

Размишления за живота

от Чарлз Суиндъл

том 7

Събрал и превел от английски: Димитър Працинков
2025

Информация за Чарлз Суиндъл

Роден е през 1934, американски евангелски християнски пастор, автор, преподавател и проповедник по радиото. Основател е на служението „Прозрение за живот,“ в Тексас. Служил е като пастор в продължение на 30 години на различни места в САЩ. От 1998 е старши пастор в църквата [Stonebriar Community Church](#), Фриско, Тексас. Проповедите му по радиото се предават от повече от 2000 радиостанции по света на 15 езика. Автор е на повече от 50 книги и на много ръководства за изучаване на Библията. През 1994-1998 е бил Президент на Семинарията в Далас, а сега е неин ректор. Считан е за един от 25-те най-влиятелни пастори в САЩ през последните 50 години.

Съдържание

	стр
Включете се	6
Не се заблуждавайте	7
Твърде здраво държане	7
Вярата разкрива Бога	7
Вярата включва риск	8
Отворете хватката си	8
Истинско смирение	9
Спри и се предай	9
Всички в семейството	10
Правилно мислене	10
Съвременни герои	11
Котва на стабилността	11
Котва на единение	12
Котва на обновлението	12
Котва на реалността	13
Двама е по-добре от един	13
Божият план за надежда	13
Насаме с Бога	14
Истински богатства	14
Извадете котвата	14
АБВ на любовта	14
Приятелски настроени хора, внимателни хора	15
Без страх от провал	15
Периоди на самотата	15
Предписания и принципи	16

Божията ръка върху живота ви	16
Божие то ново утринно послание	16
Мрачната обстановка на Израел	16
Гласът на Бога	17
Разпадащи се семейства	17
Искаме да бъдем като всички други	18
Тъжен ден	18
Неподчинението на Саул	19
Спешно задължение	19
Приемайте живота такъв, какъвто идва	20
Пълен с благодат и истина	20
Опасно разочарование	20
Божият път е прав	21
Плодотворен живот	21
Да помагаме на хората да стигнат до Бога	21
Търсете правдата	21
Честни до мозъка на костите си	22
Достигнете до другите	22
Сладък ли е вкусът на успеха?	22
Парите не могат да купят всичко	22
Няма остров на втория шанс	22
Единственото нещо, което можем да променим	23
Уместно казана дума	23
Небесна ретроспекция	23
Обект на Божията грижа	24
Освободен от стреса	24
Бог знае нашите граници	24
Празнувайте живота!	24
Единство и смирение	25
От Божията гледна точка	25
Абсолютна тишина	25
Давайте на Бога безпокойствата си	25
Божията книга с инструкции	25
Тежестта на тревогите	26
Вяра или предположение?	26
Бог в нашето говорене	26
Изисквайте Божията благодат	26
Загадките на живота	27

Бог е там, всеки час	27
Точно и вярно виждане	27
Спомени от бойното поле	28
Нашето последно Ура!	28
Упорствайте в търсенето	29
Надеждата е повече от мечта	29
Ден след ден	30
Ние плачем и се молим, растем и се учим	30
Големият дар на вярността	30
Настояща помощ	30
Няма масово произвеждани светци	31
Прославяйте Бога до максимум	31
Бог е страхотен!	31
Да виждаме голямата картина	31
Сладка, привлекателна мелодия	32
Устойчива вяра	32
Две важни нагласи	32
Етика	32
Гъвкавост	33
Кой е загрижен?	34
Съществени паметници	34
Името на шивача е промяна, част 1	35
Името на шивача е промяна, част 2	35
За времето, част 1	36
За времето, част 2	36
След лавината, част 1	37
След лавината, част 2	38
Запомняне на имена, част 1	38
Запомняне на имена, част 2	39
Затваряне на вратата към похотта, част 1	39
Затваряне на вратата към похотта, част 2	40
Тресавището на закона, част 1	41
Тресавището на закона, част 2	41
Принципи	42
Цел	43
Невъзможното е Божият идеал	43
Посветеност	43
Смях	44

Свети случайности	44
Смелост	44
Да живеем свят живот	45
Решителност	45
Какво да правим с тревожността?	45
Смъртоносна ли е травмата?	46
Тинейджърска турбуленция	46
Търсене на успех	47
Нека Бог извърши възвисяването	47
Приоритети за родителите	48
Почтеност	48
Викът от пещера	48
Обмислено доверие	49
Оптимизъм	49
Великолепно облекчение	50
Бог говори на тихото сърце	50
Посейте щедро, пожънете щедро	50
Индивидуалност	51
Тайнството на счупеното семе	51
Величие	52
Доволство	53
Да започнем отначало	54
Внимание и загриженост за другите	54
Благочестие	54
Изящното изкуство да сгрешите	55
Мечти	56
Безчувственост, част 1	57
Безчувственост, част 2	57
Започнете оттам, където сте, част 1	58
Започнете оттам, където сте, част 2	58
Да бъдеш желан, част 1	58
Да бъдеш желан, част 2	59
Погрешност, част 1	60
Погрешност, част 2	61
Подозрение	61
Надежда за оцеляване	62
Приятелства	63
Измама	64

Опасение	65
Облечете мечтите си с дочени дрехи	65
Работохолици	66
Запазване на поверителност	68
Скръб и Надежда	68
Защо страдаме?	69
Молитвата на свободата	70
Наблюдателност	71
Завист, част 1	72
Завист, част 2	72
За папагалите и орлите, част 1	73
За папагалите и орлите, част 2	74
Не мога или няма? - част 1	74
Не мога или няма? - част 2	75
Отдръпване, част 1	76
Отдръпване, част 2	76
Сянката на великана, част 1	77
Сянката на великана, част 2	77
Радикални корекции, част 1	78
Радикални корекции, част 2	79
Постоянство, част 1	79
Постоянство, част 2	80
Препоръчителни писма	81

Включете се

1 Царе 3:19-21

Разпадащите се семейства не успяват да реагират бързо и задълбочено на предупрежденията на другите. Слушайте учителите на децата ви. Те може да изглеждат предубедени към вашето дете, но рядко са такива. Вземете сериозно ранните предупреждения и се включете скоро. Слушайте вашия пастор или вашия младежки лидер. Слушайте униформения служител със значка, който звъни на вратата ви.

Не бързайте да защитавате детето си. Отделете време, за да чуете пълния доклад. Задавайте директни, трудни въпроси, за да сте сигурни, че знаете цялата картина. След това отделете време да обмислите това, което сте чули. Ако звучат убедително, карайки ви да мислите, че доклада може да е точен, тогава копайте по-дълбоко и вземете всяка мярка, която е необходима, за да сте сигурни, че сте го разрешили.

Разпадащите се семейства прикриват или оправдават грешното поведение и по този начин стават част от проблема. Илий участва в поведението на синовете си. Знаем това, защото Илий напълнял, ядейки храната, която момчетата му крадели от олтара.

Що се отнася до Самуил, момчето, което чуло Божият глас, заключителните думи на този епизод ни казват, че сънливото, духовно безразличие, което беше приспивало Израел в самодоволство, било на път да спре с ужасен крясък. Човек на действието бил на сцената и духовното отклонение на Израел било на път да приключи. Още като малко момче Самуил не само чувал Господа, но и се подчинявал на гласа Му.

Докато обмисляте всичко това, особено когато оценявате състоянието на вашето семейство, не забравяйте, че не е достатъчно да чуете истината. **Действието е правилното нещо**. Само в най-редките случаи Господ благославя някого само за това, че Го слуша. Вратата е действие. Това означава, че Неговите

благословии почти винаги са от другата страна на покорството. Според Библията знанието само по себе си само възгордява, но с действието идва смирението (1 Коринтяни 8:1). Освен това проблеми като тези на Илий не се решават сами. Те се умножават и засилват с бавното и тихо минаване на времето.

Ако сте стигнали до заключението, че семейството ви е в опасност, изберете да направите нещо, вместо нищо. Откажете да бъдете като Илий. В крайна сметка, след постигането на публичен успех в служението, Бог чел, че Илий се е провалил у дома... и го осъдил за това.

Не се заблуждавайте

1 Коринтяни 15:33

Компромисът никога не работи. Ние винаги се заблуждаваме. Въпреки че намираме благовидно обяснение за слабите си решения и си казваме, че сдружаването ни с порочни хора наистина няма да ни навредят („порочните хора ще се оправят, нашето добро ще изтрие тяхното лошо!“), ние се замърсяваме в процеса на общуването ни с тях. („Пътят към ада е застлан с добри намерения“ и „С каквито хора се събираш – такъв ставаш“ – нар. погов. Д.Пр.)

Ако сложите чифт чисти бели ръкавици в дъждовен ден и след това излезете в задния двор до цветната леа и вземете топка кал, повярявайте ми, калта никога няма да стане „ръкавична“.

Ръкавиците определено ще се изцапат. Всеки път.

През всичките ми 60 и повече години на земята никога не съм виждал кал в ръкавица. Нито веднъж.

С прости думи, това е, което казва 1 Коринтяни 15:33: „Не се заблуждавайте: „Лошата компания покварява добрите нрави.“ (Най-опасният вид измама е самоизмамата, защото човек най-трудно осъзнава собствената си глупост. Д.Пр.)

Твърде здраво държане

Битие 22:1-2

Всяко от нашите деца израсна, за да стане по свой начин самоподдържащ се, отговорен служител на Исус Христос. Както Бог възнамеряваше от самото начало, ние ги освободихме да следват съдбата си.

Някои от вас, които четете тези думи, не сте освободили децата си по този начин. Може би сте загубили детето си поради смърт, ужасно престъпление, развод или някаква друга ужасна трагедия. Нека изясня това. Въпреки, че Бог е суверенният владетел на всичко и нищо не е извън Неговата сила или знание, ужасната трагедия никога не е жесток, безмилостен акт от страна на Бог. Бог не намира удоволствие да ви накара да издържите на такава скръб. Да, както и при Йов, Той го е позволил, но Той не е авторът на злото. Злото намерение на един свят, изкривен от греха, отне детето ви от вас. (Истината е, че Сатана намира в нас съработници за извършване на греха, което, ние, като единствените същества, надарени със свободна воля, правим, когато не се подчиняваме на Бога и претендираме, че сами можем да управляваме живота си. Това е механизмът за раждане на злото. Само по себе си злото не може да съществува, защото всичко, което Бог е създал, „е твърде добро.“ Д.Пр.)

Бог мрази не само греха, но и смъртта. Той я мрази толкова много, че изпрати Сина Си да унищожи смъртта, като умре и възкръсне. В Библията, смъртта е наречена нашият „последен враг“ (1 Коринтяни 15:26). В крайна сметка, Господ ще има последната дума в тази борба срещу злото и Той ни каза тази дума чрез Исус Христос. Казано просто: Смъртта е волята на един свят, който се е объркал. Възкресението е последният триумф на Бог над злото.

Независимо дали губим децата си поради трагедия или умишлено, вярно е следното: трябва да се научим да държим хлабаво всичко, което ни е скъпо. Нека си признаем, ако държим нещо твърде здраво, самото то вероятно ни притежава, вместо ние да го притежаваме. И Бог няма да допусне това заради вас или заради вашия любим човек.

В крайна сметка, решението да държите нещо свободно - особено що се отнася до взаимоотношенията - е акт на вяра. Човешкият инстинкт би ни накарал да сграбчим нещата, които обожаваме най-много. Освобождаването им, представянето им на Бога, изисква ние да вярваме, че Той ще направи това, което е правилно. Когато правим това за нашите деца, трайното въздействие, което оставяме, е практически модел на вяра. И не мога да измисля по-добър начин да учим децата си за Бога, на когото се покланяме, от това ежедневно да моделираме доверието си в Него.

Вярата разкрива Бога

Битие 22:1-14

В тази завладяваща история за вяра и жертва, доверие и предаване, ние виждам чертите на характера на Бога, който не е искал нищо от Авраам, което Той не е изискал от Самия Себе си. Тъй като това е толкова важно, не мога да устоя и ще споделя с вас 3 силни истини за нашия Бог, които виждам илюстрирани тук.

1. Бог Отец ни показва как трябва да живеем, когато ни изпрати скъпия Си Син. Девет месеца преди

онази чудна нощ във Витлеем, Отец изпратил Своя Син. Христос доброволно напуснал трона Си на абсолютна власт в небето, доброволно оставил настрана използването на Своята божествена власт и станал безпомощно бебе. Като човек, подложен на всички болки, скърби и ограничения, които засягат всички нас, Той щял да узрее, щял да учи хората, щял да служи, щял да страда... и щял да умрете. Ако Отец поискал да ни даде собствения Си Син, какво би могло да бъде толкова по-ценно за нас, че да откажем да Му го дадем?

2. **Бог Син**, когато се предаде на Отца, ни показва как да умрем. Тихото подчинение на Исаак към неговия баща, когато бил завързан и поставен на олтара, прекрасно илюстрира това. Той се предал на волята на баща си и без съпротива позволил да бъде поставен на олтара. Точно това направил Божият Син на Голгота. Когато вярата ни е зряла, ние няма да се страхуваме от смъртта.

3. **Бог Духът** ще ни покаже как да живеем и да умрем, докато се учим как да отваряме хватката си за всичко, което ни държи в хватката си. (Последната фраза не е грешка.) Докато ние сме собственост на това, което стискаме и го стискаме, ние никога няма да сме предоставили напълно себе си на Светия Дух. Това би бил отличен момент да направите малък самоанализ. Към какво и към кого се вкопчвате? Пусни го. Пуснете ги.

Господ може да е в процес да отнема нещо от вас. В началото той леко ще го дръпне, като ви дава възможност да отпуснете хватката си. Ако се съпротивлявате, накрая Той ще трябва насила да отваря пръстите на хватката ви и мога да ви уверя, че ще ви боли. (А Господ прави това, не защото е жесток, а защото ви обича и не иска да загинете. Добър пример за такава обич е борбата на баща, чийто син е наркоман. Никак не е лесна тази борба, но тя спасява живота. Д.Пр.)

Моят съвет? Освободете доброволно това, което стискате. Доверете се на Господ да предостави жертвен овен. Има още един овен в гьсталака. Вие не можете да го видите точно сега, но Той го е поставил там да ви чака. Едва след като поставите жертвата си на олтара, вие ще бъдете готов да приемете Божият жертвен овен.

Вярата включва риск

Битие 22:9

Някои хора живеят толкова внимателно, че категорично отказват да поемат рискове. Според тях, всичко трябва да бъде внимателно регулирано и държано под контрол - техния контрол. Те имат определени граници, разписани насоки, отчетена всяка стотинка, без изненади. И след като са изразходвали толкова много време и усилия, опитвайки се да живеят безопасно, те завършват живота си, без да са постигнали нищо с трайна стойност. Те са не построили нищо, не са опитали нищо ново, не са инвестирали в никого.

Не и Авраам! Неговата вяра била узряла до такава степен, че абсолютното му доверие в Божия характер, му дало свободата да остави предпазливостта на вятъра и да рискува всичко, за да се подчини. Какъв перфектен урок по теология за неговия син.

Чувал съм този пасаж да се проповядва безброй пъти и никога не съм чувал някой да говори за тихата вяра на този забележителен млад мъж. Той е жертвата, но той е позволил на Баща си да бъде вързан и поставен на този олтар! Очевидно този син е научил добре теологията си от баща си – баща, който предоставил сина си на Бога, защото той напълно се доверил на своя Бог. Между другото, Исаак не научил тази вяра по пътя си нагоре по планината онази сутрин. Той я е култивирал през годините, благодарение на баща си, който често я е демонстрирал. (Вярата на Авраам, че Исаак няма да умре, се вижда в ст.22:5: „*а аз и момчето ще отидем дотам и като се поклоним, ЩЕ СЕ ВЪРНЕМ при вас.*“ Д.Пр.)

Някои от вас родители може да се окажат в подобна ситуация, докато четат тези страници. Връзката ви с детето ви може да е достигнала точка, в която нямате друг избор, освен да го поверите напълно на Божиите грижи. Бихте искали да уточните подробностите, но не можете. Знаете, че Господ е добър и сте се молили за разрешение, но нищо не се е променило. Само Бог може да се намеси. И тъй като това е вярно, можете да вземете пример от Авраам.

Поставете днес връзката си с този син или дъщеря на олтара. Предайте него или нея на Господ като принос. Поемете този риск. Мислено поставете вашето момче или момиче върху дървената клада и се отдръпнете от олтара. Доверете се на Бога. В Неговото време Той ще ви го/я върне обратно.

Отворете хватката си

Битие 22:10-14

Това не е филм. Що се отнася до Авраам, драмата нямала изненадващ край. Ножът е вдигат, за да бъде забит в гърдите на сина му или в гърлото му, а това, което следва, е смъртта на момчето му. Това е реално! Това е вярата в дивата природа, където залозите са невероятно високи - живот и смърт!

Изведнъж, в последния възможен момент, Бог се намесил:

„Но ангелът Господен му извика от небето и каза: „Аврааме, Аврааме!“ И той каза: "Ето ме." Ангелът каза: „Да не вдигнеш ръката си върху момчето; нито да му направиш нещо; защото сега знам, че ти се боиш от Бога, понеже не пожалил за Мен и сина си, единствения си син.“ (Битие 22:11-12)

Когато Господ спрял ръката на Авраам наред спускането ѝ, Той всъщност казал: „Ти издържа изпитанието, Мой верен приятелю. Ти Ми доказа кой е първи, Мой остаряващ сине. Ти също доказа, че вярата ти е достигнала пълната си зрялост. Твоята готовност да се откажеш от единствения си син показа, че въпреки че обичаш дара, ти обичаш повече Дарителят.“

„Тогава Авраам повдигна очи и погледна, и ето, зад него един овен, заклещен в гъсталака с рогата си; и Авраам отиде, взел овена и го принесе във всеизгаряне вместо сина си. Авраам наименова това място „Господ ще осигури,“ както се казва то и до ден днешен: „На хълма Господен ще даде това.“ (Битие 22:13-14)

След това, стотици години и древни пясъци са покривали мястото. Но този планински хълм един ден щял да подслони един град и един храм. Той щял стане столица на Божието заветно царство и Негов дом за поклонение, докато накрая, този хълм ще бъде мястото, където Христос, Царят и съвършената жертва, щял умре. Мория, Йерусалим, мястото, където друг Отец отворил хватката, с която държал Сина Си, положил Го на олтар и Го пожертвал за нас. На този хълм, в района на Мория - място, преименувано на "*Господ ще осигури*", един овен станал заместник на Исаак, а Христос станал наш заместник.

Истинско смирение

Деяния 18:1-17;2 Коринтяни 11:22-28

Предпочитаме да се възхищаваме на Павел за неговата сила в изпитанията. Искаме да аплодираме неговата яростна решимост срещу жестокото преследване. Ако днес човекът беше жив, нямаше да търпи нашите поздравления. „Не, не, не. Вие не разбирате. аз не съм силен. Този, който излива силата Си в мен, е силен. *Моята сила идва от моята слабост.*“ Това не е фалшива скромност. Павел би ни казал: „Силата идва от прегръщането на слабостта и хваленето с това“. Това е този вид отговор, който носи божествена сила и ѝ позволява да започне да действа.

Дж. Осуалд Сандърс в книгата си „Павел, Лидерът“ пише: „Ние сме част от поколение, което се прекланя пред властта – военна, интелектуална, икономическа, научна. .. Целият ни свят е разделен на властови блокове, които се стремят към власт в различни области, често със съмнителна мотивация.“

Известният шотландски проповедник Джеймс Стюарт направил изявление, което също е предизвикателно: „Бог избира да изгради Своето Царство винаги върху човешката слабост и смирение, а не върху човешката сила и увереност; и Той може да ни използва не само въпреки на нашата обикновеност и безпомощност и дисквалифициращи недъзи, **но именно заради тях.**“

Това е вълнуващо откритие. **То променя из основи умственото ни отношение към нашите обстоятелства.**

Нека спрем достатъчно дълго тук, за да разгледаме напълно сериозно този принцип. Вашите унижения, вашите борби, вашите битки, вашите слабости, вашите чувства на неадекватност, вашата безпомощност, дори вашите така наречени "дисквалифициращи" слабости, **са точно това, което ви прави ефективен.** Бих отишъл по-далеч и бих казал, че те са отличаващите черти на величието. След като сте убедени в собствената си слабост и вече не се опитвате да я криете, **вие прегръщате силата на Христос.** Павел моделирал чудесно тази черта, след като схванал принципа. Гордостта му изчезнала и на нейно място се появило истинско смирение, което никакви трудности не можели да заличат.

Спри и се предай

Деяния 18:1-17;2 Коринтяни 11:22-28

Толкова за Павел. А какво да кажем за вас? Вие бързате напред в 21-я век. Измъчван ли сте и обременен ли сте прекалено? Чувствате ли се така, сякаш сте под толкова силен натиск тези дни, че и вие сте близо до отчаянието? Имам някои изненадващи новини: **вие сте точно там, където Бог иска да бъдете.** Бяха нужни всичките тези години, за да станете толкова нисък, толкова нуждаещ се. **Сега погледнете нагоре!**

Чувствате ли се смазан и объркан, неразбран и победен? **Не се поддавайте** на изкушението да запретнете ръкави и да си изработите собствен план за възстановяване. Вашата възможност за реакция е следната: **вместо да отвърнете на удара, предайте се. Прегърнете слабостта си.** Кажете на вашия небесен Отец, че се доверявате на Неговата сила. Щом Павел е можал да го направи и вие ще можете. И аз ще мога.

В този момент съм изправен пред няколко невъзможни ситуации. Без съмнение и вие също. Честно казано, твърде съм слаб, за да се справя с която и да е от тях. И вие също. Често пъти съм близо до сълзи. Често се обезсърчавам. Едва ли минава седмица, в която да не изпадна в леко обезсърчение. Звучи ли ви

познато? Признайте си! Някои нощи не спя добре. Има моменти, в които само плача от разочарование от провала на някой човек... или от моят собствен провал. И вие ли сте така? Вие и аз трябва да се осъзнаем факта, че никога няма да можем да се справим с тези натиск сами. Когато признаем това, а не докато, Неговата сила ще бъде освободена в нас.

Готови ли сте да посрещнете следващата битка с нова стратегия? Добре, започнете, като се предадете. Вместо да се върнете към стария си метод – да правите един месец умствени лицеви опори, да се убеждавате, че изглеждате силен и да се държите смело, да слагате боксовите ръкавиците и да излизате на ринга с напереност, да разчитате на собствената си сила, че ще спечелите, че ще успеете и ще впечатлите другите хора. Спрете и се предайте. Паднете на колене и извикайте към Бог. Признайте неадекватността си и декларирайте неспособността си да продължите сам.

Ако най-накрая сте готови да се отдръпнете и да Му позволите да направи пътя, кажете го; тогава спрете и се предайте. Той ще уважи вашето признание за слабост, като се покаже силен чрез вас. Но ако вие не спрете и не се предадете, Той няма да се покаже силен чрез вас.

Вие решете какво ще направите.

Всички в семейството

Деяния 23:11-22

Не един убиец, а четиридесет! Четиридесет решителни терористи, действащи под прикритието на секретността. Всички те се заклели: „*Няма да ядем и да пием, докато не го убием.*“ Планът бил коварен и задействан от онези, които искали смъртта му. Това, което те не взели предвид, бил един невероятен съюзник за Павел. Племенникът му чул всичко и отишъл бързо да предупреди вуйчо си.

Забележително е, че племенникът на Павел играл основна роля за оцеляването му. Името му не е споменато и ние никога не чуваме повече за него. Тогава как е разбрал за засадата? Само Бог знае.

Междувременно римският хилядник се чувствал облекчен и горд от мъдрото му справяне със ситуацията. Размишленията му били прекъснати от плахо почукване на вратата. Новините не можели да са добри. Един от неговите стотници му съобщил, че младият мъж, който бил с него, има важна информация за заговор за убийството на Павел. Римският командир не възнамерявал да позволи на някаква скапана банда фанатици да провали плана му да отведе Павел безопасно в Рим. Така че, той взел всички мерки, за да осъществи плана си.

Четиристотин и седемдесет въоръжени и обучени войници срещу 40 дрипави конспиратори. Добри шансове за успех. Това е образец за прекаляване. Но хилядникът нямало да позволи да бъде изигран. Той се уверил, че никой не може да стигне до Павел. Нали си спомняте Божието обещание към Павел? „*Ти трябва да свидетелстваш в Рим.*“ Това е само част от този Божий план. Сякаш Бог каза: „*Знам какво правя. Ще те придружа до Цезария край морето с пълна защита. Ти си в Моите ръце.*“ Масивен официален ескорт — това би свършило добра работа. Каква утешителна история. Въпреки шансовете, натрупани срещу него, Павел никога не бил изваден от защитната ръка на Бога. И вие също не сте.

Чувствате ли се сам, малтретиран, неразбран и изоставен? Запомнете това истинското описание. Бог работи. Той е там, работи зад кулисите. Той ще се справи. Той има план. Точно когато сте убеден, че дъното е на път да рухне под краката ви, Той се намесва и ви издига на безопасно място. За Павел, Той използвал невероятен и почти анонимен съюзник, безименен племенник, който излязъл от сенките, точно в нужния момент. Божието време винаги е свършено синхронизирано с Неговата воля. Запомнете това. И се утешете.

Правилно мислене

Деяния 23:11-22

Чувствали ли сте някога, че земята се люлее под краката ви? Знаете ли какво е да се клатите в малка лодка от едната страна на другата в бурно море? Налагало ли ви се е някога да бягате към прикритие, да избягвате куршуми или да се скриете от пътя на настъпващите войски? Забележително е, че някои хора по света биха могли да отговорят с „Да!“ и на трите въпроса. Повечето от нас само си представят такива сцени.

Все пак, всеки рано или късно всеки се сблъсква с реалността на чувството, че животът излиза извън контрол. Това може да е описание на днешната ви ситуация. Оставен без контрол, страхът ще свърши работата си и ще ви парализира до точката на безпомощност. Ако не внимавате, вие ще прекарате дните си в кършене на ръце и ще бъдете пленен от агресивни обстоятелствата. Това ще ви накара да се съсредоточите върху това, което може да се случи, вместо върху това, което Бог е обещал.

Но не и Павел. Той разбирал нещо за Божия суверенитет. Това ясно разбиране му позволило да мисли трезво и да запазва спокойствие във време на криза. Този вид спокойствие с правилно мислене се корени в обещанията на Божието Слово. Вземете например обещанието в Псалм 46: „*Бог е прибежище и сила за нас, винаги изпитана помощ в беда, затова няма да се уплашим, ако би се и земята поклатила и*

планините се преместили сред моретата, ако и да бучат и да се вълнуват водите им, и планините да се тресат от надигането им” (Псалм 46:1-3).

Подобно на Павел, ние трябва да се научим да мислим правилно, дори ако основите на земята се разместят под краката ни. **Това изисква сърце, готово да се довери на Неговото Слово, да се подчини на Неговия план, след което обмислено и съзнателно да се отпуснете.**

Ако Той е бил в състояние да задвижи 470 земни охранителни, за да отведат безопасно и сигурно Павел от Йерусалим в Цезария, Той няма да има проблем да ви отведе безопасно и сигурно оттук до мястото, където Той иска да бъдете. **В крайна сметка колко ангели има Той?**

И между другото, когато помислите добре за всичко това, вие ще разберете, че имате нужда само от един ангел.

Съвременни герои

Деяния 26:1-32

За момент, забравил разликата в ранга и статуса му, Павел сега говори лице в лице с Агрипа. Той го въвлеча и принуждава да изрази мнението си, поради знанието му за Писанията. След това изслушал отговора на цар Агрипа. Този отговор бил чут по целия свят: *„Мислиш ли, че за толкова кратко време можеш да ме убедиш да стана християнин?“* (26:28 NIV). Какъв въпрос! Ентусиазмът на апостола вече не можел да бъде сдържан. В непредпазлива невъздържаност той възкликнал: *„Бих се молил на Бога, независимо дали след кратко или дълго време, не само ти, но и всички, които ме слушат днес, да станете такива като мен, с изключение на тези вериги“* [26]. :29].

Това може би е бил коронованият момент в целия живот на Павел. Веригите на китката му издрънчали, когато затворникът вдигнал ръце, за да произнесе тази заключителна реплика. **Какъв епохален момент!** Неговите думи довели гордия Агрипа толкова близо до трона на благодатта, че той почти се поклонил пред Царя на царете!

Когато стоите изправен за изявяването на Христос, вие сте толкова концентриран, че се чувствате непобедим. Сега не позволявайте тази мисъл да се изплъзне твърде бързо от съзнанието ви. Може никога да не сте изпитвали такъв вид смела невъздържаност, защото не сте си позволявали да бъдете в предизвикателна ситуация. **Повечето хора играят на сигурно.** По-удобно е да оставите някой друг да говори. По-лесно е да оставите друг да се изкачи до висините и да рискува да падне.

Въпреки това, когато настъпи денят и решите да се изправите, и да обявите това, което е правилно, фокусът ви върху този толкова важен въпрос ще ви даде усещане за непобедимост. Неравенството в статуса и ранга няма да значат нищо. Няма да останете впечатлен от други хора, които седят или стоят пред вас. Нито авторитета им, нито титлите им ще ви сплашат. Вашите убеждения ще ви водят напред със сила, която не е ваша. Подобно на Павел, **вие ще сте станал Божият глас** за този час.

Когато се изправяте високо, за да обявите Христос, вие сте толкова страстен, че не осъзнавате крайното си въздействие. **Защитата на обсъжданият принцип е всичко,** което има значение. Публиката на Павел просто станала и си тръгнала. Гледано външно изглеждало, че изслушването е било загуба на време. И все пак кой може да каже? Кой знае какво е сънувал Агрипа същата нощ и в нощите, последвали речта на Павел? Не бих се изненадал, ако компромисният Фест е продължавал да се гърчи срещу убедителното свидетелство на Павел.

Само Бог знае истинското въздействие на героичната позиция на Павел в онзи ден край морето. В крайна сметка само Бог знае и вашето въздействие.

Котва на стабилността

Деяния 27:1-26

Котвата на стабилността се държи здраво, когато навигационната ви система се повреди. Лесно е да загубите ориентация в бурята. Не можете да намерите своя път през обстоятелствата, пред които сте изправени. Животът тече доста гладко, докато внезапно морето не стане бурно. Възникват невидими проблеми. Те не били в прогнозата. По думите на Лука, *„всяка надежда да бъдем спасени“* е изоставена.

Това са коварни моменти, когато стигаме до точката, да загубим надеждата. В този труден, мъчителен момент Бог казва: *„Не се страхувай, аз имам план“*.

На хората, които са изправени пред големи трудности, им е трудно да се съсредоточат **върху нещо друго**, освен извисяващите се вълни и пронизващите ветрове. Павел твърдо заявил: *„Ободрете се... Господа ми каза, че никой няма да бъде изгубен.“*

Ние намираме стабилност в бурите, **чрез казаното от Бога.** Вашата склонност ще бъде **да се обърнете към друг източник на сила**, а не към Божието Слово. **Не правете това!** Единствената котва на стабилност, която ще ви държи здраво, без значение колко силни са бурните ветрове, е Божието писано Слово.

Всичко това ми напомня за изявлението, направено от един от древните еврейски пророци, което подкрепяло надеждността на Бога и Неговото Слово. Следващите думи идват от опитната ръка на Исаия: „*Но сега, така казва Господ, твоят Създател, Якове, и Този, Който те е създал, Израилю, „Не бой се, защото те изкуших, повиках те по име; ти си Мой през водите, Аз ще бъда с теб.“*“ (Isaiah 43:1–2).

Какви насърчителни думи! „*Не бой се, призовах те по име.*“ Каква прекрасна мисъл!

Исаия не пише за буквални води или за действителни реки. Неговата образност на говорене наблягала на навлизащите обстоятелства, които заплашвали стабилността на нечия вяра. Когато водите се издигнат до опасни височини, когато трудностите достигнат максимален размер, когато вашият кораб изглежда, че се разпада дъска по дъска и започва да потъва от неизбежните житейски бури, **Бог е верен**. Той обещава: „*Аз ще бъда с теб*“. Той е вашата котва.

Котва на единение

Деяния 27:27-32

Сцената вдъхвала страхове за опасност за живота. Въображението на бедстващите се развихрило. Павел знаел, че тайната на тяхното оцеляване **е останат заедно**. Силно било изкушението, бедстващите да напуснат кораба и всеки да се спасява сам. Но това не е начин да оцелеете в буря. Тъй като дълбочината на водата намалявала, страхът от коработрушение се засилвала. Но Павел предупредил, че ако позволят на моряците да избягат, това означавало сигурна смърт.

Очевидно, това е приложимо и в духовната област. Нашата тенденция в тежко положение, е да срежем това, което ни държи заедно и да се разбягаме. В такъв момент е по-лесно да излезете от проблемното семейство, отколкото да се изправите в защита на него и да работите за възстановяването му. Човешката природа иска да отиде на място, където всеки един от нас може да бъде съвсем сам, да заключи вратата и да дръпне щорите. Така отчуждени, ние потъваме още повече в депресия. За съжаление, в такава ситуация някои хора се обръщат към алкохола, наркотиците или още по-лошо – към револвера.

Ако това по някакъв начин описва вашата ситуация, вие имате нужда от подкрепата на семейството, на приятелите и особено на Божиите хора. По-лесно е да спуснете лодката от потъващия кораб във водата и да скочите сам в нея. **Искам да ви предупредя да не бягате**. Вместо това ви призовавам да останете с другите на борда на кораба. Не напускайте кораба и не се опитвайте да се справите сам. Заключете ръцете си. Поддържайте връзка с тези, които ви обичат най-много, които ще бъдат с вас, независимо от всичко. Когато дъното на живота ви е изчезнало, вие се нуждаете от присъствието на Божиите хора около вас. Въпреки това, което си мислите, съмнително е, че ще можете да се справите сам. В нашия случай ние имахме няколко близки приятели от служението, които се молеха за нас и единен съвет ни насърчаваше. Преместването беше предизвикателно преживяване, но не и самотно. **Вие и аз сме създадени от Бога да го направим заедно**. Котвата на единението ни държи близо един към друг.

Много пъти в живота си, вие ще имате нужда от котвата на единението, точно както Павел. Затова, дръжте се за единението!

Котва на обновлението

Деяния 27:33-38

Можете ли да си представите, да се борите с буря в продължение на две седмици и почти да не се храните? Това са преживели хората на кораба на Павел. Още по-удивително е, че това е начинът, по повечето хора реагират на житейските бури. Изтощаваме резервоарите си, водейки битките сами и в крайна сметка се оказваме физически слаби, емоционално изтощени и неспособни да спим. Котвата на обновяването предпазва от този вид анатомично изчерпване. Вместо това, Павел насърчил бедстващите да ядат и да бъдат обновени. **Но първо, той се помолил. Всички се помолили!**

Можете ли да си представите тази сцена? Бурята бушувала около тях, докато почти 300 мъже се поклонили в молитва, докато Павел благодарил за оскъдната храна, след което всички на борда се присъединили към яденето.

Храненето ви е от решаващо значение по време на буря. В моменти на паника вие ще намалите храната си. Освен това няма можете да спите достатъчно. Няма да мине много време, **преди да престанете да се молите и ще се окажете изтощен духовно**. Повишената емоционална болка, примесена с намалено духовно обновление, може да бъде смъртоносна комбинация за вашата вяра.

Духовното обновление **идва преди всичко чрез молитва**. Малко дисциплини са от по-голямо значение, когато всичко изглежда мрачно. Просто изговорете това, което чувствате. Борете се с причината за бурята. Търсете Божията посоката. Не се отказвайте, докато не станете доволен, че разчитате на Божия план. Такъв е поведението, което Павел демонстрирал върху палубата на този потъващ кораб.

Аз съм убеден, че за някои от мъжете на борда, това е бил първият път в живота им, когато те са се

молели. Със сигурност това е бил първият път, когато се молели на Всемогъщия Бог! Може би това е бил единственият път в живота им, когато са чували молитва, отправена за храна. Посред виещата буря, посред вятъра и дъжда, те станали свидетели на вярващ и смирен човек, който отправя молитва на благодарност към Господа Бог, Съзателят на небето и земята, към Капитанът на ветровете и вълните. Това ги насърчило. Молитвата била проста, но въздействието ѝ било дълбоко. Павел им показал котвата на обновлението – проблясъкът на надежда.

Котва на реалността

Деяния 27:39-44

Всички, които преминават през буря, трябва да бъдат ангажирани в процеса на спасяването. На никого не е обещан магически начин за бягство. Пасивността е враг на вярата. Не е приемлив вариант да скръстим ръце и да чакаме бурята да отmine.

Ангажирането **може да означава упорита работа**. Може да изисква смирение пред Бог и другите. Може да означава сезон на консултиране, в който обучен, състрадателен човек ви помага да пренаредите живота си. Може да се наложи да признаете няколко грешни действия и да потърсите помирение, докато се възстановявате. Какъвто и да е случаят, ще трябва да участвате. Реалността налага такъв тип зрял отговор. Това е част от хвърлянето на котвата на реалността и доверието, че Бога ще ви изведе на брега.

Най-добрият план за оцеляване при буря **е подготовката**. Никой опитен рибар или отговорен капитан на кораб не прекосява открито море без задълбочени познания за оборудването на кораба и без да се увери, че всичко е в изправност. Капитаните рядко тръгват, без първо да са отделили достатъчно време за преглед на навигационните карти, за изучаване на метеорологичните модели и запознаване с опасните места.

И никога не напускат пристанището без котви. Те са за сигурност. Никой не иска да претърпи корабкрушение. Но реалността е, че се корабкрушения се случват не само в открито море, но и в живота.

Тайната на оцеляването **е това, което правите предварително** в по-спокойни води. Ако животът ви е без бури, докато четете тази книга, призовавам ви да се възползвате от това спокойно затишие. Прекарвайте време в Божието Слово. Изучавайте вдъхновяващите глави в Библията, които Бог ви е дал за житейското пътуване. Задълбочавайте вървенето си с Него чрез молитва и лично поклонение.

Тогава, когато започнат да духат неизбежните ветрове на бедствието – а те със сигурност ще задухат – вие ще сте готови да реагирате с вяра, а не със страх. **Не чакайте**. Проверете тези котви, докато плаването е спокойно. Ще се радвате, че сте направили това.

Двама е по-добре от един

Еклисиаст 4:9

Независимостта е девиз на нашето време и нашето мото е „*Мисли за себе си*“, а обявяването на нужда е признак на слабост и е открито признание за провал и липса на характер.

Освен това, ние толкова много сме в движение, че кой има време да споделя и да се грижи за другия? Моето наблюдение е, че ние, християните, не сме имунизирани от този манталитет на бързане и безпокойство.

Въпреки, че е лесно да се поддадете на егоистичния начин на живот и да изберете да се изолирате, вместо да участвате, **последствията от това са горчиви и неизбежни**. Плуването по течението на днешното „*Мисли за себе си*“, има начин да засенчи контрастиращата светлина на Библията.

"Двама е по-добре от един...", **защото:**

- имат добра възвръщаемост за своя труд – взаимни усилия
- единият ще вдигне другият - взаимна подкрепа
- те се топят (един друг) - взаимно насърчаване
- могат да устоят на нападение - взаимна сила.

Божият план за надежда

Йеремия 29:11

Бог знае, чак до последната частичка от вас, точно в какво състояние се намирате в живота си.

Той вижда.

Той се грижи.

Той е наясно.

И най-хубавото е, че Той е трогнат от това.

Врагът на нашите души иска **вие да да мислите иначе**. Че Бог не се интересува. Че Той ви е изоставил в тази бъркотия от толкова много месеци. Колко несправедливо е това от Негова страна! Хората около вас, колегите на работа и съседите ви живеят като дяволи, и се оправят. А вие дори нямате работа. Дори нямате

достатъчно пари, за да покриете сметките по кредитната си карта. Какъв Бог е това?

Или може би някоя млада бременна майка, вече напрегната до краен предел с други малки деца и смазващи отговорности, вика в сърцето си: „*Моето положение е по-тежко, отколкото мога да понеса!*“

И Бог отговаря: „*Дъще Моя, аз знам какво правя. Знам болката на сърцето ти в момента. Знам, че се чувстваш смазана, претоварена и притисната. Но повярвай Ми, трогнат съм от твоята ситуация. И аз имам план! Разработвам подробностите за твоето избавление още сега!*“

Насама с Бога

Исая 30:15

Някои от най-дълбоките служения на Божия Дух не са публични, шумни или големи. Понякога Неговото най-значимо докосване до живота ни идва, **когато сме съвсем сами**.

Призовавам ви да включите в графика си време да останете насама с Бога.

Имате места, където можете да избягате за дълга разходка, нали? Надявам се да е в гориста местност. Лекият бриз, който духа през гората, е лечебен.

Понякога просто да останете сам сред чудното Божие творение е всичко, което е нужно, за да бъдат премахнати люспите от очите ви и да заглуши тормоса и шума на деня ви, за да започнете да чувате Бога.

Истински богатства

Колосяни 2:3

Гледано отвън, вие сте доста впечатляващ. Имате хубаво място. И предполагам, че съседите ви биха се съгласили, че вие сте трудолюбив човек, който се изкачва директно по стълбата към успеха, нали? ...

Заплатата ви е добра и материалните ви притежания се увеличават, **но истината е, че вие сте празен отвътре и само външно симулирате това**. Нито едно нещо, което притежавате във вашето "царство", не ви е донесло щастието, за което копнеете.

Така че, вие си мислите: „*Може би ако успея да намеря тази по-добра работа*“ или „*да вляза в тази по-голяма къща*“ или ... или ...

Но не позволявайте на димната завеса на повечето пари да заслепи очите ви за истината. Да бъдеш богат е нещо много повече от това да правиш повече пари. Римлянинът Сенека бил прав: "*Парите никога не са направили никого богат.*"

Искате ли богатство? Тогава чуйте Исус: „*Но първо търсете Неговото царство и Неговата правда; и всички тези неща ще ви се добавят.*“ (Матей 6:33).

За да имате истинско богатство, опитайте да смените царствата.

Извадете котвата

Матей 6:12

Причинили ли сте нещо лошо на някой?

Обидили ли сте някой?

Вашите действия причинявали ли са болка?

Да не правите нищо в някоя от тези ситуации, е не само пряко неподчинение на учението на Исус, но и усложнява живота ви. Добавя по-тежки умствени тежести, отколкото сте способни да носите.

Това е като да пуснете котва и след това да запалите двигателя на лодката си и да го включите на скорост. Котвата продължава да се влачи и да се закачва за дъното, което води до ужасно неудобно пътуване по водата.

Колко просто е решението! Просто извадете котвата... .

Нека ви дам един прост съвет: Не можем да бъдем прави с Бога, докато не сме прави с другите хора.

АБВ на любовта

Притчи 10:12

„*Приемам те такъв, какъвто си.*“

„*Вярвам, че ти си ценен.*“

„*Загрижен съм, когато те боли.*“

„*Желая само най-доброто за теб.*“

„*Изтривам всички твои обиди от паметта си.*“

Можем да наречем това азбуката на любовта. И не познавам човек, който би обърнал гръб на такива магнетични и насърчителни изказвания.

В истинската любов няма нищо повърхностно. Нито пък тя е вълшебна пръчица, която размахваме над проблем със свистене, надявайки се цялата болка да изчезне.

Истинската любов има сила. Истинската любов е трудна любов. Тя отказва да търси начини да избяга. Винаги избира да работи докрай. Тя не се измъква, защото морето става бурно и бурно. Тя е многовлакнеста и еластична.

Докато светът около нас дава противоположни съвети, любовта стои твърдо до теб.

Приятелски настроени хора, внимателни хора

Притчи 18:24

Ако съм научил нещо по време на моето пътуване по планетата Земя, то е, че хората се нуждаят един от друг.

Присъствието на други хора е от съществено значение - грижовни хора, полезни хора, интересни хора, приятелски настроени хора, внимателни хора. Тези хора отнемат от нас меленето на живота.

Горе-долу в момента, в който сме изкушени да мислим, че можем да се справим с нещата съвсем сами и – бум! Сблъскваме се с някакво препятствие и се нуждаем от помощ. Отново откриваме, че не сме толкова самодостатъчни, колкото си мислехме.

Въпреки нашия високо технологичен свят и ефективните процедури, хората остават основната съставка на живота. Когато **забравим** това, се случва странно нещо: тогава започваме да се отнасяме към хората като към някакви неудобства, вместо да се отнасяме към тях като към придобивка.

Силата да преодоляваме

Притчи 23:12

Не може и няма да може. Християните трябва много да внимават **какво избират**. Изглежда, че предпочитаме да използваме „не мога“.

„Просто не мога да се разбирам с жена си.“

„Със съпруга ми не можем да общуваме.“

„Просто не мога да дисциплинирам децата, както трябва.“

"Просто не мога да се откажа от аферата, която имам."

„Не мога да спра да преяждам.“

„Не мога да намирам време да се моля.“

Всеки християнин, който приема Библията сериозно, ще трябва да се съгласи, че тук всъщност думата трябва да бъде „**няма**“.

Защо? **Защото на нас ни е дадена силата, и способността да преодоляваме ...**

Ние наистина казваме „**Няма**“, **защото не избираме да кажем** „*С Божията помощ ще го направя!*“

Без страх от провал

Притчи 28:1

Кога някога ще се научим, че няма безнадеждни ситуации, а само хора, **които са се обезнадеждали** поради тези ситуации?

Това, което за нас изглежда като неразрешим проблем, всъщност е доста вълнуващо предизвикателство. Хората, които вдъхновяват другите, са тези, които виждат невидими мостове в края на задънени улици.

По време на най-мрачните дни на Втората световна война, имало заседание на министерския съвет в Лондон. Франция току-що била капитулирала. Министър-председателят Чърчил очертал ситуацията в най-вледеняващите ѝ цветове. Съвсем буквално, малките Британски острови били сами. (След като нападнала Полша на 30.08.1939 и я завладела заедно със СССР за 2 седмици, а после светкавично завладела Холандия и Белгия, Германия нахлула във Франция и на 22.06.1940 тя капитулирала. Точно една година след това, на 22.06.1941 Германия нападнала СССР. По това време САЩ били неутрални и чак след вероломното японско нападение на Пърл Харбър на 7.12.1941, САЩ били принудени да се включат във войната. През целия този период Англия е била сама. Такава е била обстановката тогава. Д.Пр.)

Мрачните лица на министрите го гледали със стоическо мълчание. Отчаянието и мислите за предаване били изписани в погледите им. Ясновидният държавник за момент замълчал, запалил пура, усмихнал се леко и с блясък в очите казал на тази обезсърчена компания от официални лица: „**Господа, намирам това за доста вдъхновяващо**“

Какъв страхотен характер! Нищо чудно, че хората последвали Чърчил. Страхът от провал никога не е идвал в умът му!

Периоди на самотата

Псалм 62:5

Анри Ноуен нарича самота... "пещта на промяната". Това не се отнася само за личното оставане

насаме за 12-секундно спиране в бокса, където получаваме бързо оправяне, за да се върнем на пистата на състезанието.

Самотата е повече от това.

Самотата оазис на душата, където виждаме себе си, другите и особено - нашия Бог по нови начини. Това е мястото, където голяма част от "безпорядък" на живота бива откриван и унищожаван, благодарение на безмилостната топлина на "пещта".

Хирургията на душата се проявява, когато спокойствието замени безпокойството.

В самотата възникват борби, за които никой друг не знае. Тук се водят вътрешни битки, които рядко стават храна за проповеди или илюстрации за книги. Бог, който изследва най-дълбоките ни мисли по време на продължителни периоди на самота, **отваря очите ни за неща, които се нуждаят от внимание**. Именно тук Той ни кара да осъзнаем онези неща, които се опитваме да скрием от другите.

Предписания и принципи

Псалм 119:66

Всеки път, когато видите в Библията фразата „Това е волята на Бога“, вие знаете със сигурност, че това е волята на Бог. Знаете също, **че ако не се подчините, това означава, че нарушавате Словото Му**.

Други ясни указания за Неговото ръководство, са предписанията и принципите в Библията.

Предписанията са ясно обозначени твърдения като „*Въздържайте се от сексуална неморалност*“. Това е все едно да кажете "Ограничение на скоростта 60 км." Какво е превишена скорост? Всичко над 60 км в час. Това е предписание.

След това има **принципи и това са общи насоки**, които изискват проникателност и зрялост, ако искаме да ги схванем. Като табелата, която гласи „*Шофирайте внимателно*“. Това може да означава 70 км в час по чиста, ненатоварена магистрала или може да означава 15 км в час по покрит с лед завой. Но винаги означава, че трябва да сме нащрек и да сме наясно с условията; това винаги означава, че трябва да сме проникателни.

Тези принципи **изискват мъдрост и проникателност**.

Божията ръка върху живота ви

Псалм 139:15

Може би вие никога не сте знаели какво е да се сгушиш сигурно в любовта на родителя. От най-ранните ви спомени домашният ви живот може да е бил напрегнат или дори нахъсан. От човешка гледна точка, вашето раждане може да е дошло в труден или неудобен момент от живота на родителите ви.

Възможно е никога да не сте познавали увереността на вярващи майка и баща, които са вградили вярата си в сърцето ви. Когато се замислите за годините си на израстване, вие разбирате, че нямате за какво да се чувствате доволен.

Приятелю, искам да ти предам красиво съобщение. Божията ръка може едва сега да започва да оставя своя отпечатък върху живота ви. Този стръмен хълм, по който сте се изкачвали толкова дълго време, може да е пътят към съдба, за която не сте мечтали.

Не вярвам, че има такова нещо като случайно или ненавременно раждане. Може да сте се родил в дом, който е финансово затруднен. Може да сте познавали емоционалната болка, нараняването и несигурността от най-ранните си дни, но ви моля, чуйте ме за това: **Вие не сте се родил случайно**.

Божие ново утринно послание

Псалм 146:8

Знаете ли какво е свежето, ново утринно послание на Бог към нас? Независимо дали слънцето грее ярко или вали проливен дъжд? Независимо дали утрото е светло или е сиво и облачно?

Неговото обещание е самата зора...

Всяка сутрин Господ идва със Своето насърчително послание: „*Все още си говорим, нали знаеш! Аз съм тук. Не съм мръднал. Нека да вървим заедно днес.*“

Доверете се на Бога, **че Той ви помни**.

Той няма да забрави името ви. Той няма да забрави вашите обстоятелства, Той със сигурност няма да забрави вашите молитви... .

Доверете Му се, Той ви помни.

Мрачната обстановка на Израел

Съдии 21:25;1 Царе 1:1-28

Действието се развива в Израел преди славните дни на цар Давид. Имало дълъг период –

няколкостотин години – на периодични войни, цикли от събития, по време на които Израел претърпявал нашествие, последвано от глад; после се появявал съдия и спечелвал временен мир. В периода на мира хората съгрешавали и спираловидният цикъл надолу започвал отново. Следващо нашествие, последвано от поражение, което водело до нов глад, който всеки път ставал все по-тежък. Конкретната история се случила по време на спокоен сезон на относителен мир и на затишие на насилията. Дните били необичайно тихи и без събития.

Народът на Израел се върнал към разпуснатия начин на живот, който може да бъде описан като **откровено самодоволство**. Отношението им към Бога и Неговото виждане за тях като нация станало безразлично, малко тъпо и скучно. Техен водач и първосвещеникът е Илий, старец, чието зрение започнало да се замъглява. Освен ако не се случела някаква промяна, той щял да предаде юздите на лидерството на двамата си бунтовнически синове, Офни и Финеес, които му помогнали да служи в скинията, която била мястото за поклонение през този период от историята на Израел.

Има още нещо в обстановката, така че имайте търпение. Няколко години по-рано, една жена на име Анна, била редовен посетител на храма. Тя прекарала по-голямата част от времето си в молитва, молейки Бога да я дари със син. Тя се заклела на Господа, че ако Той изпълни молбата ѝ, тя ще Му върне момчето. Най-накрая Господ ѝ дал син, когото тя нарекла Самуил, подходящо име, което означава „изпросен от Бога“. Скоро след като детето престанало да бозае, тя изпълнила обещанието си и оставила Самуил на грижите на Илий, застаряващия, почти слеп първосвещеник на Израел. Илий бил отговорен за благосъстоянието и образованието на Самуил. Той го обучавал в духовни неща, подготвяйки го за служба на Бога през целия му живот.

Цялата земя на Израел, заклещена в политическа и духовна „хлъзгавост“, била полу-заспала, прозявайки се от ден на ден. Бог мълчал. Всички били пасивни. Никой нямал видения, освен може би няколко шарлатани. Звучи малко като днес, нали?

Гласът на Бога

1 Царе 2:1-3:18

Вероятно на Илий и Самуил бил редът да спят в скинията, за да поддържат лампата запалена. Те спели в малки стаи или килери, близо до тази специална зона на Божието присъствие. Когато Самуил чул глас, който вика името му, той седнал на малкото си палто и извикал обратно: „Да?“ Но никой не отговорил.

От Библията не винаги можете да разберете, дали Божият глас се чува или се „чува“ по някакъв друг начин. Когато Савел (по-късно Павел) бил на път за Дамаск, той чул гласа на възкръсналия Исус да му говори във видение и звукът бил чут от антуража му. Чувал се. В Битие 6, Бог говори на Ной и му дава конкретни инструкции. Можем да предположим, че гласът е чут – т.е. той е чул изречени думи с ушите си – но Господ може да е „говорил“ с него като ум на ум. Не знаем със сигурност. Божият глас към Даниил прозвучал като гръм, но векове по-рано към Илия, Той говорил „шепнешком“. В случая на Самуил, Бог говорил по такъв начин, че Самуил буквално чул гласа Му. Той говорел с гласа на нормален юдеин, така че момчето си помислило, че Илий го вика от другата стая.

А Илий вероятно е помислил, че Самуил е сънувал, затова го изпратил обратно в леглото.

Господ извикал отново: „Самуиле!“ Тогава Самуил станал, отишъл при Илий и попитал: „*Ето ме, защото ти ме повика?*“ Но той отговори: „*Не съм те викал, сине мой, легни си пак.*“ Тогава Самуил все още не познавал Господа, нито словото на Господа все още не му било открито. (1 Царе 3:6–7)

Последното изречение представлява изясняващият коментар на разказвача към читателя, който вече познавал Самуил като могъщ пророк на Бога. Това е начинът на автора да каже, че това се е случило **преди** Господ да е установил лична връзка с момчето. Имайте това предвид, тъй като то ще се превърне във важна част от историята, докато тя се развива. Между другото, в Стария Завет да имаш лична връзка с Господ по начина, по който сме го опознали чрез Новия Завет и обитаващия в нас Свети Дух, **била рядка и наистина огромна привилегия**. Мисля, че приемаме тази привилегия твърде несериозно!

Разпадащи се семейства

1 Царе 3:1-18

Изкушението на всяко дете на професионални християнски служители, е да гледа на работата на служението просто като на още едно поредното религиозно занимание. Пробиването на стената на „*обществената религия*“ трябва да бъде сериозната отговорност на родителя-проповедник, ако децата му/децата ѝ трябва да разберат, че това не е бизнес, не е привлекателна професия или арена за забавление, където мама или татко си правят представление.

Ключовата дума е **истински**. **Не е съвършенството**, защото никой не живее правилно през цялото време. **А да бъдеш истински**. Признавайте грешките си, признавайте ги напълно, молете се за прошка,

бързайте да прощавате, предоставяйте на децата си достатъчно място да се провалят и им позволете да видят как живеете живота си зад кулисите с любов, изящество и хумор. Всичко това отнема време и усилия, като и двете ще ви струват намалена производителност на работа. Считайте го за безценна жертва... трайна инвестиция.

Разпадащите се семейства имат родители, които отказват да се изправят пред сериозността на действията на децата си. Илий знаел колко ужасни са станали синовете му, но не направил нищо! Виждал съм родители в такова отричане, че не могат да се накарат да признаят, че детето им има сериозен проблем с наркотиците или порнографията, сексуалната разпуснатост или кражбата – поведение, което всеки друг нормален човек би счел за червен флаг. Но въпреки това те се държат така, сякаш кризата ще се разреши сама, ако им бъде дадено малко търпение. **Погрешно.**

Ако имате деца, които са малки, вие имате деца, които се впечатляват (*т.е. които лесно възприемат. Д.Пр.*). Това е моментът да направите най-важната си инвестиция в тях. Ако изчакате, докато станат високи колкото вас, вие вече ще сте им позволили да посаят семена на самоунищожение.

Ако децата ви са почти възрастни, поемете отговорност за своята роля в техния лош избор, след това направете всичко необходимо, за да ги спасите. Тъй като сте чакали толкова дълго, има няколко възможности, които нямат сериозни последици в краткосрочен план. Така че, помислете за дългосрочен план и направете каквото трябва. Никога не е твърде късно да започнете да правите това, което е правилно.

Искаме да бъдем като всички други

1 Царе 8:1-9:27

От времето, когато Исус Навин умрял, до времето, когато Саул заел трона на Израел, еврейското управление не било царство като повечето околни народи. Теолозите го наричат теокрация - „Божие управление“. Господ управлявал Израел, издавайки Своите постановления и управлявайки чрез пророци и свещеници. Всеки голям регион търсел съдията за това, за което повечето други народи очаквали от един цар. Той (понякога тя) водели хората в битка, решавали граждански дела и налагали Божиите закони.

Самуил съдил целия Израел с Бог, управляващ като цар над еврейския народ. По този начин израилтяните не приличали на никоя друг народ на земята, тъй като те можели да претендират, че Бог е техен водач, невидимия Създател, Богът на Авраам, Исак и Яков, Всемогъщият, който съкрушил Египет, разделил Червено море и завладял Ханаан. Но почти по същия начин, по който скитащото поколение на Израил се уморило от манната, сега хората се уморили от теокрацията. Три фактора провокирали желанието им за цар.

Първо, Самуил бил стар и вече не можел да се справя с изискванията на народа. **Второ**, синовете му се компрометирали, като загубиха уважението на хората. И **трето**, *„искаме да бъдем като всички народи“*.

Преди да продължим, нека не пропускаме едно важно нещо. В предишните страници наблюдавахме неуспеха на Илий да ръководи синовете си. Сега виждаме малко сведения, които да предполагат, че Самуил се е справил по-добре от Илий. Писанието не предлага толкова подробна информация за неговото родителство, но забележителното сходство между синовете на Самуил и синовете на Илий ни оставя малко други заключения. Илий бил велик свещеник и верен съдия, но лош баща. Самуил, за съжаление, тръгнал по стъпките му. Синовете му станали негодни да бъдат водачи, подобно на синовете на Илий.

Това бил ключов момент в живота на Израел. Обърнете специално внимание на оценката на Господа за тяхното решение. *„Те не отхвърлиха теб, но отхвърлиха Мен да не бъда цар над тях [8:7].“*

В действителност Господ каза: *„Вие решихте да тръгнете по този път – път, който със сигурност ще ви причини скръб – и аз няма да ви спра. Вие отхвърляте Моя път заради свой собствен път. Затова ще легнете в леглото, което сами сте си застлали.“*

Тъжен ден

1 Царе 10:1-11:15

Когато хората намерили своя нов цар, те празнували. И защо не? Това бил славен ден. Саул бил висок, силен, скромен и имал пълната подкрепа на своя народ. От човешка гледна точка, това било красиво начало на нова ера.

Но от Божия гледна точка това бил тъжен ден. Неговите хора Го отхвърлили като цар, заменяйки Го с човек, който бил впечатляващ като красива филмова звезда. За разлика от всички тези ликуващи хора, Бог знаел, че това не е началото на славните дни на Израел. Скоро щяло започне бедствие.

Почти за една нощ индексът на популярност на Саул надминал всички представи. Той показал, че е смел и способен воин, способен генерал и силен лидер. Когато амонците ги нападнали, той действал решително и твърдо, и се справил с чест. Така спечелил доверието на хората и заслужено получил одобрение от Самуил. Но не забравяйте, че тази история е трагедия. Това е живот на надценяването и Саул

бил достигнал своя връх.

След избликът му на слава, животът на Саул започна да се разпада. **Той станал жертва на себе си:** изпълнен с гордост, с нетърпение, с бунт, с ревност и с опит за убийство. В продължение на дълъг и болезнен период от години, той се смалил и се превърнал в изкривена, маниакална, жалка фигура. В крайна сметка той щял да се самоубие. Злото започнало да се излива в живота му като канализационна тръба, която се влива в пристанище, дълбоко под повърхността, под прикритието на нощта. Никой не можел да види това. Всъщност дълго време никой дори не можел да го помирише, но бавно и все така сигурно, злото замърсило на ума му и оцапало душата му.

Едно от основните качества, които аз търся в бъдещ член на персонала или служител, е скромността. Искам уверен мъж или жена, но такъв, който намира работата, която ще върши, за малко плашеща. Това ми казва, че той или тя има здравословна представа за ролята, която искаме той да изпълнява. **Това е плашещо!** Скромният човек ще бъде по-склонен да разчита на Господ, за да успее и ще бъде много по-малко вероятно да се провали. Винаги съм подозрителен към хората, които търсят светлината на прожекторите.

Неподчинението на Саул

1 Царе 13:1-15

Непокорните действия на Саул включват поне 3 големи грешки.

Първо, царете не е трябвало да принасят жертвоприношения от името на общността. Царете можели да принасят жертвоприношения за себе си, но никога за нацията. Принасянето на жертвоприношения се правело само от свещеници.

Второ, Самуил бил този, който трябвало да съобщи плановете на Господ за битката. Саул трябвало да го чака. Въпреки това, тъй като Саул гледал слънчевия часовник и намаляващата си армия, той се поддал на паниката и се втурна напред сам. Това svelo жертвоприношението до безсмислен ритуал, който изглеждал повече езически, отколкото юдейски. Езическите генерали решавали къде, кога и кого да атакуват, и мобилизирали войските си, след което принасяли жертви на своите богове, за да спечелят благоволение. Юдейското жертвоприношение било различно; то трябвало да бъде **акт на подчинение**, а не подкуп.

Трето, и най-важно за нашето изследване, Саул взел решението да се довери на кризисната точка. Решението му да направи жертвоприношение и да атакува се основавало на здравия разум (от земна гледна точка). Точно както желанието на Израел да има човешки цар и готовността им да приемат Саул въз основа на външния му вид, новият цар бил готов да настъпи срещу врага с човешка стратегия. Вероятно добра, но все пак човешка.

Вратата на Саул се провалила. Той видял, че армията му се изпарявала като вода и град Михмас гъмжи от неговия враг. Той видял, че уговорените седем дни са изтекли, а Самуил закъснявал. Поради това той захвърлил настрана всякакви претенции за приличие и протокол. Всъщност той облякъл свещеническото облекло заедно с короната и печата си, и се опитал да превърне олтара в свой специален инструмент на власт - нещо, което той нямал право да прави.

Противопоставянето рядко е приятна, но често е необходимо. Всички ние се нуждаем от някой като Самуил, **някой, който се грижи повече за нашия характер**, отколкото за нашия имидж или комфорт. Често този вид любяща честност изисква остри думи. Изразът „*Ти си глупак*“ никога не е лесно да се чуе, но когато идва от устата на доверен, благочестив приятел, ние трябва да го чуем и да го вземем предвид.

Спешно задължение

2 Тимотей 4:1-16

Павел настоятелно написал: „*Тържествено ви заръчвам в присъствието на Бога и на Христос Исус, който трябва да съди живите и мъртвите, и чрез Неговото явяване и Неговото царство: проповядвайте словото; бъдете готови навреме и не на време; изобличавайте, порицавайте, увещавайте с голямо търпение и наставления*” (4:1–2). С други думи, придържайте се към плана за проповядване, който Бог е обещал да благослови и използва. Доставяйте библейските блага! Бъдете мъж или жена на Словото!

Не се опитвайте да бъдете толкова изобретателни и сладки, че хората да пропуснат истината. Няма нужда от безсмислени и глупави **заместители**, които забавляват, но рядко изобличават изгубените и назидават спасените. **Прогласявайте истината**. Ще забележите ли нещо тук? Това увещание не е отправено към слушателя, то е отправено към говорещият. Този, който трябва да направи това, е този, който прогласява посланието. Бъдете готови да го направите през сезона и извън сезона. Да бъдете готов, означава да си подготвен както умствено, така и духовно.

По същество, Павел казва: „*Не бъдете мързеливи. Направете си домашното. Не ставайте и не започвайте с извинение, че не сте имали достатъчно време да се подготвите. Това не ви оправдава.*“ **И прогласявайте истината вярно – когато е удобно и когато не е удобно.**

За съжаление, в тревожен брой църкви днес, на Божиите хора се казва това, което те искат да чуят, а не това, което трябва да чуят. Те са хранени с топло мляко, а не с твърдо месо. Разводненото евангелие може да привлече големи тълпи (за известно време), но няма вечно въздействие. Не можах да намеря нито едно място в Писанията, където Бог демонстрирал и най-малко загриженост за описването на подробностите. Задоволяването на сърбящи уши на любопитните в нашата пост-модерна публика е безсмислено упражнение.

Задачата на служението е да прогласява Истината. Честно казано, по Божията милост възнамерявам да продължа да правя точно това до деня, в който Той ще ме повика у дома. И мисля, че има все по-голям брой вярващи, които копнеят за подхранващи послания, основани на Божието Слово, а не на човешкото мнение.

Светът спешно се нуждае от повече християни с ревността и вярата на Павел. Ще бъдете ли един от тях? Ще отговорите ли на обвинението? Ако е така, няма по-добро време от сега, да започнете.

Исус каза: „*Идете и правете ученици от всички народи... и аз ще бъда с вас*“ (Матей 28:19–20 NIV). Няма по-голямо предизвикателство и по-утешително обещание. повярвай. Доверете се. И с Божията милост, идете и го направете!

Приемайте живота такъв, какъвто идва

Еклисиаст 11:6

Единственият начин да се примирим с реалността, **е като се доверим на Бога**, независимо от всичко. Без „ако“, „и“ или „но“.

Ако съм фермер и Бог позволи на наводнение да дойде и да отнесе реколтата ми или Бог избере да ми даде прекрасния сезон с дъждове и отлична реколтата, **аз Му се доверявам и Го възхвалявам**, независимо от всичко.

Ако съм в производството или имам някаква професия и някой ме постави в трудна ситуация, **и Бог позволи целият ми свят да бъде преобърнат**, **аз Му се доверявам и Го възхвалявам**.

Аз приемам живота такъв, какъвто се случва. Не си губя времето в ямата на съмнението. Нито пък се тревожа за провалени реколти и зачерквания.

Ние не можем да чакаме условията да станат идеални. Нито пък можем да чакаме нещата да бъдат освободени от всякакви рискове – абсолютно безплатни, абсолютно безопасни. Вместо да се предпазваме, ние трябва да се освободим. Вместо да трупаме, трябва да даваме и да инвестираме. Вместо да плуваме по течението, ние трябва да преследваме живота. Вместо да се съмняваме, **ние трябва смело да се доверяваме на Бога**.

Пълен с благодат и истина

Йоан 1:17

Докато си спомня за дните си с Исус, Йоан (един от Дванадесетте апостоли) си спомня, че има нещо в Него, което не прилича на никой друг, през което време учениците Му „*гледаха славата Му*“. Неговата уникалност била тази невероятна „*слава*“, слава, **която представлявала самото присъствие на Бога**. Освен това, този славен бил „*пълнен с благодат и истина*“.

Направете пауза и оставете това да потъне в съзнанието ви.

Неговата слава, смесена с благодат и истина, Го направили различен.

В един свят на тъмнина и изисквания, правила и разпоредби, изисквания и очаквания, изисквани от лицемерни религиозни водачи, Исус дошъл и служил по нов и различен начин – само Той, пълен с благодат и пълен с истина **и въвел нов революционен, различен начин на живот**.

Спомняйки си тази уникалност, Йоан добавя: „*Защото всички ние получихме от Неговата пълнота и благодат върху благодат*“ (Йоан 1:16).

Опасно разочарование

Исая 26:3

Разочарованието е опасен хлъзгав път.

Първо се разочароваме от ближния си. След това преминаваме към цинизма. Не след дълго ние не вярваме на никого, дори и на Бога. Ние се чувстваме измамани. Чувстваме, че други хора са се възползвали от нас, че сме били малтретирани... .

Причината за разочарованието и лекарството за него могат да бъдат изразени с почти прости думи.

Причината за разочарованието е полагането на пълната надежда и доверие в хората. Поставяне на

хората на пиедестал, фокусиране върху тях, намиране на нашата сигурност в тях... . И когато глинениите им крака се срутят (както със сигурност ще стане), настъпва пълно разочарование.

Какво е лекарството?

Да полагаме пълната си надежда и доверие в живия Господ. Когато правим това, даже най-простите послания от Бог успокояват духа ни.

Божият път е прав

Исая 26:4

Божият път винаги е прав.

Божият път не винаги има (разбираем за нас Д.Пр.) смисъл - всъщност... той често е мистериозен. Рядко може да бъде обяснен. Не винаги е приятен и забавен.

Но аз живях достатъчно дълго, за да разбера, че Неговият път винаги е прав.

Вярвам, че докато не прегърнем Божият суверенитет, (което означава, да приемем и разберем, че Бог има абсолютната власт да прави каквото си поиска, без да дава обяснение, защото всичко друго е Негово творение, а Той е Собственик и Господар на всичко видимо и невидимо Д.Пр.) ние няма да имаме способността да разсъждаваме по пътя си през живота.

Докато не прегърнем Божият суверенитет, ние, хората, ще считаме, че сме твърде важни за Божия план. Мнението на човека ще бъде твърде значимо за нас. И ние ще се движим, ще се борим и ще си проправяме път през този християнски живот, опитвайки се твърде много да угодим на хората, вместо да го живеем облекчени и спокойни в Неговия план.

Плодотворен живот

Колосяни 1:9-10

Били ли сте някога в район на страната, където има много плодове, зреещи на слънцето?

Може би в някоя прохладна септемврийска сутрин сте се разхождали из ябълковите градини в долината на река Худ или покрай река Колумбия в Орегон. Приятно е за окото да види такова изобилие от сладки, вкусни плодове, висящи на клон или лоза, готови за откъсване.

Плодотворният християнски живот е такъв – сладък, освежаващ, подхранващ, ароматен, поддържащ, възхитителен да бъдеш близо. Но такъв живот изисква внимателно самоусъвършенстване.

По-задълбоченото, по-последователно вървене с Христос изисква време и внимание всеки ден. Ако правите това, вие ще дадете плод.

Да помагаме на хората да стигнат до Бога

Матей 5:16

(Хората) ще видят „*добрите ви дела*“, каза Исус.

Като какви ще ги видят?

Те ще чуят вашата любезност.

Те ще засекат вашата усмивка.

Те ще забележат, че спирате, за да им благодарите.

Те ще ви чуят да се извинявате, когато грешите.

Те ще видят, че им помагате, когато се борят.

Те ще забележат, че вие сте този, който е спрял по пътя и им е подал ръка.

Те ще видят всяко видимо проявление на Христовия живот, който нормално е живян чрез вас. Те ще видят всичко това и ще "*прославят вашия Отец, който е на небесата*" (Матей 5:16)... .

Ние сме тези, които помагаме на хората да стигнат до Бога.

Търсете правдата

Матей 6:33

Животът много прилича на монета; можете да я похарчите както пожелаете, но можете да я похарчите само веднъж.

Изборът на едно нещо пред всички останали през целия живот е трудно нещо. Това е особено вярно, когато изборите са толкова много и възможностите са толкова достъпни.

За да бъде напълно честни с вас обаче, не ни остават много възможности. Самият Исус ни е дал най-висок приоритет: „*Търсете първо Неговото царство и Неговата правда*“... .

Ако първо в живота си трябва да търся Божието царство и Божията правда, тогава каквото и да правя: къде работя, с кого прекарвам времето си, този/тази, за която се женя или решението да остана сам, трябва да е свързано с тази цел.

Честни до мозъка на костите си

Притчи 7:2

Какво търси Бог? Той търси мъже и жени, чиито сърца са изцяло Негови – изцяло.

Бог не търси великолепно образци на човечеството. Той търси дълбоко духовни, истински скромни, **честни до мозъка на костите си служители, които имат почтеност...**

Днес живеем в свят, който казва по много начини: „Ако просто *направиш добро впечатление, това е всичко, което има значение*“.

Но никога няма да бъдете мъж или жена на Бога, ако това е вашата философия. Никога.

Не можете да симулирате такава честност пред Всевишния. **Той не се впечатлява от външността.** Той винаги **се фокусира върху вътрешните качества** – върху тези неща, които отнемат време и дисциплина, за да бъдат култивирани.

Достигнете до другите

Притчи 11:25

Близките, открити взаимоотношения са жизненоважни. Едно бързо "Здрасти, как си" **трябва да бъде заменено с истинска загриженост.**

Ключовият термин е присъединяване. Когато използвам думата тук, имам предвид хората, които се протягат един към друг.

Да бъдеш погълнат от функцията на Божието семейство като участник (а не като зрител)

... свързване с

... работа с

... грижа за другите, които познавам и обичам.

Докато го чета, виждам изписано между редовете напомнянето: Това е не става автоматично. Аз нося лична отговорност. А същи и ти!

Сладък ли е вкусът на успеха?

Притчи 11:28

Нашето общество преяде със сладкия вкус на успеха.

Ние напълнихме чиниите си от щанда с книги, които варират от това, как да се обличаме, за да успеем до това, как да инвестираме, за да успеем.

В глада си за по-голям успех, ние погълнахме купища тетрадки, книги, касети и видеокасети.

Иронията на всичко това е, че вместо удовлетворение, ние изпитваме усещането, че сме пълни със себе си – с нашите мечти, с нашите цели, с нашите планове, с нашите проекти и с нашите постижения.

Резултатът от този апетит за всичко, което можете да ядете, **не е удовлетворение.** Резултатът от това **е гадене.**

Парите не могат да купят всичко

Притчи 16:16

Наистина е глупав човекът, който се смята за жив и здрав, защото има пари.

И друга причина, поради която е глупаво да разчитаме на богатството за сигурност е, че парите, в крайна сметка, не носят трайно удовлетворение и със сигурност - **не в областта на нещата, които наистина имат значение.** Има много неща, които не могат да се купят с никакви пари.

Мислете за това по следния начин:

- С пари можете да си купите лекарства, но не и здраве.
- С пари можете да си купите къща, но не и дом.
- С пари можете да купите компания, но не и приятели.
- С пари можете да си купите храна, но не и апетит.
- С пари можете да се купи легло, но не и сън.
- С пари можете да си купите добър живот, но не и вечен живот.

Единствено Бог може да ни снабди „с *всичко, на което да се наслаждаваме*“.

Както веднъж казал римският държавник Сенека: "Парите никога не са направили никого богат."

Няма остров на втория шанс

Притчи 17:6

Не можем да променим миналото... и това включва начинът, по който сме отгледали децата си.

Всички ние — да, всеки родител, когото някога съм срещал — бихме искали да стъпим в тунела на времето и да се върнем на „Острова на втория шанс“. Бихме дали всичко, за да преживеем тези години и да поправим провалите и грешките, които допуснахме първия път.

Всички подобни фантазни желания трябва да бъдат изтрити. Те никога не могат да бъдат изпълнени! Процесът на родителство предлага само един опит на дете, един ден в даден момент, никога повече да не се повтаря.

Някой веднъж беше казал: "Животът е като монета; можеш да я харчиш както пожелаеш, но я харчиш само веднъж." Това никога не е по-вярно, отколкото при отглеждането на деца. Докато стигнем до времето, когато ставаме доста добри в това, всичките ни деца са млади възрастни и си отиват. Доближавайки се по-близо от всякога до усъвършенстване на процеса, внезапно осъзнаваме, че никой не ни слуша! Което означава, че сме квалифицирани за една основна роля: баба и дядо (когато стане наше право да нарушим всички правила и да разглезим тези милички внуци!).

Това е смешен свят.

Единственото нещо, което можем да променим

Притчи 24:5

Това може да ви шокира, но вярвам, че най-важното решение, което мога да вземам ежедневно, е изборът ми на отношение.

Този избор е по-важен е от моето минало, от моето образование, от моята банкова сметка, от моите успехи или неуспехи, от славата или болката ми, от това какво мислят или казват за мен другите хора, от моите обстоятелства или от моята позиция.

Отношението, което избирам, ме поддържа или осакатява напредъка ми. Само то подклажда огъня ми или напада надеждата ми.

Когато отношението ми е правилно, за мен няма твърде висока бариера, няма твърде дълбока долина, няма твърде екстремна мечта, няма твърде голямо предизвикателство.

И все пак трябва да признаем, че ние прекарваме повече от времето си във фиксиране и безпокойство за нещата, които не можем да променим, отколкото обръщаме внимание на това, което можем да променим – нашия избор на отношение.

Уместно казана дума

Притчи 25:11

Подобно на Jell-O (*прочута американска фирма, произвеждаща желирани сладкиши. Д.Пр*), концепциите приемат формата на думите, в които се изливат. Кой не е бил събуден от употребата на определена дума... или от комбинации от думи? Кой не е намирал облекчение от една навременна дума, изречена в точния момент на нужда? Кой не е бил смазан под тежестта на зле подбрана дума? И кой не е събрал нова смелост, защото дума на надежда е проникнала през мъглата на съмнението в себе си? Терминът дума остава най-силната дума от всички четирибуквени думи.

Цветовете избледняват.

Бреговата линия ерозира.

Храмовете се рушат.

Империи падат.

Но „*уместно казана дума*“ издържа.

Небесна ретроспекция

Псалм 32:7

Провидение. Ние употребяваме тази думата. Но анализирах ли сте я някога?

Тя произлиза от латинската дума, providentia. Pro означава "преди" или "преди време"; videntia е от videre, което означава „да видя“. ... Съберете ги заедно и ще имате „*виждане напред във времето*“, което прави Всемогъщият Бог. Той вижда събитията от живота предварително - нещо, което ние, разбира се, никога не можем да направим.

Ние сме страхотни по история. Нашата ретроспекция (*способност да разберем събитие или ситуация чак след като то/тя се е случила. Д.Пр.*) почти винаги е свършено. Но ние сме неспособни в пророчествата, тоест в спецификите на бъдещето.

Спрете и помислете. Ние нямаме представа какво ще се случи след минута, нямаме представа какво ще се случи и след това. Но нашият невидим Бог, в Неговото провидение, непрекъснато, постоянно и уверено работи... .

Той никога не се променя. **Той знае за какво се занимава и го преследва с безмилостна решителност.**

Обект на Божията грижа

Псалм 62:1

Имал съм моменти, когато съм се чудел на нещата, в които съм вярвал и проповядвал от години. Какво стана? Дали Бог беше умрял?

Не. Зрението ми просто се беше малко замъглило. Моите обстоятелства накараха мисленето ми да стане малко мъгливо. Погледнах нагоре и не можех да Го видя толкова ясно.

Това се случило и с Джон Бъниан през 17-я век в Англия. Той проповядвал срещу безбожието на своето време и властите го тикнали в затвора.

Но тъй като Бъниан твърдо вярвал, че Бог все още е жив и работи, той превърнал този затвор в място за възхвала, служение и творчество, когато започнал да пише „Пътуването на поклонника“, най-известната алегория в историята на английския език.

Когато попаднем в трудно място, **склонността ни е да се чувстваме изоставени.** А всъщност точно обратното е вярно, защото в този момент **повече от всякога сме обект на Божия грижа.**

Освободен от стреса

Псалм 62:8

Вие и аз бихме могли да назовем неща, конкретни неща, през които преминахме през последните няколко години, които нямат никакъв логичен смисъл... **но това е добре. Не можем да ги разберем.**

Но позволете ми да ви уверя, **че Бог работи, изпълнявайки Своя мистериозен план** (мистериозен за нас), **който противоречи на човешката логика.**

Така че престанете да се опитвате да го направите човешки логично. Доверете Му се...

Давате ли си сметка какъв спокоен живот можете да живеете, ако решите да живеете така? Осъзнавате ли колко спокоен можете да бъдете, колко свободен от стреса?

Честно казано. За мен е толкова полезно да си напомням: Той е необхватен. Той е неразбираем. **А аз не съм нито едно от двете.** (Самият Бог ни казва, че Неговият начин на мислене е различен от нашия начин. След като не можем да Го разбираме, ние само можем да Му се доверяваме. Нека да се занимаваме с това, което е по силите ни и да оставим на Бога да се справя това, което е непосилно за нас. Така се освобождаваме от стреса. Д.Пр.)

Бог знае нашите граници

Псалм 86:15

Нашият Господ разбира нашите граници. (Та нали Той е нашият Създател и Той е поставил тези граници. Той няма да ни осъжда за неща, които ние не сме способни да направим. Той ще ни осъжда за нещата, които ние можем, но не искаме да направим. Д.Пр.) Той осъзнава нашите борби. Той знае какъв натиск можем да понесем. Той знае какви мерки на благодат, милост и сила ще изискваме. Той знае как сме направени.

Честно казано, Неговите очаквания не са толкова нереалистични, като нашите.

Когато не живеем според дневния ред, който сме си създали, ние чувстваме, че Той ще изсипе камион с осъждания върху нас. Но това няма да стане.

Така че защо се страхуваме, че Той може да ни осъди?

Празнувайте живота!

Псалм 90:12

Текстът на иврит подсказва, че ние правилно „отчитаме“ дните си.

Намирам за интересно, **че трябва да гледаме на живота по дни, а не по години.** Трябва да изживеем тези дни по такъв начин, че когато наближи краят им, да сме придобили „мъдро сърце“.

Тъй като Господ Бог заема първото място в живота ни, ние приемаме и живеем всеки ден с **ентусиазъм** за Него. Резултатът ще бъде онова „мъдро сърце“, за което псалмистът споменава... .

Тъй като не можем да променим неизбежното, **ние се приспособяваме към него.**

И ние правим това **не година след година, а ден след ден.** Вместо да изяждаме сърцето си, защото още няколко болки са се прикрепил към телата ни, **ние решаваме да празнуваме живота,** вместо да го търпим.

Старенето не е избор. Но нашият отговор на старенето **е наш избор.** По толкова много начини **ние сами определяме как ще остареем.**

Единство и смирение

Псалм 133:1

Осъзнавате ли колко тясно са свързани единството и смирението? Едното поражда другото; нито едното не може да съществува без другото. Те са вечно свързани като сиамски близнаци.

Лично аз съм виждал много случаи, когато гордостта побеждава (въпреки че никога не е била наричана така) и хармонията изчезва, и то - бързо.

Противно на нещата, които може да прочетете днес, думите битка и кавга не са подходящи описания на начина, по който да напреднете. В крайна сметка те няма да прославят Бога.

Приятелите се създават, като не се карате и като отказвате да се карате.

Ангажирайте се да освобождавате другите, за да могат да растат и да откриват сами. За разнообразие, доколкото е възможно, избягвайте спора, вместо да го каните. Станете повече миротворец.

От Божията гледна точка

Псалм 139:3

Една година за Рождество, ние купихме на децата си така наречения „Град на мравките“. Това беше затворена прозрачна пластмасова кутия, пълна с пясък и мравки.

От нашата гледна точка отвън и отгоре можехме да видим какво правят тези заети малки същества под земята. Гледахме как си проправяха тунели, оставяйки лабиринт от пътеки.

По подобен начин Бог изследва нашите пътища. От мястото, където се намираме, минавайки по тунел, всичко, което ние виждаме, е пясъкът непосредствено пред нас, зад нас и до нас.

Но от Неговата гледна точка, Той може да вижда точно къде сме били и точно накъде отиваме. „*Той е запознат отблизо с всичките ми пътища*.“

Абсолютна тишина

Софония 3:17

По-убеден съм от всякога, че няма начин вие и аз да се придвижим към по-дълбока и интимна връзка с нашия Бог без продължителни периоди на тишина, което включва едно от най-редките преживявания: абсолютна тишина.

Звуча ли това повече като искане на мистичен мечтател? Ако е така, такъв е бил и псалмистът, който написал онези познати думи, които често цитираме, но на които рядко се подчиняваме: „*Млъкнете и знайте, че аз съм Бог*“ (Псалм 46:10, NIV) ...

Заповядано ни е да спрем (буквално)... да си починем, да се отпуснем, да се изключим от ставащото около нас и да отделим време за Него. Това е сцена е на тишина и спокойствие, на слушане и чакане пред Него. Колко чужди са тези преживявания в нашите натоварени времена!

Въпреки това, дълбокото и интимно познаване на Бога изисква такава дисциплина. Тишината е незаменима, ако се надяваме да добавим дълбочина към нашия духовен живот.

Давайте на Бога безпокойствата си

Фил. 4:6

Нека тези 9 думи да ги запечатаме ясно в ума си. Тези 9 думи формират основата на Божия лечебен процес за всички притеснени хора.

НЕ СЕ БЕЗПОКОЙТЕ ЗА НИЩО, ЗА ВСИЧКО СЕ МОЛЕТЕ

Какво се квалифицира като безпокойство? Всичко, което изтощава резервоара ви за радост - нещо, което не можете да промените; нещо, за което не сте отговорни; нещо, което не можете да контролирате; нещо (или някой), което ви плаши и измъчва, възбужда ви, държи ви буден, когато трябва да спите.

Всичко това сега трябва да бъде превключено от вашия списък с безпокойства, към вашия списък с молитви. Отдайте всяка грижа — една по една — на Бога. Кажете Му, че вече няма да пазите безпокойството си в себе си.

Колкото повече се упражнявате да отдавате вашите умствени тежести на Господа, толкова по-възбуждаващо става да видите как Бог ще се справи с нещата, за които е невъзможно да направите каквото и да било.

Божията книга с инструкции

1 Йоан 5:20

Бог предлага инструкции, но след това ходът е наш. Ние трябва да приемем Неговите инструкции и да ги приложим в живота си. **Тогава и само тогава** можем да очакваме да се възползваме от предимствата на Неговите инструкции.

Така че виждате, приложението е съществената връзка между инструкцията и промяната...

Бог ни е изпратил Своите инструкции. Той е запазил всяка Негова дума в книга, наречена Библията. Всичко е там, точно както Той ни го е съобщил.

Когато се върне за Своите хора, Той няма да ни пита колко инструкции сме научили наизуст или колко често сме се срещали за изучаването им.

Не, Той ще иска да знае: "Какво направихте с Моите инструкции?"

Тежестта на тревогите

1 Петър 5:7

Колко чудесно е, че Бог лично се грижи за онези неща, които ни тревожат и завладяват нашите мисли.

Той се грижи за тях повече, отколкото ние се грижим за тях. Нито една мъчителна, болезнена, тревожна, напругаща стомаха, повишаваща кръвното налягане мисъл не убягва от вниманието Му.

Ето как преводът на Филипс превежда 1 Петър 5:7: „*Можете да прехвърлите цялата тежест на своите тревоги върху Него, защото вие сте Негова лична грижа.*“

Това не е ли добре? Той искрено го е грижа.

Той е в състояние да понесе цялата тежест на вашето безпокойство. Тъй като вие сте Негова лична грижа, вие никога не изчезвате от екрана на Неговия радар.

Вяра или предположение?

2 Коринтяни 1:9-10

Старият девиз на войниците по време на Войната за независимост (*през 1776, когато американските колонни на Великобритания извоювали своята независимост. Д.Пр.*) се прилага в много области на живота: „Уповавай на Бог, но пази барута си сух!“ („Бог дава, но в кошара не вкарва“ – нар. пог. Д.Пр.)

С други думи, поверете живота си в ръцете на Спасителя, но бъдете готови. Направете всичко възможно, за да се подготвите за битка, разбирайки, че крайният резултат зависи от Господ Бога.

Да живеете с вяра, не означава да спрете да мислите. Да се доверите на Бога, не означава да станете небрежен, мързелив или апатичен. Вие и аз трябва да се доверим на Бог за нашите финанси, но това не е разрешение да харчим безразсъдно. Вие и аз трябва да се доверим на Бога за безопасността в колата, но не е разумно да изпреварваме в завой, където нямаме видимост.

Да действате глупаво или необмислено и да очакваме Бог да ви спаси, ако нещата се объркат, изобщо не е вяра. Това е предположение.

Мъдростта казва: „направете всичко възможно в рамките на силите си, след което Му се доверете, Той да направи това, което вие не можете“.

Бог в нашето говорене

Второзаконие 6:7

Ние трябва да говорим за духовните неща в домовете си точно така, както бихме говорили за всичко друго.

Вие говорите заедно за играта на Доджърс снощи. Нищо страшно, просто говорите за това. Говорите какво ще правите следващата седмица. Вие не изнасяте лекции за това. Вие не правите голямо съобщение, вие просто говорите за това... . Може да говорите за това, което планирате да гледате по телевизията тази вечер.

Вие не преподавате уроци по Бога, вие просто говорите за Него. Има непринуден, естествен поток на разговора.

Това е начинът, който ще направи вашето християнство истинско.

Това не е неделен начин на живот! Това е цикъл на живот понеделник, вторник, сряда, четвъртък, петък, събота и неделя.

Изисквайте Божията благодат

Ефесяни 2:8

Докато повечето хора по света са заети да строят кули с най-големи надежди да направят име и слава, Божията истина изправя нещата.

Въз основа на Библията, Неговото Свято Слово, моята молба е просто да призная нуждата си и да поискаме Божията благодат.

Вместо да се стремим към създаден от човека билет за рая въз основа на високите ни постижения и упоритата работа (за което получаваме цялата заслуга), предлагам ние открито да обявим собствения си духовен фалит и да приемем Божия безплатен дар на благодатта.

Вие питате: "Защо? Защо да не подчертая колко много правя аз за Бога вместо това, което Той прави за мен?"

Защото това е ерес, ясно и просто.

Как е ерес? Като превъзнасям собствените си усилия и се стремя към собствените си постижения, аз оскърбявам Неговата благодат и крада заслугата, която принадлежи само на Него. (След като ние и всичко на този свят е създадено от Бога и принадлежи на Бога, с цел да наслаждава Бога, ние нямаме нищо свое, с което можем да правим равностойна сделка с Бога. Нито сме донесли нещо в Неговия свят, нито пък сме направили нещо със свои ресурси. Ние можем само да работим за Божията прослава, като благодарност и плод на Божията благодат към нас. Д.Пр.)

Загадките на живота

Йов 26:13-14

Има много загадки в живота, които остават обвити в мистерия и забулени в загадка.

Морето например е необясним феномен. Кой може да проумее неговите приливи и отливи, които са управлявани странно от луната? Можем да продължим и с други феномени, въпреки че от векове, брилянтни учени се опитват да разрешат или да обяснят мистериите на живота.

Но когато Бог ни оставя с мистерия, която не е разрешена за седмица или две, повечето от нас преминават през отчаяни борби, вярвайки, че Той е добър или справедлив.

Искам да кажа, че в края на краищата, ако ще се доверим на добър Бог, Той трябва да прави само добри неща, нали? Не е честно Той да прави мистериозни неща!

Библията, която чета, просто не казва, че това като начинът, по който е устроен животът. Но въпреки това светът, в който живея, изглежда очаква това. И репликата на циника относно тази мистерия, със сигурност е: „*Вие наистина ли ми казвате, че ще се доверите на Бог, който се отнася така с вас?*“

Ще се научим ли някога, че циниците нямаг способността да разберат дълбоките и необозрими пътища на Бога?

Бог е там, всеки час

Исая 41:10

През Втората световна война започнаха да се появяват драсканици от комични графити по стените навсякъде, провъзгласявайки: "Килрой беше тук!"

Тази декларация е намерена на стени в Германия. Открита е върху сгради в Токио. Намерена е върху големи камъни в Америка. Изглеждаше, че Килрой беше навсякъде.

Бог не е като Килрой. Той не пише името Си върху стените и скалите на живота, но Той е там – всеки ден, всеки час, всяко тик-тъкане на часовника!

Ако заимствам вече класическите думи на покойния Франсис Шейфър, „Той е там и Той не мълчи“. (Аз съм превел тази книга и можете да намерите на <https://methodist.bg/%d0%ba%d0%bd%d0%b8%d0%b3%d0%b8//> Д.Пр.)

Никога не се съмнявайте в присъствието на Бога.

Той е там с вас на вашето лично поклонение... Неговият неизследим ум, работещ в съгласие с непостижимата Му воля, извършвайки нещата под Неговия суверен контрол.

Точно и вярно виждане

Лука 14:33

„*Ако някой от вас не се отрече от всичко, което има, не може да бъде Мой ученик*“ (Лука 14:33)

Думите на Исус нито са сложни, нито са неразбираеми. Той просто казва: „Ако ще казваш, че си един от Моите ученици, ти трябва да освободиш хватката си от материалните неща.“

За да разбирате точно и вярно тези думи, мислете за тях по следния начин. Исус не казва, че ние не можем да притежаваме каквото и да е, но не трябва да позволяваме на нещата да ни притежават. Това е смисълът на думите Му, че ние трябва да „се отречем“ от притежанията си.

Кори тен Буум, тази светица, която е издържала страшната жестокост на нацистите в концлагера в Ревенсбрук през Втората световна война, веднъж казала, че се е научила да не стиска здраво в ръката си каквото и да е.

Тя казала, че е открила през годините на вървенето си с Господа, че когато тя държи нещо здраво стиснато в ръката си, ще я боли, когато Господ започне да откопчава пръстите ѝ, за да го пусне.

Учениците на Исус не стискат нещата здраво в ръцете си.

А вие? Можете ли да се сетите за нещо, към което сърцето ви се е привързало здраво? Пуснете го да

си ходи! Дайте го на Бога! **Да, това може да е болезнено...**но е извънредно важно!

Спомени от бойното поле

Марк 15:33-39

На някогашното кърваво бойно поле при Саратога се издига извисяващ се обелиск. Висок 46 метра паметник в памет на онази решителна битка, в която британците са устоявали за последен път преди повече от два века. *(Това е важна битка през 1777 във войната за независимостта на САЩ срещу Великобритания. Д.Пр.)*

Тържествен и сериозен е моментът, когато посетителите стоят на този брулен от вятъра хълм, наслаждавайки се на тази част от националната ни история. В далечината са величествените Адирондакс и Таконикс. Паметникът дава мълчаливо свидетелство за онези герои от миналото, които отказаха да преклонят коляно пред Англия. Около основата му има четири дълбоки ниши и във всяка ниша се появява името на един от американските генерали, които са командвали там. Над имената стоят гигантски бронзови фигури на коне... толкова известни днес, колкото и в деня, когато те крещяли командите си. Почти можете да чуете гласовете им. В първия стои Хорацио Гейтс; във втория, Филип Джон Шуйлър; и в третия, Даниел Морган.

Но нишата от четвъртата страна **е странно празна**. Името се появява, но генералът отсъства. Видимо отсъствие. Докато човек чете името, умът се втурва към мъгливите брегове на Хъдсън, където **той продал душата си и загубил правото да бъде запомнен**. **Как пропадат могъщите!** Бригадният генерал, който някога командвал Уест Пойнт, генерал-майорът, който се отличил в битките край езерото Шамплейн, долината Мохок, Квебек и Саратога, **извършил предателство и умрял като синоним на позора** – скандалният Бенедикт Арнолд.

Има още една празна ниша, много по-известна и в рязък контраст с този паметник в щата Ню Йорк. Той също стои в памет на битка, но не тази, водена с пушки и щикове. **Тази ниша всъщност е гробница... място, което някога е имало тяло, всъщност най-значимото тяло, което някога е приютявало човешка душа**. Гробницата беше взета назаем, подходящо, и „използвана“ само за няколко часа. Но в съвършено изпълнение на Библията, тя приютила мъртвия Месия.

Битката срещу греха била кървава и коварна. Всеки, който имал смелостта да посети тази гробница малко след като беше запечатана, със сигурност щял да плаче горчиво. Бойното поле, осеяно с отпадъци от ужасна битка, било твърде живо в спомените на всички — малка купчина дрехи, копие, сплъстена мрежа от тръни във формата на глава, окървавен кръст. И тези думи, тези последни думи, изречени от жертвата, особено този ужасен писък... „Eloi, Eloi, lama sabachthani?“ **„Боже Мой, Боже Мой, защо си ме оставил“** (Марк 15:34)

Но това, което изглеждало като поражение, всъщност било предисловието на победата. Този грозен, грапав кръст **взел своето, но не успял да има последната дума**.

Дълбоко в тишината на нощта, въпреки всичко и в подигравка със силните въоръжени войници, тази жертва се превърнала в Победителят. **„Той се надигна от гроба с мощен триумф над враговете Си.“** Или както пише Чарлз Уесли за това чудо на Великденската сутрин:

Изкупителната работа на любовта е свършена, Алилуя!

Бори се в битката, битката спечели, Алилуя!

Смъртта напразно Му забрани да възкръсне, Алилуя!

Христос отвори рая, Алилуя!

Кървавото бойно поле избледняло в мъглив спомен, когато гробницата отворила челостите си за всички да влязат. Смъртта не можела да задържи плячката си. Той разкъсал решетките. Той се върнал от отвъдното.

Всяка година празната ниша прави своето смело прокламиране. Издълбано в камъка е Име, което е над всяко име, нежният Победител, Царят на царете, суверенният Господ.

На Великден отново ще посетим това историческо бойно поле. Няма да Го намерим там на кръст или изправен като бронзова статуя. Защото **„Няма Го тук... Той възкръсна, както каза“** (Матей 28:6).

Да се срещнем при паметника и да помислим за Него. И размишлявайте върху Неговата победа. И помнете Името Му, докато се покланяме близо до този брулен от вятъра хълм, наречен Голгота.

Нашето последно Ура!

Марк 15:46

Малко неща утвърждават окончателността на смъртта, като уреждането на погребението и избора на ковчег или уреждането на детайлите на възпоменателната служба. Те са сред изтощителните, но необходими задължения на опечалените. Смъртта идва при всички; Разпети петък ни напомня за тази мрачна реалност.

Но какво дава кураж на една вдовица, докато стои до пресен гроб?

Каква е последната надежда на хората с увреждания, ампутираните, малтретираните, жертвите на изгаряния?

Как могат родителите на деца с мозъчни увреждания или физически увреждания да не изживеят целия си живот напълно и напълно депресирани?

Защо някой, който е сляп, глух или парализиран, ще бъде насърчен, когато мисли за отвъдния живот?

Как можем да видим отвъд мъченичеството на някой безпомощен заложник или предан мисионер?

Къде отиват мислите на едно младо семейство, когато най-накрая се съвземе от скръбта по загубата на дългоочакваното им бебе, само седмици преди раждането му?

Когато едно семейство получи трагичната новина, че малката им дъщеричка е намерена мъртва или че баща им е загинал в самолетна катастрофа или синът им е умрял от свръхдоза наркотици, коя единствена истина се превръща в целият им фокус?

Какъв е окончателният отговор на болката, траура, загубата на памет, лудостта, неизлечимите болести, внезапните бедствия и фаталните инциденти?

Отговорът на всеки от тези въпроси е един и същ: **надеждата за телесно възкресение.**

Ние черпим сила от тази единствена истина почти всеки ден от живота си – повече, отколкото осъзнаваме. Тя се превръща в умствено лепило, което държи заедно нашите иначе разхвърляни мисли. Колкото и да е невъзможно за нас да разберем подробностите за това, как Бог ще го направи, ние се надяваме на крехките мисли, които казват: „*Някой ден Той ще го оправи*“ и „*Слава Богу, всичко това ще се промени*“ и „*Когато сме с Него, ще ние бъдем като Него*“.

Повече от няколко пъти в годината, аз поглеждам в зачервените и подути очи, и напомням на отчаяните и скърбящите, че „*има земя, която е по-справедлива от днешния ден*“, когато, както Йоан обещава в Откровението:

„Той ще изтрие всяка сълза от очите им и няма да има повече нито смърт, нито скръб, нито плач, нито болка. Всички тези неща изчезнат завинаги.“ (Откровение 21:4 NLT)

Защото гробът **не е край** за всеки, който вярва.

Ура за такава чудна надежда!

Упорствайте в търсенето

Притчи 4:5

Всички ние сме заобиколени и се възползваме **от резултатите на нечие търсене.**

Нека назова няколко:

Над главата ми свети ярка електрическа светлина. Благодаря, Том.

На носа ми има очила, които ми позволяват да фокусирам. Благодаря, Бен.

На моята алея има кола, готова да ме отведе, където и да реша да я управлявам. Благодаря, Хенри.

От другата страна на рафтовете ми има книги, пълни с интересни и внимателно проучени страници. Благодаря, автори.

Моят списък може да продължи безкрайно. Така може и вашето.

Тъй като някои хора се грижат достатъчно, за да мечтаят, да преследват, да следват и завършат мисията си, животът ни е по-удобен и по-стабилен.

Това е достатъчно, за да ме стимулира. А вие?

Надеждата е повече от мечта

Притчи 10:29-30

През цялото време ние употребяваме думи като вяра и любов. И повечето от нас могат да опишат с минимални затруднения смисълът и двете.

Но надежда? Какво означава тя? И наистина ли тя е толкова важна?

Тълковният речник Webster ни дава следното определение за надеждата: „да желаем с очакване за изпълнение“. Да се надяваме означава да очакваме. Това обаче е нещо повече от мечтание.

Надеждата означава да притежаваме в себе си **очакване, че някой ден ще има изпълнение на това желание. Че то ще стане реалност.**

Надеждата винаги гледа към бъдещето, винаги стои на пръстите на краката си, гледайки в бъдещето. Това ни държи.

Тя прави мрачното днес поносимо, защото обещава по-светло утре. Без надежда нещо вътре във всички нас умира... .

Можем да живеем няколко седмици без храна, дни без вода и само минути без кислород, **но без надежда – забравете.**

Ден след ден

Притчи 11:2

Хората, които отказват да са затънали и закотвени в миналото, са тези, които преследват целите на бъдещето.

Хората, които правят това, рядко са дребнави. Те са твърде ангажирани със свършването на работа си, за да бъдат заети с вчерашните наранявания и тревоги... .

Познавам човешката природа достатъчно добре, за да разбера, че някои хора извиняват горчивината си от минали наранявания, като си мислят: „Твърде късно е да се променя. Бях наранен и грешката, извършена срещу мен, е твърде голяма, за да мога някога да я забравя.“

Но когато Бог ни дава надежда, когато Бог ни дава обещания, тогава Бог казва: „Това може да бъде направено“.

С всяка нова зора, при вратата ви се доставя нов пакет, наречен „днес“. Бог ни е проектирал по такъв начин, че да можем да обработваме само един пакет наведнъж... и цялата благодат, от която се нуждаем, ще ни бъде осигурена от Него, докато изживеем този ден.

Ние плачем и се молим, растем и се учим

Притчи 20:24

Изпитанията, през които преминаваме, никога не са напразни.

Бог никога не казва: „*Опа, направих грешка с това. Не трябваше да ти давам това. Имах предвид това за Франк. Съжалявам, Боб.*“

При конкретните изпитания, сякаш Бог знае името ни. Те са специално създадени за нас и са съобразени с нашите слабости и с нашата умствена незрялост. Той ни ги дава и не отстъпва.

А ние стенем и ни боли, и плачем, и се молим, и растем, и се учим. Чрез всичко това се научаваме да разчитаме на Неговото Слово.

Общата ни реакция на изпитанията е съпротива, ако не и откровено негодувание.

Колко по-добре е да отворим вратите на сърцата си и да посрещнем предопределените ни от Бога изпитания като почетни гости за доброто, което те правят в живота ни. (Колко полезно е да се стараем да се поглеждаме с очите на безпристрастен наблюдател. Вискателността към себе си може много да помогне за израстването ни. Д.Пр.)

Големият дар на вяността

Притчи 28:20

Живеем в епоха, която се опитва да разтегне благодатта до еретични крайности. Виждам го и го чувам почти всяка седмица от живота си.

Така че позволете ми да кажа това много директно:

Най-големият подарък, който можете да дадете на брачния си партньор, е вашата чистота, вашата вяност. Най-великата черта на характера, която можете да предоставите на съпруга и семейството си, е морален и етичен самоконтрол.

Стой твърдо, приятелю. Откажете да се поддадете [на изкушението].

Измамни примамки се поставят около нас всеки ден и не всички идват от отделни хора. Някои от тях идват от кабелна телевизия или интернет, или списание, или натиск от връстници в училище или колеги на работа... .

Ще се почувствате като „Света богородица“, единственият наоколо, който не отстъпва. Не се заблуждавайте от убеждаването, колкото и красиво и привлекателно да звучат думите. Това е лъжа. Запомнете, всичко е лъжа.

Настояща помощ

Псалм 46:7

Ние отричаме това. Ние го фалшифицираме. Маскираме го. Опитваме се да го не му обръщаме внимание. Но истината упорито си остава – ние сме слаби същества!

Тъй като сме грешни, ние се проваляме. Тъй като сме склонни към болести, ние нараняваме. Тъй като сме смъртни, в крайна сметка ние умираме. Натискът ни изтощава. Безпокойството ни причинява язви. Хората ни плашат. Критиката ни обижда. Болестта ни плаши. Смъртта ни преследва... .

Как можем да продължим да растем в тази торба с кости, покрити със слабости, които са твърде много за изричане?

Нуждаем се от голяма доза Псалм 46: „*Бог е нашето убежище и сила, настояща помощ в беда.*“

Каква надежда е това за онези, които се борят в бъркотията на личните си слабости!

Няма масово произвеждани светци

Псалм 100:3

Днес живеем в микровълнова култура. Ако приготвянето на обяд отнема повече от 5 минути, това е много!

Можете ли да си представите, че преди време дори трябваше да изчакате телевизора да загрее. И не можехте да натиснете един бутон на телефона си, за да се обадите вкъщи на предварително зададен номер, а трябваше да го наберете... с пръста си, за Бога. Говорите за каменната ера!

Спомням си, че преди известно време карах покрай празен парцел, след което минах покрай същия ъгъл няколко седмици по-късно. Там, където само преди дни нямаше нищо друго, освен трева и бурени, празни кутии от бира и боклук, сега имаше огромен склад, сглобен от предварително сглобени секции, готов да приеме стоки.

Такъв е животът днес. Бързо. Сгъстено. Втечнено. Блъскане, дрънчане – и готово е.

Не е така в Божието училище в пустинята. Когато става въпрос за ходене с Бог, няма такова нещо като мигновена зрялост. Бог не произвежда масово Своите светии. Той обработва ръчно всеки един и винаги отнема повече време, отколкото очаквахме.

Прославяйте Бога до максимум

Псалм 108:3

Създавайки ни по Своя образ, Бог ни дава способности, които не са дадени на другите живи същества.

В идеалния случай Той ни е направил да Го познаваме, да Го обичаме и да Му се подчиняваме. Той не ни е сложил халки в носа, за да ни води като волове.

Не, Той ни е дал свободата да можем да избираме как да живеем. (Но носим отговорност за последиците от лошите си избори. Д.Пр.) По Неговата благодат ние сме подготвени да разберем Неговия план, защото имаме ум, с който можем да Го познаваме.

Ние също сме свободни да Го обичаме и обожаваме, защото имаме емоции. Той изпитва удоволствие от нашата привързаност и преданост.

Ние можем да се подчиним на инструкциите Му, но не сме пешки на глобална шахматна дъска. Той намира божествено удоволствие в доброволната спонтанност на нашия отговор.

Когато хората Му свободно отговарят в поклонение и хваление, покорство и обожание, Бог е прославян до максимума.

Бог е страхотен!

Псалм 108:5

Кога за последен път поглеждали към планина? Вие не поглеждате снимки на връх Еверест и не казвате: „Хм, хубав хълм. Може би е малко по-висок от някои планини.“

Не можете да видите ледниците в Аляска и да си кажете: „О, да, това е доста хубав ледник.“

Вие стоите в мълчаливо страхопочитание.

Спомням си, когато моят батальон на морската пехота прелетя над японския връх Фуджи. Нито един човек в нашия самолет, когато погледна навън и видя Фуджи, не каза: "Разбира се, разбира се, това е хубаво." Не, наистина! Искам да кажа, беше щракане, щракане, щракане... беше време за снимки! Това беше живописен, страхотен Фуджи!

Кой е направил Фуджи? Господ!

И подобно на тази планина, останалата част от Неговото творение е също толкова страхотно. Помислете например за звездите в космоса. Въпреки че трябваше да учим цял живот, все още не можехме да ги проумеем.

Когато Бог създава, това ни кара да се отдръпнем в уважение. Това поставя всички човешки постижения на най-ниското ниво. (Предлагам ви да прочетете „Факти за необикновените способности на Бога“. Можете да я намерите на <https://methodist.bg/%d0%ba%d0%bd%d0%b8%d0%b3%d0%b8//> Д.Пр.)

Да виждаме голямата картина

Псалм 119:114

Едно от най-големите предимства, които можем да извлечем от Библията, е виждането. Когато се обезсърчим, временно губим виждането си.

Малките неща стават огромни. Леко раздражение, като камъче в обувка, изглежда огромно.

Мотивацията ни се изтощава и, което е най-лошото, надеждата изчезва.

Божие Слово е специално създадено за сиви кишави дни.

То изпраща лъч светлина през мъглата. То сигнализира за безопасност, когато се страхуваме, че никога няма да успеем. Подобно на виждането на голямата картина, Божието Слово ни дава надежда и ние бързо се освобождаваме от мрачното и скучно и се връщаме към извисяването.

Всъщност, **само ако прилагаме Божиите инструкции**, ние можем да устоим в обезсърчаващи времена.

Сладка, привлекателна мелодия

Филипяни 4:8

Позволете ми да ви призова днес да поемете контрол над ума и емоциите си.

Оставете ума си да се насладите на питателна храна за промяна. Откажете да мрънкате и критикувате!

Нека животът ви произведе сладка, завладяваща мелодия, от която този стар свят толкова отчаяно се нуждае.

Фокусирайте вниманието си върху тези 6 специфични неща в живота:

Не в нереални пресилени мечти, а в неща, които са истина.

Не в евтини, лекомислени, повърхностни неща, а в неща, които са почтени.

Не в неща, които са грешни и несправедливи, а в нещо, което е правилно.

Не в мисли, които са плътски, мръсни и неприлични, а в неща, които са чисти.

Не в неща, които предизвикват другите хора да спорят и да се защитават, а в неща, които са приятни.

Не в клевети, клюки и унижения, а в информация за добро представяне, което изгражда и предизвиква поток на благодат.

Устойчива вяра

Яков 1:4

Много сме непостоянни във вярата си, нали? Ние сме непослователни, двойствени и противоречиви.

Пеем „*Моята вяра гледа към Тебе*“ ... докато лекарството спре да действа, докато светлините изгаснат, докато сметката стане дължима и ние нямаме необходимите пари да я платим. Докато оценките ни се намалят или кариерата ни се промени или загубим партньор.

Как да се научим на устойчива вяра?

Научаваме това ден по ден. Научаваме го чрез издръжливост.

Яков пише: „*Считайте за пълна радост, братя мои, когато попадате в различни изпитания, като знаете, че изпитанието на вашата вяра произвежда издръжливост*“ (Яков 1:2-3).

Той не говори за вяра, която стартира на 100-метровия спринт и по-бързо, отколкото можете да си представите, свършва. Всеки може да се справи с този вид вяра. Всеки може да издържи на 10, 15 или 20 минути изпитание.

Но 10 или 15 дни, или 1, 2 или 3 години? Е, това е друг въпрос. Това е устойчивата вяра, за която говори Яков.

Две важни нагласи

1 Тимотей 6:6

Задоволството е нещо, което трябва да научим. Това не е черта, с която се раждаме.

Но въпросът е как?

В 1 Тимотей 6 намираме няколко много практични отговора на този въпрос:

Сегашното виждане за вечността: „*Защо не сме донесли нищо на света, ние не можем и да вземем нищо от него*“ (ст. 7).

Просто приемане на основните неща: „*Ако имаме храна и облекло, с тях ще бъдем доволни*“ (ст. 8).

И двете нагласи работят прекрасно... . Но планът на обществото за атака е да създаде недоволство, да ни убеди, че трябва постоянно да търсим нещо „там някъде“, което със сигурност ще ни донесе щастие... . Планът на обществото ни казва, че задоволството е невъзможно без стремеж към повече.

Божие Слово предлага точно обратния съвет: Задоволството е възможно, когато спрем да се стремим към повече.

Задоволството никога не идва отвън. Никога!

Етика

1 Петър 2:20; 3:17

Имаме нужда от герои. Имам предвид истинските герои, автентичните мъже и жени, които се

почитани за постиженията им, за благородните им качества и за смелостта им. Такива хора не се страхуват да бъдат различни. Те рискуват и стоят над другите хора. И все пак, те са истински човешки същества с недостатъци и провали, като всеки друг. Но те ни вдъхновяват да се справяме по-добре. Чувстваме се топло отвътре, когато мислим за тази рядка порода хора. Такива, на които можем да гледаме без ни най-малко подозрение за измама или лицемерие. Тези, които са образец за превъзходство, когато никоой не ги гледа или тогава, когато половината свят ги гледа.

Притеснявам се, че изглежда, че ние се страхуваме от такива хора. Разбира се, има и такива, но изглежда не толкова много, колкото когато бях малко момче. Тогава ясно си спомням, че гледах на много хора в различни сегменти на обществото – политика, атлетика, образование, наука, армия, музика, религия, авиация – всички те не само стояха високо по време на своя разцвет, но и завършиха добре. Обществото оплака смъртта им. Това не беше детска фантазия, нали разбирате; това не бяха измислени филмови идоли. Все още си спомням, че баща ми беше точно толкова впечатлен, колкото и аз от някои хора - може би повече. Някои от нашите разговори баща-син все още са записани в паметта ми. И тъй като той беше вдъхновен, аз също бях.

Може да се изненадате да разберете, че за много хора вие сте човекът, когото другите сочат. Може да е на мястото, където работите, и никоой дори да не ви е казал. Може да се случи там, където живеете, и никоой съсед не е бил достатъчно смел да ви насърчи, като каже: „Ти си този, който всички гледат. Ти си много уникален. Всички те уважават.“ Може да е във вашето училище, където ви се възхищават колеги и връстници. Ако знаете колко много се чувстват така, убеден съм, че ще внимавате още повече как живеете.

Сигурен съм в това - ако сте един от тези хора, значи не сте като мнозинството. Вие живеете различно и аз ви поздравявам за това. Нужни са необичайни хора, за да променят нашия свят. Посредствените хора не влияят на никого, поне не за добро. Но един човек на истината може да повлияе на целия свят!

Гъвкавост

Деяния 16:6-10

Отворени ли сте за промяна? Хората, които правят промяната, могат да бъдат разтегнати, дърпани, тласкани и променени. Чухте го от мен: традиционализмът е стар дракон, лош в това да изстиска самия живот от жертвите си. Така че никога не спирайте да се борите с него. Нека внимаваме да идентифицираме правилния противник. Това не е самата традиция; правилният ни противник е традиционализмът. Не се опитвам да бъда дребнав, а просто точен. Правилният тип традиции ни дават дълбоки корени - солидна мрежа от надеждна истина в ден, когато всичко изглежда готово за грабване. Сред тези традиции са тези силни твърдения и принципи, които ни привързват към мачтата на истината, когато бури от несигурност създават плашещи вълни от промяна, водени от ветрове на съмнение. Например: да вярваме в авторитета на Библията, да познаваме и обичаме Бога, да се прекланяме пред господството на Исус Христос, да се грижим за другите и да станем хора на истинско насърчение. Такива традиции (има и други, разбира се) са ценни абсолюти, които ни предпазват от чувството, че сме загънали в свят на относителност и несигурност.

Има обаче голяма разлика между традицията и традиционализма. Под традиционализъм имам предвид главно отношение, което се съпротивлява на промяната, на приспособяването или изменението. Това е придържане към обичай или поведение, което се поддържа сляпо и насилствено. Това е подозрително отношение към новото, актуалното, различното. Това е да намериш своята сигурност, дори идентичност, в познатото и следователно да се противопоставиш на всичко, което го заплашва. И ако ми позволите още нещо, това е замяна на легална система за свободата и свежестта на Духа – да бъдем по-загрижени за спазването на твърди, създадени от човека правила, отколкото да бъдем гъвкави, отворени за творчество и иновации.

Досега се досетихте къде съм аз. Ясно е, че моята позиция е на страната на откритостта, оставяйки място за неизпитаното, непредсказуемостта, неочакваното - като през цялото време се придържам здраво към истината. Повярвайте ми, наоколо има много хора, които смятат, че е тяхно призвание да казват на другите какво да правят и какво да кажат. Те са самопровъзгласили се за подстригвачи на крила, които се намръщват на новите начини и се отказват от високия полет. Те работят усилено, за да ви „изстискат в своя калъг“.

Който реши да се издигне, първо трябва да се пребори през равнинната мъгла, която надвисва тежко над благодатта на еднаквостта.

Кой е загрижен?

Евреи 13:1-4

Кой наистина е загрижен? Беше рутинен прием в натоварената болница Белвю. Милосърден случай, един сред стотиците. Клошар от Бауъри с прерязано гърло. Бауъри, последна спирка преди моргата. Синоним на мръсотия, самота, евтин алкохол, наркотици и болести.

Подробностите за случилото се преди зазоряване на онази мразовита зимна утрин бяха неясни. Сестрата вероятно е вдигнала рамене. Беше видяла хиляди и със сигурност щеше да види още хиляди. Щеше ли да има някаква разлика, ако тя и тези, които го лекуваха, знаеха кой е той? Вероятно е така.

Близкото му минало беше антитеза на предишните му години. Бауъри се превърна в задънената улица на един невероятен живот. В онази мразовита януарска утрин, преди слънцето да се е прокраднало над хоризонта на Ню Йорк, в къща за 25 цента на нощ, черупката на мъж, който изглеждаше два пъти по-възрастен отколкото беше, се олюля до мивката и падна. Порцелановата мивка се преобърна и се разби.

Намерен е да лежи на купчина, гол и кървящ от дълбока рана в гърлото му. Челото му беше силно натъртено и той беше в полусъзнание. Извикаха лекар, никой специален — не забравяйте, че това беше Бауъри. Той използва черен шевен конец, който някой беше намерил, за да зашие раната. Това ще свърши работа. През цялото време клошарят молеше за пиене. Един приятел сподели дъното на бутилка ром, за да успокои нервите си.

Той беше хвърлен в една носилка и оставен в болница Белвю, където щеше да изнемогва, без да може да яде три дни... и да умре. Все още неизвестен.

Приятел, който го потърсил, бил насочен към местната морга. Там, сред десетки други безцветни, безименни трупове с етикети на пръстите на краката, той бил идентифициран. Когато извадили вещите му, открили дрипаво, мръсно палто с 38 цента в единия джоб и парче хартия в другия. Всичките му земни блага. Достатъчно монети за още една нощ в Бауъри и пет думи „Скъпи приятели и нежни сърца“. Почти като думите на песен, помислил си някой. Но кой го е грижа?

Защо, за бога, един забравен пияница би носил стихове? Може би все още е вярвал, че го има в себе си. Може би този изоставен човек с тяло на клошар, все още е имал сърце на гений. Имало едно време, много преди трагичната си смърт на 38 години, той бил написал песни, които буквално накарали целия свят да пее, като: "Camptown Races", "О! Сузана!", "Красива мечтателка", "Джени със светлокафявата коса", „Старци у дома“, „Моят стар дом в Кентъки“.

И още 200 други песни, които са се вкоренили дълбоко в нашето богато американско наследство. Благодарение на Стивън Фостър, (*Стивън Колинс Фостър (4 юли 1826 г. – 13 януари 1864 г.), известен като „бащата на американската музика.“* Д.Пр), когото никой не познавал. И за който на никого не му пукало.

Дълбоко в много забравени животи е парченцето надежда, самотна мелодия, която усилено се опитва да се върне. Някои са в затвора. Някои в болници. Някои в старчески домове. И някои мълчаливо се вмъкват в църквата в неделя сутринта, ужасно объркани и уплашени. Докато някой не се намеси и не се наведе. И, влюбен, изгражда отново живот, възстановява душа, разпалва отново пламък, който грехът е потушил, и подновява песен, която някога е била там.

Загрижени ли сме достатъчно? Достатъчно „да покажем гостоприемство на непознати“, както се казва в Евреи 13:2? Там също се казва, че по този начин ние понякога „забавляваме ангели, без да го знаем“.

Ангели, които изобщо не приличат на ангели. Някои може да изглеждат като скитници от Бауъри, но може да имат песен, която умира в сърцата им, защото никой не знае и на никого не му пука.

Когато следващия път срещнете някой, който е изгубен, гладен или наранен – как можете да сте готови да помогнете? Бъдете конкретни, както и реалистични.

Съществени паметници

Естир 9:28

Паметникът на Линкълн. Виетнамският паметник... .

Паметниците са места, предоставени ни, за да стоим и да мълчим, да размишляваме и да предадем на следващото поколение корените на наследството на нацията. Те придават значение на настоящето, защото дават виждането на миналото.

Страхувам се за сегашния ни забързан начин на живот е, че имаме толкова малко паметници, толкова малко паметни плочи, дори умствени паметници. Животът се живее в бързата лента. Повърхностни решения. Забързани детства. Толкова малко време, прекарано в спиране и записване на части от живота ни в дневник. Толкова малък е акцентът върху слушането, ученето и почитането.

За да имаме правилно виждане и разбиране, ние трябва да имаме паметници и паметни плочи, места, където да се връщаме и от които да се учим, да говорим и предаваме. Ако не го направим, ние сме обречени

да живеем без корени, бърз живот без особено значение.

Името на шивача е промяна, част 1

Ефесяни 5:1-10

Когато свеждате живота до бучки, името на играта е промяна. Онези бучки, които се движат в крак с времето, отказват да бъдат твърди, съпротивляват се на калъпа и отхвърлят коловоза – ах, това са душите, използвани по различен начин от Бога. За тях промяната е предизвикателство, свеж бриз, който минава през стаята на рутината и издухва застоялия въздух на еднаквостта.

Колкото стимулираща и зареждаща да е промяната – тя никога не е лесна. Промените са особено трудни, когато става въпрос за определени навици, които ни преследват и ни вредят. Този вид промяна е мъчителна, но не е невъзможна.

Йеремия посочил трудността да се наруши установеният модел на живот, когато се пошегувал:

„Може ли етиопецът да смени кожата си или леопардът – петна си? Нито можете да направите добро вие, които сте свикнали да правите зло.“ (13:23 NIV)

Обърнете внимание на последните няколко думи, „свикнали да правите зло“. На иврит се казва буквално „учен в злото“. Това е истинско признание! Ние, които сме „учени в злото“, не можем да правим добро; лошите навици, които остават непроменени, го забраняват. Злото е навик, който се научава; то се договаря и култивира чрез дълги часове на практикуване. На друго място Йеремия потвърждава този факт:

„Предупредих те, когато се чувстваше в безопасност, но ти каза: „Няма да те послушам!“ Това е твоят път от младостта ти; не си ми се подчинил.“ (22:21 NIV)

Всички ние сме практикували определени грешни области от младостта си. Това е модел на живот, който е „втора природа“ за нас. Ние обаче прикриваме нашата съпротива с лака на извинението: „Е, никой не е свършен.“ „Никога няма да бъде различен; просто съм такъв.“ „Аз съм роден по този начин – нищо не може да се направи по въпроса.“ „Не можеш да научиш старо куче на нови трикове.“

Йеремия ни казва, защо такива извинения идват толкова лесно. Станали сме „учени в злото“... това е нашият път от младостта ни. В известен смисъл, ние сме се научили да действаме и реагираме по грешни, небиблейски начини с лекота и (смеем ли да го признаем?) с известна доза удоволствие. Разбира се, има много пъти, когато правим злото несъзнателно; но и в тези случаи дълбочината на нашия навик е поразкриваща.

Жизненоважно е – важно е – да видим себе си такива, каквито сме в действителност в светлината на Божието писано Слово... тогава бъдете отворени за промяна там, където е необходима промяна. Звучи ли невъзможно? Не е. Ще говорим повече за това утре във втора част.

Името на шивача е промяна, част 2

Колосяни 3:1-17

Както споменах вчера, колкото и стимулираща и зареждаща да е промяната – тя никога не е лесна. А когато става въпрос за определени навици, които ни преследват и ни вредят, промяната може да бъде мъчителна. Но не е невъзможна.

Предупреждавам ви, враг номер едно на промяната е твърдата, самодоволна грешна природа във вас. Като разглезено дете, тя е била задоволявана и ѝ е угаждано от години, така че тя няма да се откаже без яростно избухване. Промяната е нейната най-голяма заплаха и конфронтацията между двете е неизбежна. Трябва да позволим на промяната да се изправи срещу и да победи заплахата на вътрешния навик - и повтарям предупреждението, че срещата „кой кого“ никога няма да бъде лесна.

Плътта умира с бавна, горчива, кървава смърт - ритайки и борейки се по целия път надолу. „Събличането“ на дрехите на старото Аз (стария, обичаен начин на живот) няма да бъде завършено, докато вие не сте решен да „облечете“ дрехите на новото Аз (новия, свеж, християнски начин на живот) [вижте Колосяни 3: 9–10]. Името на шивача е Промяна и той е майстор в монтирането на вашата рамка. Но процесът ще бъде болезнен... и скъп.

Промяната – истинската промяна – става бавно. На първа предавка, без превишаване на скоростта. Твърде много християни се обезсърчават и се отказват. Подобно на пързалинето с кьнки на лед или владеенето на музикален инструмент или ученето да карате водни ски, определени техники трябва да бъдат открити и развити в ежедневната дисциплина на живота. Разрушаването на навиците, които сте изградили през годините, не може да се случи за няколко кратки дни. Запомнете това. „Моменталната“ промяна е толкова рядка, колкото и фалшива.

Бог не ни даде Своето Слово, за да задоволи любопитството ни; Той го даде, за да промени живота ни. Можете ли да посочите няколко конкретни промени, които Бог е въвел в живота ви през последните шест или осем месеца? Позволено ли му е (на Библията), например, да промени отношението ви към

някаго... или област на инат... или дълбоко вкоренен навик, който е наранил дома ви и е възпрепятствал отношенията ви с другите за дълго, дълго време... или модел на неучтивост в шофирането ви... или сквернен език... или измама... или мързел?

Може би по-добрият въпрос би бил: „Какви точно промени искате да направите в живота си?“ — или — „Какво молитте Господ да промени и коригира в живота ви, което се нуждае от незабавно внимание?“

Истинското име на шивача **е Светият Дух**. Можете да разчитате на Него да изхвърли стария ви гардероб толкова бързо, колкото бързо вие се облечете с новия. Между другото, Той също е на повикване 24 часа в денонощието, когато вие имате желанието да се подхлъзнете в старите глупости „само още веднъж“. Ако Го попитате, Той ще ви помогне да си спомните как сте изглеждали в деня, когато за първи път сте влезли в Неговия магазин. Той има огледало със спомени – Библията.

За времето, част 1

Ефесяни 5:15-17

Любител съм на книгите за управление на времето.

Някои хора не могат да кажат „не“ на продавач, който стои на входната врата. На други им е трудно да пропуснат безплатно кученце или да минават покрай гаражна разпродажба, без да спират. Други смятат, че е почти невъзможно да устоят на желанието да залагат на лотария. **Не и аз**. Моята слабост са книгите за управление на времето ми. Книги, които ми казват **как да заменя заетостта с ефективност**. Книги, които ме предупреждават да обмислям нещата, преди да се потопя в тях.

Често си спомням думите на Бърнард Барух: *“Каквито и неуспехи да съм имал, каквито и грешки да съм правил, на каквито и глупости да съм бил свидетел в личния и обществения си живот, те са били последици от действие без мисъл.”*

Противоотровата на този проблем е описана най-добре от Павел в писмото му до ефесяните:

„Така че внимавайте. Използвайте главата си. Възползвайте се максимално от всеки шанс, който имате. Това са отчаяни времена! Не живеете безгрижно, немислено. Уверете се, че разбирате какво иска Господа.“ (5:15–17 MSG)

Такива стихове винаги привличат вниманието ми. Някаква аларма в моята система се включва всеки път, когато усетя загуба на енергия в това, което правя - когато има някакъв теч в бента на времето ми, който не съм успял да запуша. Без да искам да съм невротичен за това, аз ставам малко нервен, когато мисля, че не живея целенасочено, когато не успявам да се възползвам максимално от всяка възможност, както толкова ясно ни заповядва Библията. Стихът, който се появява точно преди пасажа, който цитирах, пъха дълъг, заострен показалец в гърдите на своя читател, докато крещи: *„Събуди се, спящи.“* (5:14)

За времето, част 2

Псалм 90:12

Вчера споменах склонността си към книгите за управление на времето. Това е жизненоважна тема за разглеждане, защото прониква във всяка сфера на живота. Нека спомена няколко конкретни сфери. Някои хора винаги закъсняват. Да, винаги. Точността е просто въпрос на управление на времето. Някои хора работят трескаво до крайния срок по всяка задача или проект, който предприемат. Работата обикновено се свършва... но караницата, безпокойството и паниката в последния момент, открадват забавлението от цялото нещо. Започването рано и със собственото темпо темпо са техники за управление на времето. А някои хора изглеждат вечно бързаци, бутат се и се карат, и от време на време тичат тук-там. Отново още едно доказателство за лошо планиране. Управлението на времето позволява да има място за лекота и хумор, така необходимото масло за успокояване на триенето, създадено от движението.

Което ни връща към съвета, който изучавахме вчера в Ефесяни 5. **Да живеем целенасочено, достойно, и точно. Да бъдем разумни, интелигентни и мъдри в разпределението на нашето време.**

В една книга, която четох, „Капанът на времето“ (казах ви, че съм луд за такива книги), попаднах на списък на най-популярните хора, които губят времето си. Те помогнаха да се определят някои специфични области на разочарование, които трябва непрекъснато да наблюдавам.

- опитват се да вършат твърде много дейности едновременно
- имат нереални оценки на времето, нужно за работата
- отлагат
- липсват им конкретни приоритети за подреждане на дейностите
- не са способни да слушат добре
- правят всичко сами – не успяват да възлагат част от работата на други хора
- не мога да кажа „не“

- перфекционисти са – фокусират се върху ненужни детайли
- липса им организация на работата
- неуспешно записват задачите
- не желаят да започнат
- липса им самооценка на сроковете
- не правят първо най-спешните неща

Кой не е чувал истинската история на Чарлз Шваб и Айви Лий? Шваб беше президент на Bethlehem Steel. Лий, негов консултант, получил от Шваб обичайното предизвикателство: „Покажете ми начин да свършвам повече неща с времето, с което разполагам“. Шваб се съгласил да му плати „всичко в рамките на разумното“, ако предложението на Лий проработи. По-късно Лий дал на директора един лист хартия със следния план:

„Записвайте най-важните задачи, които трябва да свършите утре. Номерируйте ги по важност. Когато пристигнете сутринта, започнете веднага от номер 1 и останете на него, докато не бъде завършен. Проверете отново приоритетите си, след което започнете с номер 2... след това № 3 и т.н. Превърнете това в навик за всеки работен ден. Предайте този навик и на хората под вас. Опитвайте го толкова дълго, колкото искате, след което ми изпратете чека си за това, което смятате, че тази идея заслужава.“

За 5 години тази една идея превърна Bethlehem Steel Corporation в най-големия независим производител на стомана в света.

Колко платил Шваб на своя консултант? Няколко седмици след като получил листа с предложението, той изпратил на Лий чек за 25 000 долара, **признавайки, че това е най-печеливият урок, който някога е научавал.**

Опитайте го и вие. Ако работи, страхотно. Но не ми пращайте пари за идеята. Просто бих го похарчил на друга книга за управление на времето, **които нямам време да прочета.**

След лавината, част 1

Йов 1:22

Йов можел да пише за рани. Думите му били нещо повече от покровителствени банални фрази и пословици. Бил е там и се е върнал отново. Заради собственото си море от болка, той можел да опише силното вътрешно страдание от първо лице,.

Влезте с мен в тунела на времето и нека пътуваме заедно обратно до Уз (не като магьосника от Оз, а като до земята на Оз). В това място, наречено Уз, имало гражданин, който се ползвал с уважението на всички, защото бил непорочен, честен, богобоязлив и живеел чисто. Той имал 10 деца, ниви и добитък, изобилие от земя, къща, пълна със слуги и значителна купчина пари. Никой не би отрекъл, че човекът на име Йов е „най-знатният от всички хора на изтока“ (Йов 1:3). Той спечелил тази титла с години упорит труд и честни отношения с другите. Самото му име беше синоним на почитеност и благочестие.

Тогава, без предупреждение, нещастieto връхлетяло върху него като лавина от големи, назъбени скали. Той загубил своя добитък, реколтата, земя, слуги и (можете ли да повярвате?) всичките си 10 деца. Скоро след това той загубил здравето си, последната му човешка надежда да изкарва прехраната си. Умолявам ви да спрете да четете, да затворите очи за 60 секунди и да си представите, че вие сте на мястото на този добър човек - смазан под тежестта на негодите.

Книгата, която носи неговото име, има запис, който той направил в дневника си, скоро след като камъните спрели да падат и прахът започна да се утаява. С трепереща ръка, мъжът от Уз написал:

"Гол излязох от утробата на майка си; гол ще и ще се върна там. Господ даде и Господ взе. Да бъде благословено Господното име." (Йов 1:21)

След това невероятно изявление, **Бог добавил:** „*Във всичко това Йов не съгреши, нито обвини Бога.*“ (1:22)

Точно сега клатя глава. **Как може някой да се справи толкова спокойно с такава поредица от наговарени със скръб изпитания?** Помислете за последствията: фалит, болка, 10 пресни гроба, самотата на тези празни стаи. Въпреки това четем, че той се покланял на Бога, не съгрешил, нито обвинил своя Създател.

Добре, а защо не го направил? Как е могъл да прогони горчивината или да пренебрегне мислите за самоубийство? С риск да опростя твърде много ситуацията, предлагам три основни отговора: **Йов потвърдил Божия любящ суверенитет; той разчитал на обещанието за възкресение; и той признал собствената си липса на разбиране.** Ще разгледаме по-подробно всяко от тях утре.

Под лавина? Тези са за вас. Дръжте се здраво.

След лавината, част 2

Йов 42:1-3

Възможно ли е да започвате да усещате удара на падащите камъни? Може би лавината вече е паднала и вие сте доста отчаян. Йов е нашият модел да останем верни, когато животът е превърнат в развалини. Как го е направил? Нека да разгледаме.

Първо, Йов потвърдил Божия любящ суверенитет. Той искрено вярвал, че Господ, който дава, има пълното право да взема (Йов 1:21). Той заявил със собствените си думи:

„Наистина ли трябва да приемаме доброто от Бога и да не приемаме бедствието?“ (Йов 2:10)

Той погледнал нагоре, претендирайки за правото на своя Господ да управлява живота му. Кой е глупакът, който казва, че Бог няма право да добавя пясък към нашата глина или белези към нашия съд или огън към Своето творение? Кой се осмелява да вдигне глинения си юмрук към небето и да постави под въпрос планът на Грънчаря? **Не и Йов!** За него Божият суверенитет бил примесен с Неговата любов.

Второ, той разчитал на обещанието за възкресение. Спомняте ли си безсмъртните думи на Йов?

„Знам, че моят Изкупител е жив,

И най-накрая... (аз) ще видя Бога.“ (Йов 19:25-26)

Той гледал напред, разчитайки на обещанието на своя Господ да направи всичко да е светло и красиво в отвъдния живот. Той знаел, че по това време всяка болка, смърт, скръб, сълзи и несгоди ще бъдат премахнати. Знаейки, че *„надеждата не разочарова“* (Римляни 5:5), той издържал днес, като си представял утрешния ден.

Трето, той признал собствената си липса на разбиране. Какво облекчение носи това! Йов не се чувствал задължен да обяснява „защо“ в своята ситуация. Чуйте неговото признание за този факт:

„Знам, че (Ти) можеш всичко, и че нито една Твоя цел не може да бъде осуетена. Затова говорих това, което не разбирах, за неща, твърде пречудни за мен, които не знаех...аз ще Те питам и Ти ме наставляваш.“ (Йов 42:2-4)

Той погледнал навътре, признавайки неспособността си да разбере всичко. Започвайки делото си с праведния Съдия, Йов не се чувствал длъжен да отговори на всички въпроси или да разгадае всички горящи загадки. Господ щял да съди. Съдията щял да бъде прав.

Нещастieto може да изглежда на 10 000 километра от вас. Така се чувствал и Йов само няколко минути преди свлачището.

Приятелю, за всеки случай прегледай тези мисли, докато гасиш светлините тази вечер. Помисли за метода на Йов за събиране на парчетата.

Безоблачните дни са добри, но не забравяй: някои керамични съдове стават доста крехки, докато седят на слънце ден след ден.

Запомняне на имена, част 1

1 Петър 1:13

Запомнянето е умение. Разбира се, има хора, които са били благословени с добра памет. Но те са изключения. За повечето от нас, запомнянето е умение, като говоренето пред публика, пеене, четене, мислене или плуване. Усъвършенстваме умениято чрез упорита работа – пряко усилие, приложено с голяма доза концентрация, смесено с подходящ метод.

Една от най-очевидните слабости, които често признаваме, е в областта на запомнянето на имена. Извиняваме се с думите: *"Не ме бива да помня имена!"* или *"Лицето му е познато, но какво беше името му?"* Предполагам, че това е по-добре от: *"Дъхът ви ми е познат, но не и името ви."*

Но се страхувам, че сме започнали да вярваме в нещо, което не е вярно, докато се оправдаваме. Факт е ... вие можете да помните имена! С изключение на много редки случаи, всеки може да си спомни всеки.

Тайната се крие в този много кратък период от време, в който стоим лице в лице с друг човек - **всъщност най-важният човек в живота ви в този момент**. Виждате ли, тази моментна среща е била насочена от Бога. Той е уредил два живота така, че да се пресечат в определеното от Него време – така че можете да сте сигурни, че срещата е важна. Така е и с името! Как **съвместявате името с лицето** – и циментирате и двете заедно в паметта си – е от решаващо значение.

Ще се заема с това утре; засега трябва отново да подчертая правилното умствено отношение, което трябва да имаме като начало. Напомняйте си при всяко представяне и ръкостискане:

Този човек е важен (защото той или тя е важна!).

Бог е уредил нашата среща (защото го е направил!).

Би било безопасно да кажем, че хората със забележителна памет са я развили поради нуждата или желанието си. Един от ключовете, които отключват душата на другия човек е осъзнаването, че вие се интересувате достатъчно, за да го наречете по име. Нека това бъде вашата движеща сила, докато полагате

съгласувани усилия да запомните нечие име. Утре ще ви кажа как.

Запомняне на имена, част 2

Лука 10:20

Сега вие се представяте на някого. Как ще запомните името на човека? Е, вече сте настроени, че тази среща и човекът са много важни. Помнете това от вчера, нали? Добре, така че сега първо се съсредоточете върху едно важно нещо - **името**, нищо друго, за няколко секунди. Игнорирайте всички разсейващи фактори и периферна дейност. Слушайте едно нещо, името. В крайна сметка това е вашата цел.

Сега тогава ще предам един прост малък процес, който работи за мен. Аз не съм го измислил, но открих, че има успех, когато се концентрирам. Три стъпки са включени в процеса на циментиране на името и лицето в съзнанието ми:

1. **Впечатление.** Позволете на името да направи впечатление - вдлъбнатина - в ума ви. Направете това, като сте сигурни, че сте чули името правилно. Повторете го. Ако е необходимо, напишете го пред човека, като го попитате дали това е правилният правопис. Докато се ръкувате и говорите няколко минути, припомняйте си името в ума си. Осигурете точното произношение.

2. **Асоциация.** Ето къде идва забавлението. Помислете за асоциация, която можете да свържете с името. Визуализирайте името и помислете за нещо, което звучи като него или се римува с него. Колкото по-лудо, толкова по-добре! Г-н Щайнхаус („каменна къща“). Франк Баер („той е голям и космат като мечка“). Семейство Хотън (изглеждат "надменни"). Джон Линкълн („той е висок като президента Линкълн“). Марлийн Муди („тя изглежда тъжна и мрачна“). Ед Neuenschwander ("как мога да забравя такова име?").

3. **Повторение.** Докато говорите заедно, използвайте често името на човека в разговора. Можете да представите човека на другите в групата и отново отчетливо да повторите името.

Това не е гаранция... всъщност понякога може дори да има обратен ефект. Но по-често това ще ви позволи да хванете „дръжката“ на другия човек в този момент на паника, когато двамата се срещнете отново.

Може би си мислите: „Името не е толкова важно... това, което ме интересува, е неговата душа.“ Слушай, както споменах вчера, един от ключовете, които отключват душата на човека, е осъзнаването, че се интересували достатъчно, за да го наречете по име!

Освен това Библията е пълна с хиляди хора, които са имали имена... и тези имена често имат свързани значения: Симон — по-късно Петър ... Яков — по-късно Израел ... Савел — по-късно Павел. А какво да кажем за твърдата заповед на ангела в Матей 1:21 „*Ще Го наречеш Исус*“.

Когато вечните книги бъдат отворени, земните имена ще бъдат прочетени (Откровение 20:15; 21:27). Когато бъдем въведени в небето, на всички ще бъдат дадени нови имена (Откровение 2:17).

Ако Господ мислил достатъчно за имената ни, за да запише всяко едно от тях в Своя архив, иска ли се твърде много ние да научим няколко имена, докато пътуваме тук долу? Разбира се, това означава, че трябва да смятаме другия човек за достатъчно важен, за да го запомним. Ако се борите с това, имате проблем, много по-сериозен от дефектна памет!

Затваряне на вратата към похотта, част 1

Съдии 16

Самсон бил мъж със слабост. Въпреки факта, че бил роден от благочестиви родители и бил отделен от раждането си, като Назорей и бил издигнати до завидната позиция на съдия в Израел, той никога не победил склонността си към похотта. Напротив, тя го завладяла. Няколко неща, които илюстрират неговата похотлива склонност, могат да бъдат видяни от описанието на живота му в книгата Съдии.

1. Първите записани думи от устата му били: „*Видях жена*“ (14:2).

2. Той бил привлечен от противоположния пол точно въз основа на външния ѝ вид: „*Вземете я за мен, защото тя ми изглежда добре*“ (14:3).

3. Той съдил Израел в продължение на 20 години, след което се върнал към стария си навик да преследва жени – блудница в Газа и накрая Далила (15:20–16:4).

4. Той станал толкова зает с похотливите си желания, че дори не знаел, че Господ се е оттеглил от него. (16:20).

Резултатите от забранените дела на Самсон, са познати на всички нас. Силният човек на Дан бил пленен и станал роб във вражеския лагер, очите му били извадени и той беше поставен да бъде мелничар във филистимски затвор. Похот, тъмница, завързан, ослепен и мелач на брашно. Мургавата гордост на Израел, който някога заемал най-високия пост на земята, сега бил плешивият клоун на Филистия, жалка кука черупка на човечеството. Очите му никога повече нямали да блуждаят. Животът му, някога изпълнен с обещания и достойнство, сега бил портрет на безнадеждно и безпомощно отчаяние. Отбележете още една жертва на похотта. Парфюмираните спомени за еротични удоволствия в Тимна, Газа и прословутата долина Сорек, сега били затрупани от гнилата воня на филистимска тъмница.

Без да осъзнава това, Соломон написал друга епитафия – епитафията за надгробния камък на Самсон: „*Порочният ще бъде хванат от беззаконията си и с въжетата на своя грях ще бъде държан. Той ще умре поради нежеланието си да се поучи и в голямата си глупост ще се заблуди.*“ (Притчи 5:22-23)

Същите думи биха могли да бъдат издълбани в мрамора върху много други гробници. Мисля си например за оратора със сребро гърло на Рим Марк Антоний. В ранното си мъжество той бил толкова погълнат от похотта, че неговият учител веднъж извика с отвращение: „*О, Марк! О, колосално дете... способно да завладее света, но неспособно да устои на изкушението!*“

Мисля си за човека, който срещнах преди няколко години — прекрасен пътуващ учител по Библията. Той ми каза, че е пазел поверителен списък на мъже, които някога са били изключителни тълкуватели на Библията, способни и уважавани Божии мъже... които са разбили вярата си върху плитчините на моралната нечистота. Той ми каза, че в предходната седмица е добавил името на номер 42 в книгата си. Според него, тази тъжна и мръсна статистика го е накарала да бъде изключително предпазлив и дискретен в собствения си живот. Може би досега той е добавил още няколко дузини.

Тръпки полазиха по гърба ми, когато ми разказа тази история. **Никой не е имунизиран.** Вие не сте. Аз не съм. Похотта не зачита хората. Независимо дали чрез жестоко нападение или чрез фино внушение, умовете на широк кръг от хора са уязвими на нейната атака. Видни мъже и жени с професии, домакини, студенти, дърводелци, художници, музиканти, пилоти, банкери, сенатори, водопроводчици и проповедници. Примамливият ѝ глас може да проникне и в най-интелигентния ум и да накара жертвата ѝ да повярва на лъжите ѝ и да откликне на призива ѝ. **И внимавайте – тя никога не се отказва... никога не свършват идеите ѝ.** Заклучете входната врата и тя ще почука на прозореца на спалнята ви, ще изпълзи в хола през екрана на телевизора или ще ви намигне от списание в дневната.

Как да се справяте с такъв агресивен натрапник? Опитайте това: когато похотта ви предлага среща, **изпратете Исус Христос като ваш представител.**

Накарайте Го да информира вашия нежелан ухажор, че вие не искате да имате нищо общо с незаконното желание...нищо. Нека вашият Господ напомни на похотта, **че откакто вие и Христос сте обединени заедно, вие вече не сте роб на греха.** (Прочетете Римляни 6.) Неговата смърт и възкресение са ви освободили от хватката на греха и ви дадоха нов Господар! И този нов Господар не се страхува да затръшне вратата в лицето на похотта, независимо колко далеч се е промъкнала тя.

Затваряне на вратата към похотта, част 2

1 Солунци 4:1-8

Вчера разгледахме мрачния, жалък живот на могъщия лидер Самсон, чиято похот в крайна сметка го унищожила. (Прочетете Съдии 16.) Похотта е смъртоносен натрапник, с който нито за миг не трябва да се осмелявате да се забавлявате. **Когато похотта почука на вратата ви, вие трябва да призовете Христос да я посрещне.**

Преди да изтласкате здраво похотта от живота си, накарайте Христос да информира този натрапник, че постоянният мир и удоволствие, **на които се наслаждавате в дома си с Христос,** са толкова по-големи от временната възбуда на похотта, **че вие вече нямате нужда тя да ви поддържа щастлив.**

Защото властта на греха над нас беше пречупена, когато станахме християни и бяхме кръстени, за да станем част от Исус Христос; силата на вашата грешна природа беше разбита чрез Неговата смърт. Вашето старо обичащо греха естество беше погребано с Него чрез кръщението, когато Той умря и когато Бог Отец; със славна сила, Го върна към живот отново, на вас ви беше даден чудесният Му нов живот, за да се наслаждавате. (Римляни 6:3-4 LB)

Но похотта е упорита. Ако веднъж е почукала на вратата ви, **тя ще почука отново. И отново.** Вие сте в безопасност, **само докато черпите от силата на вашия Спасител.** Опитайте се да се справяте сами и ще загубите - всеки път. Ето защо в Новия завет сме предупреждавани отново и отново, **да избягваме сексуалните изкушения.** Запомнете, **похотта е ангажирана да води война срещу душата ви – в битка на живот и смърт – в ръкопашен бой.** Не заставайте пред този смъртен враг, за да спорете или да се биете **със собствените си сили – бягайте за прикритие.** Извикайте за подкрепление. Извикайте въздушен удар. Ако

попаднете в ситуация, която ви оставя беззащитни и слаби, ако вратата ви е оставена дори леко открената, може да сте сигурни, че този древен враг ще я ритне с пламтящи шест пистолета. Така че, не оставяйте отново вратата отворена. Не давайте опора на похотта... или дори опора за пръстите ѝ.

Йосиф бил посветен, добре дисциплиниран вярващ, но бил **достатъчно умен, за да осъзнае**, че не може да дразни похотта, без да бъде бичуван. (Прочетете Битие 39.) Когато дошъл момента за бързо излизане, синът на Яков предпочел да остави дрехата си, вместо да се поколебае и да загуби живота си. Но не така постъпил Самсон. Той бил глупак и си мислел, че може да прегръща похотта, да видишва опияняващия ѝ парфюм и да се наслаждава на топлата ѝ прегръдка, без да има и най-малък шанс да бъде хванат. Това, което изглеждало като безвреден, мек, привлекателен гълъб на тайна любов, се превърнало в вонящ кошмарен лешояд.

Похотта е един пламък, който не трябва да се осмелявате да запалите. **Ще се изгорите, ако го направите.** Ако можеше, Самсон би написал това предупреждение вместо мене, понеже, въпреки че е мъртъв, той все още говори.

Тресавището на закона, част 1

1 Коринтяни 6:1-8

Законът никога не пропуска да ме отврати.

Не ме разбирайте погрешно. Не че смятам, че той не ни трябва... просто ме оставя студен. Той се мръщи и изисква. Изисква, предупреждава и заплашва. С мрачен поглед ни кара да забравим правилата му или дори да помислим за неспазване на разпоредбите му.

Знам, знам. Той ни защитава. Дава ни защита, когато сме били нападнати или малтретирани. Това е най-голямата тояга, която можем да размахаме в лицето на противника. Поради това „*Ще те съдя!*“ се превърна в любимия ни национален лозунг, който идеално се вписва в нашето общество на егоизма.

„Имам си правата.“

„На мен ми се полага.“

„Не е нужно да вземам това от теб.“

Това са твърде употребяваните думи на нашето свръх-убиващо поколение. Сега децата съдят родителите си. Учителите са съдени от своите ученици. Треньорите са съдени от своите играчи. Съпрузите биват съдени от техните партньори и това не се ограничава само до атеистите. Християните сега са дълбоко в тресавището на закона. Съседи-християни се съдят. Християнските преподаватели сега завеждат дело срещу администрациите на християнските училища. Църквите не само се съдят една друга, църквите вече съдят своите пастори – и обратното. Енориаши, които имат оплаквания относно съветите, които са получили от своите пастори, се обръщат към съдилищата, за да изразят гнева си и да търсят финансово споразумение.

Да, братята и сестрите в Божието семейство всъщност повдигат обвинения и настояват за правата си... понякога до изключване на всеки опит за взаимно помирение насаме. Бихте си помислили, че 1 Коринтяни 6:1-8 или е написано с йероглифи, или вече не се счита за част от Библейския текст.

Сега, не мислете, че съм достатъчно наивен, за да вярвам, че ние, християните, нямаме нужда от закон или че никога нямаме причина да се оплакваме... или че съм заслепен за факта, че има измамници — вълци в овчи кожи — които ограбват и експлоатират стадата. Трябва да сме проникателни, нащрек, винаги да имаме предвид, че човешката поквара трябва да бъде овладяна и понякога тя трябва да бъде разобличена.

Но начинът, по който го правим, духът, с който се справяме с нашите конфликти, нагласите, които проявяваме, докато работим в процеса на помирение, **са от решаващо значение**...това е мястото, където нашето християнство често е окачено да съхне. И това е мястото, където имаме възможност да покажем удивителната благодат на Христос.

Заслужава ли си голямата победа в съдебната зала? Исус каза: „*Защото каква полза за човека, ако спечели целия свят, а повреди на душата си?*“ (Матей 16:26).

Утре ще разгледаме Божията алтернатива на тресавището на закона.

Тресавището на закона, част 2

1 Йоан 3:16-18

Вчера започнахме да говорим за тресавището на закона – за склонността на хората и дори на християните да маршируват стремглаво в калта на съдебните битки, често без никакъв опит за взаимно помирение без помощта на закона.

И колкото повече сме в тресавището, толкова повече отношението ни започва да смърди. Това е особено вярно, когато изберем да натиснем проблема от строго правната гледна точка. Дори и да спечелим делото, **ние не си тръгваме смирени и благодарни.** Тръгваме си горди — и дори огорчени. Защо? Защото ние

"получихме това, което ни се полагаше... получихме това, което заслужавахме."

Хрумна ми (благодарение на едно проникателно съобщение, което веднъж чух от моя приятел Рей Седман), че когато хората получат това, което заслужават, те са лишавани от радостта на благодарността. Вместо да бъдат смирено благодарни, те или са негодуващи, че не са получили повече (или не са го получили по-рано), или са арогантни, защото са постигнали своето. И забелязали ли сте? Радостта отсъства. От началото до края, съдебният процес е мрачна, горчива, аналитична битка на волята. И дори когато свърши - обидата все още е там. Неусмихната, недокосваща и неотстъпчива, всяка страна се отдалечава. Моментно веселие може да възникне, когато „плячката от победата“ се разделя, но докато главата набъбва, сърцето се втвърдява.

Знаете ли какъв процес предпочита Бог? Обмисляли ли сте напоследък какво казва Той за правилния начин за разрешаване на нашите спорове? Искате ли да знаете Неговия план за изцеление на обидите? Позволете ми:

„Смее ли някой от вас, когато има дело срещу ближния си, да се съди пред неправедните, а не пред светшите? ... Така че, ако имате съдилища, занимаващи се с въпроси от този живот, назначавате ли ги като съдии, които нямат значение в църквата? Казвам това за ваши срам. Нима между вас няма нито един мъдър човек, който да реши между братята си, но брат с брата се съди, и то пред невярващите? Всъщност, тогава за вас вече е поражение, че водите дела помежду си. Защо не предпочетете да бъдете онеправдани? Защо не предпочетете да бъдете измамени? Напротив, вие самите грешите и мамите. Вие правите това, дори на вашите братя.“ (1 Коринтяни 6:1, 4–8)

„Благославяйте онези, които ви гонят; благославяйте и не проклинайте. Радвайте се с онези, които се радват, и плачете с онези, които плачат. Бъдете единомислени един към друг; не бъдете високомерни, а общувайте с низшите. Не бъдете мъдри в собствената си оценка. Никога не връщайте зло за зло на никого. Уважавайте това, което е правилно в очите на всички хора. Ако е възможно, доколкото зависи от вас, бъдете в мир с всички човеци. Никога не отмъщавайте сами, възлюбени, но оставете място за Божия гняв, защото е писано: „Отмъщението е Мое, аз ще отплатя“, казва Господ.“ (Римляни 12:14-19)

„Нека всяко огорчение, гняв, врява и клевета бъдат отстранени от вас, заедно с всякаква злоба. Бъдете мили един към друг, нежни, прощаващи си един на друг, както и Бог в Христос е простил на вас.“ (Ефесяни 4:31-32)

Какъв радикален подход, но какъв превъзходен план! Сега това нито ще дойде от само себе си, нито може да се осъществи с упорита воля и горд дух. Безкористието трябва да надделее и от двете страни... желание да слушате, да преговаряте, да отстъпвате, да си признавате, да простите, да се подчинявате, да освобождавате, да забравяте, след което да продължите. Наистина, ще позволите ли на другия да има нещо, което той или тя не заслужава. Трудно е, нали?

Но, виждате ли, това е, което носи радостта от благодарността... получаване на това, което не заслужаваме. Когато това се случи, смирението заменя гордостта. Благодарният дух заменя арогантността. Милостта лети пред лицето на негодуванието. Правата са много по-малко важни в светлината на една излекувана връзка. Защо? Просто защото някой е получил това, което не е заслужавал.

Нарича се благодат.

Принципи

Ефесяни 5:15-16

Мисля, че трябва да подпишем умствена декларация за независимост. Нека поставим имената си на карта, като се закълнем с твърда решимост, подобно на тези смели мъже, които направиха това на 4 юли 1776 г. във Филаделфия, когато подписаха Декларацията за независимост.

Знаете ли, че от 56-те смели мъже, които подписаха оригиналния документ във Филаделфия, мнозина не оцеляха в последвалата война? Петима бяха заловени и измъчвани от британците, преди да умрат. Девет други загинаха във Войната за независимостта или от трудностите, или от куршумите. Домовете на 12 бяха разграбени, ограбени, опожарени или окупирани от врага. Двама загубиха синовете си в битка. Един имаше двама пленени сина. Да, цената на свободата беше наистина висока за тези мъже. Но решението да бъдеш свободен, да мислиш и живееш независимо, да се издигнеш над масите винаги **е скъпо решение**.

Според днешния народен език, вярващите хора живеят в платки, прикрепени за земята с плитки колчета. Те може да притежават неща, но тях нищо не ги притежава. Те са се примирили с търговията, която има етикет с цена, но са избрали да се придържат към ценности, които са безценни.

Отричането от себе си не трябва да се приравнява със загубата на уникалността или обезценяване. Във всяко поколение е имало велики хора, които са били образец за себеотрицание, тъй като са направили значителен принос за човечеството.

Главен сред тези образци в историята, е самият Исус Христос. Той е нашият шампион на

себеотрицанието, Този, към Когото гледаме за напътствие и сила в такава велика задача. И Той е Царят, който вече е определил какво ще е необходимо, за да се сблъскаме с враговете на живота и да победим над тях. А какво ще е необходимо, за да се случи това? Няколко силни, ориентирани към качеството шампиони, чийто ангажимент е твърд като камък. И цената ще бъде висока.

Цел

Йеремия 1:4-10

Монотонността и посредствеността се зацепват едно към друго като зъби в зъбни колела. Едното ражда другото, оставяйки ни да се прозяваме отегчени и да се носим по течението. Говорейки за монотонността, нямам предвид толкова липсата на активност, **колкото липсата на цел**. Можем да сме заети, **но отегчени**, ангажирани, **но безразлични**. Животът става досадно повтарящ се, скучен, обикновен, пешеходен. С една дума: дрън, дрън.

Погледнете в лицата на артистите извън сцената. Говорете с лекари извън кабинета и болничните коридори. Хората на политическата сцена са също толкова податливи. Покажете ми човек, който някога се е издигнал, **чийто живот се е характеризирал с ентузиазъм и съвършенство**, но който вече не достига тези висоти и аз ще ви покажа човек, който вероятно е станал жертва на дрънкане.

Атаката „бла-бла“ може да звучи безобидно, но може да ни остави в емоционална купчина, сериозно съмнявайки се, дали животът си заслужава да бъде живян.

И все пак, дори по време на вашите мрачни и привидно безсмислени задачи в живота, **Бог е там!** Той се интересува! Той знае! От вашето вчера до вашето утре - Той е Бог. От малките участия до големите – Той е Бог. От началото на училището до края на училището – Той е Бог. От задачите, които никога няма да попаднат в заглавията (които изглеждат просто натоварена работа) до онези неща, които привличат международно внимание – Той е Бог. Той е там! Така че следващия път, когато почувствате тези лепкави, студени пръсти на дрънкането да се протягат около вас, спомнете си: *„От вчера до утре Ти, Господи, си там. Ти се грижиш!“*

Невъзможното е Божият идеал

Изход 14:13

Бих искал да подчертая една важна истина в нашия свят, която не претендирам, че разбирам. Ето я: най-добрата рамка за Господ Бога да върши най-идеалното Си дело е, **когато нещата са абсолютно невъзможни и ние се чувстваме напълно неквалифицирани да се справим с тях**.

Това е любимата Му ситуация. Това са Неговите идеални условия за работа.

Бог върши Своето най-великолепно дело, когато ситуацията изглежда напълно невъзможна от човешка гледна точка и ние се чувстваме абсолютно неподготвени и неспособни да направим нищо по въпроса, **но въпреки това очите ни са насочени към Него**. Тогава Бог запретва големите Си ръкави и казва: *„Отдръпнете се за момент от пътя и Ме гледайте как работя“*. От време на време Той ни довежда до нашия абсолютен край и след това доказва, че е верен **и няма да ни изостави**.

Това, приятелю, е кратката история на Библията.

Посветеност

Йоан 21:20-22

Хора с превъзходство са онези, които виждат през сграбчващата алчност на нашето време – хора, **които са декларирали неразделната си вяроност към Христовото послание**, хора, **които са се смирили** пред Христовата суверенна власт.

Ако сте много надарен, вие може да сте в състояние да правите чудесни неща, които биха накарали обществото да бъде пометено от вашите умения и способности. В процеса на вашето израстване ще намерите **голямо изкушение да създадете име за себе си**, да направите голям фурор, да спечелите внимание, да спечелите славата, да се разхождате, да увеличите хонорарите си, да изисквате правата си и да очаквайте лечение с детски ръкавици. Вече сте на власт! Хората говорят за вас!

Нека ви напомня, че ако живеете само за себе си, **няма да имате издръжливост**. На този несигурен връх на стълбата винаги ще трябва да поддържате баланса си, като маневрирате и манипулирате, лъжете, мамите и хитрувате. Но ако сте се посветили на превъзходството, свързано с Божието царство, когато преминавате през периоди на изпитание, можете да разчитате на издръжливостта на царството, за да преминете.

Ако сте от типа християни, които наистина се стремят към цялата Божия цел, тогава вие **не смеете да пренебрегнете посвещението** на царството. Това означава, че мотивите ви трябва да бъдат изследвани. Например, всеки път, когато правите планове за придобиване на значително притежание – кола, скъпа

лодка, къща и други подобни – трябва да се изправите с това пред Бог и да попитате: *Това ли е Неговата воля? Това дали ще Го почете? Дали това ще Го прослави?*

Предлагам ли ви да дадете обет за бедност? Не, не е това. Моето послание не е, че трябва да гладувате и се отказвате от всички хубави неща. Просто казвам, че трябва да се откажете от контрола над тях. Дайте всичко, което имате, на Господа Бог и Му се доверете да ви върне всичко, от което се нуждаете.

Смях

Йов 8:21; Псалм 126:2

Знам, знам - "*животът е сериозна работа*." Ако го чуя още веднъж, мисля, че няма да мога да го понеса. Напълно осъзнавам, че твърде многото хумор може да стане неприятен. Признавам, че може да се стигне до такава крайност, че да е неуместно. Но не изглежда ли, че трябва да извървим дълъг път, преди да сме виновни за този проблем? Крайният резултат от едно безрадостно съществуване е тъжен - свръх-високо ниво на напрегнатост, граничещо с невротична тревожност, липса на обикновено забавление в процеса на работата, липса на отпускане и склонност да се вземаме твърде на сериозно. Трябва да се разведрим! Да, духовността и забавлението вървят добре заедно.

Знаете ли, че Библията говори директно за това, особено Притчите: „*Радостното сърце прави весело лице, но когато сърцето е тъжно, духът е съкрушен*“ (Притчи 15:13).

Удивително е как тази поговорка стига точно до сърцевината на проблема (неволен каламбур). Тук не говорим толкова за лицето на човек, колкото за сърцето. Вътрешната радост става публична. Не можем да го скрием. Лицето се ориентира по вътрешен сигнал.

Добре развитото чувство за хумор разкрива добре балансирана личност. Хората, на които им липсва чувството за хумор, имат много по-голяма склонност да пропускат смисъла на забавната забележка. Те приемат шегите лично. Те приемат твърде сериозно нещата, които са предназначени да доставят удоволствие. Способността да се смеем на ежедневните ситуации е предпазен клапан. Освобождава ни от напрежението и тревогите, които иначе биха могли да увредят здравето ни.

Мислите ли, че преувеличавам ползите? Ако е така, може би сте забравили друга поговорка: „*Веселото сърце е добро лекарство, но съкрушеният дух изсушава костите*“ (Притчи 17:22). Не е ли красноречиво? Буквално се казва: „*Радостното сърце лекува*“. Какво е това, което носи изцеление на емоциите и изцеление на душата? Радостното сърце. А когато сърцето е здраво, радостно лице го придружава!

Свети случайности

Исаия 29:14

Случайността е потапянето на ведростта в общите отговорности на живота.

Случайностите се появяват, когато нещо красиво се намеси в монотонното и ежедневното. Случайният живот е белязан с "изненада" и спонтанност. Когато загубим способността си за едното и за другото, ние се установяваме в коловозите на живота. Очакваме малко и рядко сме разочаровани.

Въпреки че съм ходил с Бог в продължение на няколко десетилетия, трябва да призная, че все още намирам много неща за Него за неразбираеми и мистериозни. Но знам това: Той се наслаждава да ни изненадва. Той осея нашето поклонение от земята до небето с невероятни случайности.

Вашата ситуация може да е гореща и безплодна като пустиня или изоставена и безсмислена като пустош... . Но всичко, което искам е, вие да бъдете нащрек. Бог може много добре да планира случайност в живота ви.

Смелост

Исус Навин 1:9

Някой веднъж беше написал: "*Посейте мисъл, ще пожънете действие. Посейте действие, ще пожънете навик. Посейте навик, ще пожънете своя характер. Посейте своя характер, ще пожънете съдбата си*."

Изправянето по време на изпитание изисква смелост – постоянна, непреклонна смелост, която никога не се предава! Можете да сте сигурни, че старата плът ще се бори за своята събуждане и удовлетворение. Необходима е само малко благовидно оправдание - съвсем малко. Просто погледнете на другата страна. Просто свийте рамене. Не се притеснявайте. И не след дълго имате гърмяща змия в спалния си чувал.

Първо: Изправянето започва с начина, по който мислим. Това е свързано с ума. Както съм казвал толкова често, да си човек с вътрешна сила, е наистина психически фактор. Това е свързано с начина, по който мислим за Бога, за себе си и за другите. След това той прераства в начина, по който мислим за бизнеса, начина, по който мислим за срещите, начина, по който мислим за брака и семейството, начина, по

който мислим за системата, която е предназначена да унищожи вярата и да ни сведе до по-нисък стандарт.

Второ: Изправянето изисква силна дисциплина. Това е свързано с волята. Да дисциплинираме очите, ушите, ръцете, краката. Да поддържаме морал върху себе си, като отказваме да разочароваме стандартите. Силните хора знаят как да превърнат правилното мислене в действие – дори когато настойчивите чувства не са съгласни.

Трето: Изправянето ограничава избора ви на лични приятели. Това е свързано с връзки. Това, което изглежда безобидно, може да се окаже опасно. Може би това е също толкова важно, колкото другите два фактора взети заедно. Създавайте си грешни приятелства и сте загинал. (С каквито хора се събираме, такива хора ставаме. Д.Пр.) Ето защо сме предупредени да не се заблуждаваме относно опасността от грешни общувания. Без да го осъзнаваме, може да си играем с огъня.

Посейте вятъра и със сигурност ще пожънете буря. Орлите може да са силни птици, но когато скоростта на вятъра стане достатъчно яростна, е необходима огромна сила, за да оцелеят. Само свръхмощните могат да преминат през бурята.

Да живеем свят живот

Левит 11:44

Като християни, ние живеем живот, който е различен – морално отличен, етично красив.

Това се нарича свят живот. И Бог почита това. Защото сякаш е Той... .

През целия си християнски живот сме пели стария химн „Отнема време, за да станеш свят“. Тези думи са верни. Наистина отнема време, за да бъдеш свят. Със сигурност е необходимо време, за да станеш зрял.

Отнема време, за да култивираме ходене с Господа, което започва да тече естествено, защото врагът е много по-настоятелен и могъщ от нас, и е толкова изобретателен, толкова пълен с нови идеи, как да ни извади от релсите и да ни деморализира.

Трябва да се присъединим към силата, която идва от Божието присъствие и да Го поканим да очисти мислите ни, да коригира порочното ни говорене, да ни прости напълно и да ни направи свети съдове, които, подобно на крилатите серафими, прекарват дните ни, принасяйки слава на Неговото свято име.

Решителност

Лука 9:51

Когато Исус ни казва „*търсете първо Божието царство*“, самата дума „*търсете*“ предполага стремеж със силен дух. Дж. Б. Филипс перифразира идеята с „*настройте сърцето си*“. Разширената Библия казва: „*Прицелвайте се и се стремете към*“. Гръцкият текст на Евангелието на Матей гласи постоянна заповед: „*Продължавайте да търсите...*“ Смисълът е решителност, която аз определям като „*да решиш да останеш твърд, независимо от всичко*“.

Трябва правим разлика между естественото зрение и свръхестественото зрение. Когато гледаме на живота с прозорливост, ние възприемаме събитията и обстоятелствата с Божиите мисли. И тъй като Неговите мисли са по-високи и по-дълбоки от простото хоризонтално мислене, те имат начин да смекчат ударите на бедствието и да ни дадат надежда чрез трагедията и загубата. Освен това те ни позволяват да се справяме мъдро с времената на благоденствие и популярност.

Ще бъда откровен с вас. Не познавам по-ценна техника в преследването на успешен живот от чистата, упорита решителност. Нищо не работи по-добре в служението от постоянството – постоянството в благочестието, решимостта да останем усърдни в изучаването, постоянството в отдадеността на приоритетите на служението, решителността в работата с хората. Често си припомням тези познати думи във 2 Тимотей 4:2, „*Проповядвай словото; бъди готов навреме и не на време*.“ Това е хубав начин да кажете: „*Дръжте се! Правете го, когато е естествено и когато е трудно да го постигнете. Правете го, когато сте нагоре, правете го, когато сте надолу. Правете го, когато ви се иска, прави го, когато не ти е горещо, прави го, когато ти е студено*.“

Това е постоянство и решителност. Оставайки на това. Дръжте се здраво с упорита дисциплина. Когато те бият с камшик или когато спечелиш, тайната е да останеш в това.

Какво да правим с тревожността?

Матей 6:34

Ето един въпрос, който си струва да отделите време: „*Какво да правим, когато тревогата почука на вратата на ума ни?*“

Първо, трябва да насочим мислите си към Христос. „*Първо търсете Неговото царство и Неговата правда и всички тези неща [които биха ви тревожили] ще ви се прибавят*“ (Матей 6:33). Когато за първи път

пристигне изкушението да се тревожите, **това е критичният момент**. Тенденцията е да го приемем. Да го пусна на предната веранда и да му позволим да седи там. Но преди да се усетите, тревогата пропълзва вътре през прозореца и се настанява като у дома си!

Не, тревогата трябва да бъде спряна. Трябва **да решим**, че ще поверим тази тревога на Бог точно сега и **ще откажем** да я приемем, дори на предната веранда на нашето мислене.

Смъртоносна ли е травмата?

Матей 11:28-30

Определението отразява опустошението:

Травма: „Нараняване (като рана) на жива тъкан, причинено от външен агент... нарушено психическо или поведенческо състояние, в резултат на умствен или емоционален стрес.“

Подобно на картофи в тенджерата под налягане, ние, създанията от 21-я век, разбираме значението на стреса. Не минава седмица без няколко схватки с онези „външни агенти“, които удрят крехките ни тела. Те могат да бъдат толкова леки, колкото приготвянето на обяд за нашите деца преди 7:30 сутринта (леки?) или толкова тежки, колкото сблъсък с друга кола... или друго лице. Няма разлика. Резултатът е „травма“ – малка дума за нервен. Вие знаете, че това е основната причина Valium да остане най-продаваното лекарство. Емоционалните ни рани често са дълбоки. Те нямат кръвоизлив като при намушкана жертва, но са също толкова истински и също толкова болезнени... понякога и повече.

Преди години стрес-тест, извършен от д-р Томас Холмс и колегите му, стигнал до извода, че натрупването на 200 или повече „единици за промяна на живота“ ежегодно може да предизвика повече смущения — по-голяма травма — отколкото човек може да понесе. По тяхната скала смъртта на съпруг/а се равнява на 100 единици, разводът представлява 73 единици... а Рождество се равнява на 12 единици! Това помага да се обясни идеята зад "нещо да се чути" вътре в определени хора, когато последната капка падне върху тях. Нашата поносимост за травма си има своите граници.

Джоузеф Бейли със сигурност щеше да разбере това. Той и съпругата му загубили три от децата си - едно на 18 дни (след операция); друго на 5 години (левкемия); и третото на 18 години (инцидент с шейна плюс хемофилия). И в най-смелото си въображение аз не мога да проумея дълбочината на тяхната загуба. В резултат на такава дълбока травма, двойката Бейли стояла понякога силна, понякога слаба, докато гледали как Бог поставя точка преди края на изречението върху живота на три от децата им. И мъката им не била облекчена, когато добронамерените хора им предлагали плитки и елементарни отговори сред скръбта им.

Очите, които четат тези думи, може би са почти просълзени. Вие се опитвате се да се справите без надежда. Разтегнат сте опасно близо до границата от "200 единици"... и няма облекчение на хоризонта. Кървите и превръзките ви са се свършили. Преминали сте от леко напрежение към напреднала травма.

Бъдете внимателен! Вие сте в опасната емоционална зона. Вие сте седяща патица и противникът се прицелва с двете заредени цеви, надявайки се да открие огън, докато сте уязвим. Бам!— „Бягай!“ Бум! „Мисли за самоубийство“.

Слушайте внимателно! Исус Христос отваря вратата, поглежда ви нежно и казва:

„Уморени ли сте? Изморени ли сте? Изгорени ли сте от религията? Елате при мен. Измъкнете се с Мен и ще възстановите живота си. Аз ще ви покажа как да си починете истински. Вървете с Мен и работете с Мен – гледайте как го правя. Научете непринудените ритми на благодатта. Няма да ви натоваря с нищо тежко или неподходящо. Правете Ми компания и ще се научите да живеете свободно и леко.“(Матей 11:28-30 MSG)

Нищо сложно. Без големи фанфари, без пътуване до Мека, без хипнотичен транс, без такса, без специална парола. Просто елате. Какъв е смисълът? **Разговарване**. Свалете раницата от раменете си и я пуснете в скута Му... сега. Позволете Му да поеме стреса ви, докато вие си почивате. Той знае ли какво представлява травмата? Спомнете си, че Той е Този, чиято пот стана като капки кръв в агонията в Гетсиманската градина. Ако някой разбира травмата, това е Той. Напълно.

Неговото снабдяване е дълбоко, постижимо и правилно. Той е майстор в превръщането на опустошението във възстановяване.

Погледнете отново Неговата покана в Матей 11:28-30 и я приемете с цялото си сърце.

Тинейджърска турбуленция

Матей 18:6

Докато отсъствах за няколко седмици ваканция преди много години, прочетох книга на Дейвид Елкинд, описваща зашеметяващия брой тинейджъри, на които им липсват напътствията и подкрепата на възрастните, от които се нуждаят, за да направят здравословен преход към зрелостта. Изборът му на заглавие беше подходящ: „**Всички са пораснали и няма къде да отида**.“ Книгата навлиза в сърцевината на

проблема и разглежда разпадането на родителската сигурност и стабилност. Залети от вълната на социалните промени и погълнати от собственото си пътешествие, търсейки себе-осъществяване и лично откриване, родителите често са толкова съкрушени, че имат само минимална енергия, която да инвестират в борбите на своя тинейджър. И когато добавите факта, че днешните родители са хванати в кръстосания огън на социални философии, морални стандарти и противоречиви ценностни системи, дори ангажираните и добронамерени родители (особено тези, които искат да ги водят с честност и толерантност) често нямат решителността, от която тинейджърите се нуждаят и очакват. Цитирам:

„Попаднали между две ценностни системи, родителите стават противоречиви, а тинейджърите възприемат противоречивостта им като разрешение. Ако не действаме, ние принуждаваме нашите тинейджъри да бъдат противоречиви, преди да са готови за това. Тъй като не сме склонни да заемем твърда позиция, ние отказваме на тинейджърите да се възползват от нашата родителска загриженост и ги тласкаме към преждевременна зрялост. Ние казваме честно „Не знам“, но тинейджърите чуват: „Не им пука“.“

Като баща, който е отгледал четири деца през тинейджърските им години, аз естествено се интересувах от всякакви надеждни и проницателни съвети, които да помогнат да направя това пътуване възможно най-мъдро, но приятно. Въпреки, че не аплодирам всичко, което предложи Елкинд, намирам думите му за провокативни. Неговите идеи ми станаха храна за размисъл.

Докато ги дъвчех и смислах, бях поразен от интересна аналогия между днешните тинейджъри и подрастващите християни. С това имам предвид вярващ, който е някъде между детството и зрелостта на вярата. Невъзможно е да се измери този индивид според възрастта – някои християни са в тинейджърска възраст две години след обръщането, други се оказвали там, чак когато прекарвали в Божието семейство 20 или повече години. Но изглежда, че всички, които се стремят към зрялост, трябва да преминат по такъв бурен път.

Достатъчно трудно е да се справим с промените и да се справим с натиска на връстниците си и да вземем повече правилни решения, отколкото грешни през тези впечатляващи години... но възможно ли е това, което най-много усложнява нещата, да е противоречивостта на тези, които трябва да бъдат образци за нас? Може би липсата на стабилност, почтеност и решителност в редиците на ръководството, кара много християни в бурните „тинейджърски“ години да разчитат погрешно сигналите и да заключат: „Не им пука“.

Почти съм убеден, че вярващият тинейджър, борещ се да достигне някаква мярка на духовно равновесие, е този, който става най-разочарован, когато един от неговите „духовни родители“ се изкривява или живее лицемерно. Нищо чудно, че Исус нападнa фарисеите! И това обяснява Неговото красноречиво предупреждение относно окачването на воденичен камък на врата на възрастните, които карат тези, които растат, да се спъват. Винаги съм се чудил, защо Той е произнесъл тези думи с такава строгост. Причината е очевидна. Препъващи се, разочаровани вярващи в крехките тинейджърски години, лесно губят пътя си по пътя към зрелостта.

Може би затова толкова много хора в „семейството“ се оказват пораснали без място, където да отидат.

Подрастващи млади християни ви гледат! Колко стабилност, почтеност и решителност демонстрирате?

Търсене на успех

Притчи 11:2

Ние сме общество, което е наситено с успех. Сигналните знаци за това са навсякъде. Всяка година десетки книги и списания, десетки аудио и видео касети и стотици семинари предлагат идеи, мотивация, техники и обещания за преуспяването.

Любопитно е обаче, че малцина се обръщат към това, което повечето хора искат (но рядко намират) в стремежа си към успех: задоволство, осъществяване, удовлетворение и облекчение.

С риск да прозвуча изключително опростено, бих искал да предложа някои съвети на онези, които търсят успех:

Първо, подчинете се на тези, които са мъдри.

Второ, смирете се под Божията мощна ръка.

Трето, оставете се на милостта и грижата на Бога.

Нека Бог извърши възвисяването

Притчи 16:7

Помислете за Давид, младия музикант, който пасеше овцете на баща си по хълмовете на Юдея преди много векове.

Той беше самоук, надарен музикант. Той не отиде на турне, опитвайки се да си направи име.

Вместо това той пееше на овцете.

Той нямаше представа, че някой ден неговите текстове ще намерят място в псалтира или ще бъдат песните, които са вдъхновявали и утешавали милиони хора през дълги и тъмни нощи.

Дейвид не търсеше успех; **той просто се смири** под мощната Божия ръка, **оставайки близо** до Господа **и подчинявайки се** на Него.

И Бог въздигна Давид до най-високата позиция в земята... .

Не е нужно вие да се рекламирате... . Бог ще ви рекламира... . Нека Бог извърши възвисяването! **А дотогава седнете тихо** под ръката Му.

Приоритети за родителите

Притчи 23:15

Позволете ми да направя три практически предложения към вас, които сте родители:

Първо определете приоритетите си. Запитайте се колко високо в списъка ви за спазване са семейните ви стандарти. Например - колко сериозно гледате на времето, което прекарвате с всяко едно от тях? Вие или съпруга/та ви каза ли им това?

Второ, записвайте наблюденията си. Ако едно дете разкрие своите наклонности в ежедневието, **тези неща си струва да бъдат записани**. **Водете дневник за всяко дете**. Докато пишете, молете се за мъдрост. Помолете Бога да ръководи мислите ви. Моля, не забравяйте, **че всяко дете е уникално**. **Не правете никакви сравнения!**

Трето, споделяйте с децата констатациите си. Децата копнеят да опознаят себе си по-добре. **Те уважават вашите съвети и дълго ще помнят забележките ви**. Бъдете откровени и честни, докато им помагате да „видят“ кои са те в действителност.

Почтеност

Псалм 15:1-2

Ако някаква корпоративна позиция е мечтата на живота ви, тогава нещо ужасно се случва вътре във вас, **когато това вече не е бъдеща възможност**. Ако обаче кариерата ви е просто част от Божия план и я държите в правилно виждане, вие можете да се справите **с понижението** точно толкова добре, колкото и **с повишението**. Всичко зависи от това, **кой е първи и кое е първо**.

Разрушаването на магнита, който привлича нещата, за да бъдат **те преди** Бога, е дълъг и понякога болезнен процес. В еврейския Талмуд има ред, който го казва добре: „*Човек се ражда със стиснати ръце; той умира с широко разтворени. Навлизайки в живота, той желае да хване всичко; напускайки света, всичко, което притежава, се е изплъзнало.*“

Всичко беше създадено **чрез Христос и Неговата сила** и **освен това беше създадено за Негова почит**. Това включва ежедневието неща днес. Ако имате добра работа, тя трябва да ви радва за Него. Ако имате добра заплата, трябва да се радвате и да инвестирате за Него. Имате ли добро здраве? Това е за Него. Планирате ли преместване? Трябва да бъде за Него. Мислите ли за смяна на кариерата си? Трябва да е за Него. Това е вярно, **защото Той е владетелят на нашето царство**. **Той е Господ**.

Или вие сте млада и неомъжена жена, и излизате с млад мъж. Мислите, че се влюбвате в този мъж. **Има ли Христос първо място в тази връзка?** Или сте решила, че моралният компромис наистина е по-добър? Може би сте избрала да не поддържате толкова строг стандарт за чистота, както преди. Ако сте взела това приоритетно решение, признайте го – **Христос наистина не е на първо място в тази любов**.

Борите ли се в момента между решение, което изисква да направите това, което е точно правилно и то може да доведе до загуба на близост с даден човек или до малко отстъпване и запазване на това приятелство? Вие знаете останалата част от историята. Ако Христос ще има най-висок приоритет, **това трябва да бъде според стандарта на Неговата праведност**.

Само помнете: каквото и да е на първо място, **ако не е само Христос, то е на грешното място**.

Викът от пещера

Псалм 18:30-36

Пещерата Одолам не била хотел Holiday Inn.

Това бил ужасен бежански лагер... тъмен свод от страната на скала, която достигала дълбоко в хълма. Стушени в тази влажна пещера били 400 губещи хора, тълпа от нещастно човечество. Те дошли отвсякъде и се събрали всички заедно. Чуйте описанието:

„*Събраха се всички бедстващи, всички длъжници и всички недоволни... Имаше около четиристотин мъже.*“ (1 Царе 22:2)

Оригиналната мафия. Всички те имали едно общо нещо — лошо досие. Мястото миришело на съблекалнята на Рамс („Овните“, прочут отбор по американски футбол в Лос Анджелис. Д.Пр.) и звучело като армейска казарма. Можете да се обзаложите, че никой от тези момчета не е чувал принципите на Готард (1934 – християнски свещеник, автор и говорител, призоваващ към подчинение на Библията и към живот, в подчинение на Бога. Д.Пр.) за справяне с раздразненията. Те били толкова здрави, че щели да накарат Ал Капоне да спи с нощна лампа. Те били груби. Всеки, който се доближавал до тази банда, остана тих като стая, пълна с монахини. Те имали странно име за онези, които се изпречвали на пътищата им...жертви.

С изключение на Давид. Точно така, на Давид. Негова отговорност била да превърне тази тълпа в организирана, добре дисциплинирана бойна сила, в могъщи и доблестни мъже. Това се нарича предизвикателство! Това не били мръсните 5, нито гадните 9, нито мръсните 12. Запомнете – имало 400 от тези хулигани с тежък късмет. Малко след това броят им набъбна до 600. А Давид бил майката на тези отчаяни разбойници. Той беше генерал, старши сержант и свещеник, събрани в едно. Давид, „*сладкият псалмопевец на Израел*“, станал Давид, инструкторът по тренировка. Излишно е да казвам, че неговият батальон от 600 не трябва да се бърка с 600-те, които „яздеха в долината на смъртта“ в „Атака на Леката бригада“ на Тенисън. Единственото място, където тези момчета били яздили, било извън града, преследвани от своите кредитори, което превърнало хората на Давид в хищници.

Той справил ли се е с това? Може ли един пастир от Витлеем да поеме командването на такава гнусна банда негодници? Справил ли се е с предизвикателството?

Наистина, да! За кратък период от време той привел войските във форма — в бойна готовност. Колкото и невероятно да изглежда, той се биел срещу вражеските сили, използвайки стратегически маневри, преди да изтече и една годината. Това били същите мъже, които се сражавали лоялно до него и го подкрепяли силно, когато той станал цар на Израел. Наричали ги „*могъщите мъже*“ и много от имената им са изброени в Библията за героизъм и отдаденост.

Всички ние сме изправени пред предизвикателство. За някои от вас това е бизнес, който има всички признаци на бедствие. За други това е предизвикателството на училище без достатъчно пари, или къща, пълна с млади хора за оформяне, или наранена връзка, или продължителна болест, която продължава и боли. А трети от вас се оказват лидери на група хора, които се нуждаят от постоянна насока и насърчение... и сте уморени от изискванията. Някои от вас издържат на работа в компания, на която има много неща, които ѝ липсват.

Бъдете насърчени! Ако Давид можел да се справи с тази пещера, пълна с недоволни хора, вие можете да затегнете колана си и да приемете предизвикателството във вашата пещера. Имате ли нужда от сила? От мир? От мъдрост? От посока? От дисциплина? Поискайте тези неща! Господ ще ви чуе. Той обръща специално внимание на виковете, когато излизат от пещерите.

Обмислено доверие

Псалм 31:1

Чрез небесната ключалка и ключ, ние сме защитени с най-ефективната налична система за сигурност – **Божията сила.**

Няма начин да се изгубим в процеса на страданието. Никакво разстройство, никакво заболяване, дори самата смърт не може да отслаби или застраши Божията крайна защита над живота ни.

Джеймс Мофат (1870-1944 – шотландски теолог) написал: „Бог стои между вас и всичко, което заплашва вашата надежда или застрашава вечното ви благополучие. Защитата тук е изцяло и пряко Божие дело.“

Две думи ще ви помогнат да се справите, когато нямате надежда: **приемете** и **се доверете**.

Приемете тайнството на трудностите, страданието, нещастията или малтретирането. Не се опитвайте да го разберете или обясните. Приемете го

След това **умишлено се доверете** на Бога да ви защити чрез Неговата сила, от този момент до зората на вечността.

Оптимизъм

Псалм 31:24

Далновидността – основната съставка, за да бъдете оригинален в една ера на копия – се губи, поразена от шансовете. Жалко! Започваме да се фокусираме върху проблема. След това започваме да сравняваме шансовете. Резултатът е предсказуем: ние се уплашваме и завършваме победени.

Какво е вашето предизвикателство? Кои гиганти ви карат да се чувствате като скакалец, когато се изправите срещу тях? Как изглежда вашето бъдеще, когато го измервате на базата на факти и цифри? Бихте искали да не се предавате, нали? Бихте искали да бъдете смел, нали? Има начин да преминете, но ще имате нужда от едно основно качество - далновидност.

Далновидността е способността да виждаме Божието присъствие, да възприемаме Божията сила, да се фокусираме върху Божия план въпреки пречките.

Когато имате далновидност, това се отразява на отношението ви. Вашето отношение е по-скоро оптимистично, отколкото песимистично. Вашето отношение остава положително, а не отрицателно. Не глупаво положително, сякаш във фантазия, а защото виждате Бога във вашите ситуации. Така че, когато настъпи ситуация, която измъква килимчето под краката ви, не вдигайте ръце и не се паникьосвайте. **Вие не се предавате**. Вместо това вие казвате: „Господи, това е Твоят момент. Тук Ти поемаш отговорността. Ти си в това.“

Това не е нищо повече от силна вяра в силата на Бога; да имате доверие в другите около вас, които са в подобни битки с вас; и, да, да имате доверие в себе си, по Божията милост. Отказ да се поддаде на изкушението, на цинизма и на съмнението. Не си позволявайте да се превърнете в изтощен човек. Вярата в себе си е страшно важна.

Трудно е да бъдете решителен, когато нещата станат трудни. Аз нямам вълшебна пръчица, с която да размахам бъдещето ви и да кажа: „Изведнъж всичко ще си дойде на мястото“. Далновидността изисква решителност, постоянен фокус върху Бога, който гледа и се усмихва. Дори в свят, който е негативен и враждебен. Дори в свят, в който мнозинството казва: „Не можем“, вие можете. Днес се доверете на Бога. С очите на вярата, върнете се в играта. Играйте с голям ентузиазъм! (приписват на Чърчил следната рецепта за успеха: „Да преминаваме от един провал към следващия с ентузиазъм.“ Д.Пр.)

Великолепно облекчение

Псалм 32:5

Подобно на хладен, пречистващ душ в горещ, потен ден, Божието опрощение измива не само греховете, но и тяхната мъчителна вина.

Бог навлиза в дълбините на вътрешното ни същество и осигурява онова великолепно облекчение, което само Той може да донесе: **МИР**.

Дете Божие, ако криете някакъв грях – ако пазите скрити няколко тайни области на греховността – очаквайте да се насладите на свобода от вината.

Има едно неизказано доказано правило, преминаващо в цялата Библия: тайният грях не може да съществува едновременно с вътрешния мир.

Мирът се връща, само когато греховете ни са напълно изповядани и изоставени.

Малко мъчения са по-мъчителни от мелницата на неопростената съвест. **Ужасно е!**

И малко радости са по-облекчаващи от това, че греховете ни са простени. **Прекрасно е!**

Бог говори на тихото сърце

Псалм 84:10

Ако темпото и блъскането, шумът и тълпите ви докосват, време е да спрете с глупостите и да намерите място за утеха, за да освежите духа си.

Умишлено казвайте по-често "не". Това ще ви остави време да забавите темпото, да се уедините, да излеете претовареното си сърце и да признаете отчаяната си нужда от вътрешно освежаване.

Добрата новина е, че Бог ще ви чуе и ще ви помогне. Лошата новина е следната: ако чакате някой друг да ви доведе до промяна, нещата само ще се влошат.

Всички ние можем да свидетелстваме, че Бог не говори на забързания и притеснен ум. Отнема време насаме с Него и Неговото Слово, преди да очакваме духовната ни сила да се възстанови.

Посейте щедро, пожънете щедро

Псалм 103:1

Имате ли ли зрение То е подарък.

Имате ли добър ум? Той е подарък.

Имате ли лидерски способности, които карат другите да ви следват? Имате ли добро образование? Всичко това са подаръци.

Бог дал ли ви е семейство? Дал ли ви е достатъчно дрехи? Всичко това са дарове от Божията ръка.

Размишлявайте върху многобройните Му дарове към вас. Това ще увеличи радостта ви.

След това си припомнете Божиите обещания за щедростта. Бог обещава, че ако посеете щедро, ще пожънете щедро. Така че, дайте! Давайте изобилно! Дори екстравагантното даване е почитано от Бога.

Никога не познавам човек, който да е лош, защото той или тя е бил твърде щедър. Припомнете си Неговите обещания относно щедростта и започнете да давате!

Не се страхувайте да надминете Бога. Това е абсолютно невъзможно.

Индивидуалност

Псалм 139:13-16

Един от големите американски митове е, че всички ние сме група груби индивидуалисти. Искане ни се да мислим така, но просто не е вярно. Има изключения, разбира се, но за повечето не е така.

Дълбоко в себе си ние представяме себе си като смесица от Патрик Хенри, Дейви Крокет, Джон Уейн и пророк Даниил! Но истината е, че повечето от нас биха направили всичко, за да не бъдат различни. Ние предпочитаме да се слеем с групата. Един от най-големите ни страхове е да бъдем отхвърлени от „групата“. Присмехът е болка, която е твърде голяма за повечето от нас, да я понесат.

Има и други страхове - страхът да не изглеждаш глупав, страхът да изпъкнеш в тълпата, страхът другите да не разговарят с нас или ние да останем неразбрани. Вместо груби индивидуалисти, ние сме по-скоро като Гъливер от древността, вързани и обездвижени от малки нишки страх, реални или въображаеми. Резултатът е както предвидим, така и трагичен: загуба на смелост.

Преди повече от 30 години работих като машинист в един цех, където огромното мнозинство от работниците бяха членове на местния синдикат. Не ми отне много време да осъзная, че поддържането на посредствен стандарт е един от неписаните закони на хората в този цех. Оказва се натиск върху всеки, който работи необичайно усърдно или произвежда повече от по-ниската от средната норма. Защо? Защото това прави всички останали работници да изглеждат зле и нямаше начин те да търпят подобно нещо! Леките намеси, ако не бъдат взети под внимание от усърдния работник, ще бъдат последвани от леки побутвания. Тогава, ако все още не бъдат взети под внимание, побутванията ще бъдат последвани от директно противопоставяне. Ако и това бъдеше пренебрегнато, бяха вземани още по-строги мерки за поддържане на нивото на посредственост. Те не искаха да имат нищо общо със съвършенството. Те изискаха от усърдния работник: „Съобрази се или иначе знаеш какво ще ти се случи!“ („сборът от много „нули“ е страшно число.“ Станислав Йежи Лец – полски писател. Д.Пр.)

Такъв натиск не е необичаен в много области от живота. Бързо напредващият отличник в училище обикновено е гледан с подозрение, а не с уважение. Вместо другите в класа да ускорят темпото и да направят всичко възможно да се справят по-добре, те биха предпочели да той да се провали и да го направят да изглежда глупав. Хората не искат никой да се издига, особено ако предпочитат да падат! (*Колко прилича това заключение с шегата за българския казан в ада, който не се обслужвал от дявол, защото потъналите в казана дърпат надолу и този, който все още не е потънал. Д.Пр.*)

Шансовете са добри вие да почувствате същия натиск, който илюстрирам. Ако не, считайте се за късметлия. Малко са местата днес, където видовете орли, преследващи съвършенство, се възхищават и насърчават да достигнат по-големи висоти.

Тайнството на счупеното семе

Тит 3:3-8

Шансовете днес да бързате, са много високи. Прав ли съм? Вашият списък със задачи се уголемява още и още. Ако четете това сутрин, се чудите как, за Бога, ще успеете да свършите всичко. Ако денят вече се е изплъзнал, докато четете тези думи, се чудите къде, за Бога, са отишли часовете.

Да, и с мен е така. Беше такава седмица. Наистина, такъв месец. Но нека да вземем пет и да помислим върху една дума, която се пренебрегва в разгара на главолонния график. Просто една проста фраза... „да помагаме“.

Помислете за това. Относно оказването на помощ... ръката ти около прегърбеното рамо на друг... усмивката ви казва „опитайте отново“ на някой, който е убеден, че това са завеси... твоята чаша хладка вода, долепена успокояващо и утвърждаващо до напуканите устни на брат.

Всеки път, когато взема писалката си, мисълта, че ще помогна, ме подтиква да вкарам мастило в думите. Има достатъчно, даже повече от достатъчно, специалисти по блокиране на тялото и защита на пасове и справяне с играчите с топката, причинявайки бъркотия, натъртвания и наранявания. Аз предпочитам да пусна смущения. Отворете дупки. Потупайте някой по гърба и кажете: „Можеш да го направиш, а сега давай!“ Не мога да се съглася повече с Филип Янси, човек, който е пример за собствените си съвети:

К. С. Луис веднъж оприличи ролята си на християнски писател на прилагателно, смирено стремящо се да насочи другите към Същественото на истината. За да повярват хората в това съществително, ние, християнските писатели, трябва да подобрим нашите прилагателни.

Независимо дали в знойната лятна жега или по време на горчивия зимен вятър, аз бих искал да мисля, че някой внимателно подбран обрат на фраза, някаква остра история, дори изборът на една-единствена дума, която използвах, се протяга към ръката ви с ръкостискане на свежа надежда. Същественото е

толкова привлекателно и толкова удовлетворяващо, че ние не трябва да се осмеляваме да бъдем небрежни с нашите прилагателни.

Всичко това е част от това да помагаме на хората „*да държим здраво изповедта на нашата надежда, без да се колебаем...*“ и да сме ангажирани да „*се стимулираме един друг към любов и добри дела*“ (Евреи 10:23-24).

Надявам се, че следното стихотворение ще ви стимулира да достигнете отвъд безопасните граници на вашата лична, оградена територия. Нарича се „При зимната хранилка“, проникателно произведение от Джон Лиакс, професор по английски език и гостуващ поет в Хоутън Колидж:

Пламъкът на перцето ѝ угасна
от ледения студ,
— прегърби се една чинка
в грубата, зелена хранилка
но не яде семена.
С бинокъла видях
гноясал и безполезен
нейния клон, счупен
в основата му.
После други две чинки: една червена и една сива,
влетяха вихреното
в моето виждане
и кацнаха до нея.
Неприпряно, сякаш притежаващи
търпението на Бога,
двете чинки счупиха слънчогледовите семена
и я нахраниха
клон до ранен клон
с избрани ядки.
Всяка сутрин и следобед
през дългата зима,
този странен триумвират,
това триединство на нуждата,
се връщаше и ядеше
тяхното тайнство
счупено семе.

Ако птиците имаха души, не се съмнявам, че тази чинка, много преди пролетта, щеше да се предаде на Бога на своите приятели. Привлекателни прилагателни плюс неогоистични глаголи се равняват на вяра в Същевителното на истината.

Това е аксиома, която важи за зимната хранилка и през всеки сезон от годината. (*А аксиомата е истина, която не се нуждае от доказване. Д.Пр*)

Величие

Филипяни 2:3-7

Била студена и ветровита януарска нощ на 1973 г. Сенатор Джон Стенис, почетният ястреб-демократ от Мисисипи, отишъл с колата си от Капитолийския хълм до дома си в северозападната част на Вашингтон. Макар и по-възрастен (71), той все още бил влиятелният председател на Комитета по въоръжените сили на Сената. Точно в 19:40 Стенис паркирал колата си и тръгва към къщата си, на 15 метра от гаража.

От тъмнината изскочили двама млади разбойници — всъщност малко повече от деца. Единият размахал нервно пистолет 22-ри калибър, докато другият освобождавал сенатора от личните му вещи. „*Сега така или иначе ние ще те застреляме*“, казал единият на Стенис. Той го направил, като стрелял два пъти.

В продължение на шест часа и половина хирурзите в медицинския център Уолтър Рийд работили трескаво, за да поправят щетите и да спасят живота му.

В 21:15 същата вечер друг политик се прибирал с колата от Сената, човек от противоположния край на политическия спектър, републикански „гълъб“, който често и остро влизал в конфликт със Стенис. Неговото име? Сенатор Марк Хетфийлд. Трагедията била съобщена по радиото в колата на Хетфийлд през онази зимна нощ. Пренебрегвайки силните различия в техните убеждения и воден от дълбоко уважение към възрастния държавник, плюс състрадание към тежкото му положение, Хетфийлд по-късно признал:

„*Нямах умения, които да предложа. Но знаех, че има нещо, което трябва да направя - и то беше да*

отида в тази болница и да бъда наблизо, където мога да бъда полезен, ако е възможно, на семейството му.“

В болницата имало неопикуемо объркване, тъй като приятели сенатори, колеги, любопитни приятели и репортери претоварили телефонните оператори на болницата. С недостатъчен персонал и неорганизиран, екипът на болницата правел всичко възможно, но не успявал да се справи с обажданията и да отговори на въпросите.

Хетфийлд бързо огледа ситуацията, забелязал незаето работно място телефонните оператори, седнал там и доброволно започнал да работи. Много по-късно – след като се възстановил – Стенис разказал какво е чул, че се е случило след това: „Той казал на момичетата: „Аз знам как да работя с едно от тези неща; позволете ми да ви помогна.“ Той продължи да приема обаждания, докато се съмнало на следващия ден.“ Изключително съществена подробност е, че никога не е казал името си на никого, защото някой със сигурност би заподозрял някаква политическа връзка, някакъв скрит мотив. Най-накрая Хетфийлд се изправил на дневната светлина, протегнал се, облякъл палтото си и тихо се представил на другите телефонистки. „Казвам се Хетфийлд... радвам се да помогна на човек, когото дълбоко уважавам“, казал той, докато се отдалечавал.

Пресата не можа да се справи с тази история, когато тя се появи. Това ги слиса! По никакъв начин не е имало смисъл републиканец да отдели част от времето си заради демократ, да не говорим за няколко дълги часове за лична помощ в някаква анонимна, черна задача. Искам да кажа, че този тип герои излизаха с коня, количките и немите филми и казваха „госпожо“ и „господине“ на учителите. И той го е направил?

Политиката и личните предпочитания и мнения за неща като военно участие може да варират между членовете на тялото Христово... но дълбоко в нас има връзка, която ни свързва един с друг. Това е спойката на автентичната любов, изразяваща се в състрадание, справедливост, готовност за подкрепа и (когато е възможно) идване на помощ на друг. Лично. Без прикачени връзки. Ангажирани със защитата и достойнството на човешкия живот... независимо от това как гласува някой.

И какво е нужно? Величие. Да бъдеш свободен от злобата, дребнавостта, отмъстителността и предразсъдъците. Да виждаш другия в нужда - независимо от различията в мненията - и да протягате ръка в солидна християнска зрялост. Просто защото вие сте загрижен.

Това е величие. Живеене над етикетите... виждането отвъд болката... това е безусловна загриженост и безпрецедентна помощ.

И затова е рядкост. Рядкост като ястреб и гълъб в едно гнездо в студена зимна нощ.

(Подобно чудесно приятелство между двама подобни високоставени държавници – християни и политически противници от двете партии в САЩ, родено в беда, е описана в книгата „Роден отново“ от Чарлз Колсън. Можете да я намерите на <https://methodist.bg/%d0%ba%d0%bd%d0%b8%d0%b3%d0%b8//> Д.Пр.)

Доволство

Филипяни 4:11-12

Нека да разгледаме накратко алчността. Практически погледнато, алчността е прекомерно желание за повече, прекомерен, неудовлетворен глад за притежание. Като неопитомен звяр, алчността сграбчва, щипва, посяга, стиска и се вкопчава – упорито отказвайки да се предаде. Думата достатъчно не е в речника на този звяр. Подобно на завистта и ревността, алчността все пак е различна. Завистта иска да има това, което някой друг притежава. Ревността иска да притежава това, което човекът вече има. Но алчността е друга. Алчността е вечно недоволна и следователно ненаситно копнееща, жадуваща, стремяща се към още, още, и още.

Гърците имали любопитна дума, която използвали, когато говорели на алчността. Думата означава „жажда за повече“. За илюстрация, вероятно е фантастично, но доста описателно да мислим за човек, който е жаден и пие солена вода, което само го прави още по-жаден. Жаждата му го кара да пие още повече, което в крайна сметка го прави ужасно болен. И ако продължи да пие, той може да умре.

Това е целият смисъл на алчността. Ще искате все повече и повече от нещо, което наистина не е добро за вас. И при получаването му, вие ще понесете болезнените последствия. Ето защо Исус всъщност предупреждава: „Пазете се. Бъдете нащрек. Това нещо е като рак – ненаситна пиявица, която ще изсмуче живота направо от вас.“ Достатъчно никога няма да е достатъчно. Животът не - не може - да се върти около нещата, ако човек се надява да постигне истинско съвършенство.

Няма нищо лошо в това да печелите добре. Нито пък има нещо лошо в това да сте изключително богат, ако печелите и се справяте правилно с богатството. Но има нещо драстично нередно, когато го пазите за себе си! Бог ви го е дал, за да можете вие на свой ред да го върнете на Него, на другите – да, изобилно. Единствената причина, която мога да си представя, че Бог позволява на всеки да печели повече от необходимото, е за да може да дава повече. Със сигурност не можем да вземем богатството с нас, когато

умрем, това е сигурно!

Да започнем отначало

1 Петър 4:7–11

Незабавните повторения станаха стара шапка. Сега ги очакваме във всички телевизионни спортове. Независимо дали става дума за впечатляващ бекхенд на професионалист по тенис, за ударно забиване в баскетболния кош на център на НБА или за смазващ удар на боксьор в тежка категория, никога не трябва да се тревожим, че ще ги пропуснем първия път. Те ще бъдат връщани отново и отново, и вероятно отново.

Хрумна ми, че бих се насладил (поради липса на по-добро заглавие) на отложени повторения на някои от по-значимите моменти в живота ми. Но те биха били различни от записаните кадри на филма. При „отложените повторения“ си представям възможността да се върна назад и да ми бъде даден още един шанс да преживея отново определено преживяване, което можеше да бъде извършено по различен начин. По-мъдро. С повече такт. С по-добър вкус. Вие знаете — всички тези мисли „ако-можеше-да-го-направя-отново“. Какъв втори шанс би било това!

Помислете само за всички неща, които бихме се въздържали да кажем, които сме изrekli първия път. И помислете за различните нагласи, които бихме имали към неочаквани разделяния, непланирани бебета, нереалистични очаквания, маловажни подробности. Наистина смятам, че бихме взели много повече неща много по-малко сериозно, нали?

Забавните моменти създават страхотни спомени... така че нека ги чуем за по-малко мръсене и повече усмивки. Смехът продължава. Попива в стените на дома, връщайки се, за да ни насърчи много години по-късно.

Да, ако имахме предимството на „отложените повторения“, щяхме да придобием голяма перспектива за живота, която често пропускаме първия път.

Но за съжаление втори път не се случва. Не можем да отгледаме отново децата си. Не мога отново да стана пастор на първата си църква. Първоначалните впечатления не могат да се преправят. Резките забележки не могат да бъдат повторени. Белезите не могат да бъдат напълно премахнати. Петната от сълзи върху деликатната тъкан на нашите емоции са по-често постоянни. Спомените са записани, а не гъвкави.

„Искате да кажете, че Бог няма да прости?“

Вие знаете по-добре от това.

„И че хората не могат да простят провалите ми?“

Хайде сега. Изобщо не е в това проблемът. Повечето хора, които познавам, са удивително разбиращи.

Най-голямата ни задача е да си простим.

Основното послание е ясно: мислете, преди да говорите. Направете пауза, преди да действате.

Има ли шанс? Никакъв шанс. Абсолютно невъзможно е да се върнете назад и да започнете отначало. Днес е утрешния ден на вчера... и „отложени повторения“ никога няма да се появят. Днешният ден е памет в процес на създаване, депозит в банката на времето. Нека го направим да е добър!

В битката за приоритети сега или по-късно е ясно къде се крие тайната. Нека се погрижим за големите моменти сега – днес. Удивително е как инцидентите ще изчезнат, когато се съсредоточим изцяло върху най-важното. А това е невъзможно, освен ако не поставим важното пред спешното.

Внимание и загриженост за другите

1 Петър 5:5

Смирението на ума не се ли извява чрез поведението ни?

Смирението е предварително зададен начин на мислене, който обуславя мисли като тези:

Загрижен съм за хората около мен.

Защо винаги аз трябва да съм пръв?

Ще помогна на някой друг да се промени.

Днес ще обуздая стремежа си да се състезавам с другите.

Вместо винаги да се стремим да получаваме, ние ще започнем да търсим начини да даваме. Вместо да таим злоба към онези, които ни обиждат, ние ще се стремим да им прощаваме.

И вместо да правим и да помним списък за това, което сме направили или на кого сме помогнали, ще се радваме да забравяме добрите си дела и да бъдем практически незабелязани. Така ще намалее стремежа ни за обществено признание.

Благочестие

2 Коринтяни 7:1

Трябва да бъда много откровен с вас. Ако сте „неделен християнин“, вие няма да стоите сам, когато

сте числено превъзходен. Освен личната и жизненоважна вяра в Исус Христос, е невъзможно да се положат победни усилия срещу системата, наречена „светът“.

Опитът да се преодолее мощният магнит на мнозинството без помощ отгоре би бил разочароващо и контрапродуктивно усилие. Само Бог може да ни даде такава променяща сила чрез нашата вяра в Неговия Син.

Що се отнася до Бога, последователният благочестив живот е угоден и приемлив за Него. Що се отнася до вас, последователният благочестив живот е акт на поклонение. Това е „духовна служба на поклонение“.

Ние сме като малки острови на истината, заобиколени от море от езичество, но всеки ден пускаме нашия кораб. Не можем да живеем или да правим бизнес в този свят, без да се търкаме раменете с хората, които са водени от желанията на света. Бог призовава много малко хора да бъдат монаси в манастир. Така че, ние трябва да вземем практическо решение да не се приспособяваме към системата, докато сме в системата, и в същото време трябва да вземем радикално решение да дадем на Бога зелена светлина да променя умовете ни.

На най-дълбоко ниво, въпреки че мнозинството може да не иска да го признае, повечето хора са конформисти, т.е. хора, които се приспособяват. Ето защо, правилно е наречено „радикално решение“. Само коренно различното мислене може да подготви хора като нас да стоят сами, когато сме числено превъзходни.

Изисква се смелост да мислиш сам, да се съпротивляваш сам, да стоиш сам - особено когато гълпата изглежда толкова безопасна, толкова правилна. Но Бог помни. Продължавайте да летите високо като орел - далеч над лепилото, което примамва гълпата и я слепва. Там горе такова поведение на вяра в Бога не просто изглежда безопасно и правилно, то е безопасно и правилно.

Изящното изкуство да сгрешите

2 Коринтяни 12:8-10

Случва се на всеки от нас. На учители, така и на ученици. На полицаи, така и на престъпници. На шефове, така и на секретарки. На родители, така и на деца. На прилежните, така и на мързеливите. Дори президентите не са имунизирани. Или ръководители на корпорации, които получават 6-цифрени заплати. Същото важи и за добронамерените архитекти, трудолюбивите строители и инженерите с ясно мислене... да не говорим за професионални играчи, политици и проповедници.

Какво е то? Правенето на грешки, ето какво. Правенето на грешно нещо, обикновено с най-добри мотиви. И това се случва със забележителна редовност.

Нека си признаем, че успехът е надценен. Всички го жадуваме, въпреки ежедневните доказателства, че истинският гений на човека се крие в точно обратната посока. Наистина истинският гений на човека е некомпетентността, в която всички сме професионалисти. Коего ме навежда на един основен въпрос, който ме тормози в продължение на месеци: „*Как така сме толкова изненадани, когато я виждаме в другите, и сме толкова опустошени, когато се е случила в нас?*“

Покажете ми човекът, който е написал правилата за перфекционизъм и аз ще ви гарантирам, че е гризач за нокти с лице, пълно с тикове, чиято съпруга се страхува да го види, че се прибира у дома. Освен това, той е лишен от правото да бъде уважаван, защото или е виновен, че не е признал, че е сгрешил или е станал експерт в прикриването.

Вие знаете, че можете да сгрешите. Спрете и помислете за начините, по които определени хора могат да избегнат да излязат и да признаят, че сгрешили. Лекарите могат да погребват грешките си. Грешките на адвокатите са затворени в затвора - буквално. Грешките на зъболекарите са извадени. Грешките на водопроводчиците са спрени. Дърводелците превръщат грешките си в дървени стърготини. Харесвам това, което прочетох наскоро в едно списание.

„*В случай, че намерите някакви грешки в това списание, моля, не забравяйте, че са поставени там умислено. Стараем се да предложим за всеки по нещо. Някои хора винаги търсят грешки и ние не искаме да ви разочароваме!*“

Хей, имаше някои истински победители! Още през 1957 г. Форд се похвали с "колата на десетилетието". „*Неудачата*.“ Освен ако не сте извадили късмет, купената от вас *Неудача* имаше врата, която не се затваряше, капак, който не се отваряше, клаксон, който непрекъснато работеше, боя, която се лющеше и трансмисия, която не изпълняваше мисията си. Един бизнес наблюдател сравни графиката на продажбите на *Неудачата* с изключително опасна ски писта. Той добави, че доколкото знае, има само един регистриран случай на кражба на *Неудачата*.

А какво ще кажете за онази известна кула в Италия? „*Наклонената кула*“, почти 3,5 м извън перпендикуляра в горния си край. Човекът, който планирал фундаментът ѝ да бъде дълбок само 3 м (за

сграда с височина 55 м), не е притежавал най-големия мозък в света. Дали бихте искали в автобиографията ви да бъде посочено „Проектирал „Наклонената кула в Пиза““?

Един мой приятел, осъзнавайки колко умел съм в тази работа с правенето на грешки, ми даде невероятна книга (точна, но забавна), озаглавена „Непълната книга на провалите“ от Стивън Пайл. Уместно, самата книга имаше две липсващи страници, когато беше отпечатана, така че първото нещо, което четете, е извинение за пропуски - и допълнителна поправка за грешката при отпечатването, която предоставя двете липсващи страници.

Сред многото диви и луди сведения в нея, са неща като най-малко успешната метеорологична прогноза, най-лошият компютър, най-скупната лекция, най-лошият самолет, най-бавно продаващата се книга, най-малката публика, най-грозната сграда, строена някога, най-хаотичната сватба церемония и някои от най-лошите изказвания, доказано грешни от следващите поколения. Някои от тези изказвания например били:

„Прекалено шумно, скъпи Моцарт. Твърде много ноти.“ — Император Фердинанд след първото представление на Сватбата на Фигаро

„Ако Седмата симфония на Бетовен не бъде съкратена по някакъв начин, скоро тя ще изчезне от употреба.“ — Филип Хейл, бостънски музикален критик, 1837 г

„Рембранд не може да се сравнява в рисуването на характера с нашия необикновено надарен английски художник г-н Рипингил.“ – Джон Хънт (1775–1848)

„Полетът с машини, по-тежки от въздуха, е непрактичен и незначителен... напълно невъзможен.“ — Саймън Нюкомб (1835–1909)

„Не харесваме звука им. Групи китаристи са на път да изчезнат.“ — Звукозаписната компания Деса, когато отказват да направят запис на Битълс през 1962 г

„Никога няма да постигнеш много.“ — Мюнхенски учител на 10-годишния Алберт Айнщайн,

И продължава и продължава. Единственото нещо, за което можем да бъдем благодарни, когато става въпрос за проваляне е, че никой не води архив за нас. Или го правят? Или с други?

Хайде, отпуснете се. Ако нашият съвършен Господ е достатъчно милостив да взема нашите най-лоши, нашите най-грозни, нашите най-скупни, нашите най-малко успешни, нашите провали с Наклонената кула, нашите провали *Неудача* и да им прости, заравяйки ги в морските дълбини, тогава е крайно време и ние да си даваме почивка един на друг.

Всъщност Той обещава пълно приемане заедно с пълно опрощение в печатен вид за четене от всички... без приложен лист за грешка. Това не е ли окуражаващо? Не можем ли и ние да бъдем такъв вид насърчаване един на друг? В крайна сметка, несъвършенството е едно от малкото неща, които все още имаме общо. Свързва ни сме тясно в едно семейство!

Така че тогава, когато някой от нас сгреша и ние не можем да скрием това, какво ще кажете за малка подкрепа от тези, които все още не са хванати?

Опа, корекция. Какво ще кажете за голяма подкрепа?

Мечти

2 Царе 7:1-3

За да бъдете здрав, има едно важно измерение, което не смеете да ви липсва. Това е нещото, което ви държи. Наричам го мечта. Нямам предвид сънищата, които преживяваме през нощта, докато спим. Не, под мечта имам предвид дадена от Бога идея, план, програма или цел, която води до резултати, които почитат Бога.

Повечето от нас не мечтаят достатъчно. Ако някой ви попита: "Какви са вашите мечти за тази година? Какви са вашите надежди, вашата програма? За какво се доверявате на Бога?" можете ли да дадете конкретен отговор? Нямам предвид само професионални цели или цели, въпреки че в тях няма нищо лошо. Но какво ще кажете за този вид мечтание, което води до изграждане на характер, за видът, който култивира Божията праведност и Божието управление в живота ви?

Ето още няколко идеи за мечтите. Мечтите са конкретни, а не общи. Мечтите са лични, не публични. На никой друг Бог не дава моите мечти на онлайн екрана на компютъра. Дава ги лично на мен. Те са интимни образи и идеи. На другите те могат лесно да изглеждат като крайни и нелогични. Ако споделите мечтите си с тълпата, те вероятно ще ви се смеят, защото вие не можете да извадите логически смисъл от тях. Мечтите често са придружени от силно желание да ги изпълним. И винаги са извън сферата на очакването. Понякога са направо шокиращи. Те карат хората да си поемат дъх, да стоят и да ви гледат с отворена уста. Често срещан отговор, когато споделяте мечта, е: „Ти сигурно се шегуваши! Сериозен ли си?“

Още една мисъл за мечтите: Това е материалът, от който са направени лидерите. Ако не мечтаете, вашето лидерство е сериозно ограничено. За да бъдат нещата още по-сложни, онези, които отказват да

мечтаят за невъзможното, винаги са мнозинство. Тези, които избират да живеят според виждането, винаги ще са по-многобройни от онези, които живеят чрез вяра.

Така че, след като сте решили да живеете по различен начин, оставете Бог да бъде вашият водач и бъдете твърд – следвайте мечтите си с решителност.

Безчувственост, част 1

Галатяни 6:2, 10

На едно Рождество преди години, децата ми ме хванаха бързо. Те се обединиха, обединиха огромните си финансови ресурси и ми купиха малък девиз, което да поставя на бюрото си. Беше повече от сладко... беше осъдително. С удебелени черни букви пишеше:

ДИЕТИТЕ СА ЗА ХОРА, КОИТО СА ДЕБЕЛИ И ИМ Е ОМРЪЗНАЛО ОТ ТОВА

Отначало се усмихвате... но после това ви натъжава. Особено ако не сте дебел, за да сте дебел!

Има и друга дебелина, която е също толкова лоша. Можем да я наречем "вътрешна дебелина". Имам предвид безчувственост ... несъзнаване, липса на връзка, липса на прозрение, липса на внимание. Старият Завет понякога говори за хора, които са глупави и прости, както е в книгата Притчи (1:22-33). Оригиналната дума означава „дебел, тъп, муден“. Това е картината на умствената тъпота, човек, който е почти сляп да вижда другите... липса му усещане за чувствата на другите, липсва му мислене за мислите на другите, липсва му усещане за нуждите на другите.

Професионалната безчувственост е болезнено често срещана. За някои сегашни лекари вие сте случай номер 23... тяло, тежачо толкова много... уста, казваща думи... жлъчен мехур, който се нуждае от отстраняване.

А какво ще кажете за безчувствените учители или говорители? Това е болезнено! От устата им се излива поток от информация в ушите ви. Не е важно дали тя интересна или добре обмислена. Целият епизод е почти толкова запомнящ се, колкото смяната на апартамент.

И срещали ли сте напоследък безчувствен продавач? Можете да усетите дебелината. Вашето раздражение води до грубо нетърпение... и накрая до объркване. Не сте сигурни дали лицето разбира само суахили... или се възстановява от напреднал тетанус.

Може би най-трагичните нюанси на безчувственост се срещат в дома. Като начало, между съпрузите. Нужди в сърцето на съпругата, която копнее те да бъде открита от съпруга ѝ. Тя ги крие до подходящ момент... но той никога не идва. Той е "твърде зает". Какви проклетни думи! Други неща са по-важни. **О, наистина ли?** Назовете едно.

Един съпруг се бори с въпрос дълбоко в себе си... в "бойната зона" на неговия ум. Понеже ѝ липсва възприемане, загрижената съпруга продължава - никога не спира, никога не поглежда в очите му, във вратата на душата му, за да прочете знаците, които казват „АЗ СЪМ НАРАНЕН“

Безчувствеността е болезнена. Това вреди на нашите взаимоотношения и наскърбява нашия Бог.

Да си дебел е разбираемо. Да си дебел и уморен от това, е похвално. Да бъдеш дебел и уморен от това, **но да нямаш желание да се промениш** – е непростимо.

Безчувственост, част 2

1 Петър 4:8

Говорихме за трагедията на безчувствеността в отношенията. В наши дни степента на чувствителност на родителите е отчайващо ниска. Това е част от последствията от бързото ни темпо. Соломон ни казва, че нашите деца „се представят“ чрез своите дела и своите действия. След това ни напомня, че имаме уши и очи, които трябва да чуват и виждат (Притчи 20:11-12). **Но отново, за това трябва да отделяме време.** И отново, **ние сме „твърде заети“.**

Нека помислим върху това. Основна задача, която сте приели, когато сте станали родител, **е изграждането на самочувствие и увереност във вашето потомство.** Без да идват и да го казват, децата ви очакват от вас да им помогнете да знаят как да вярват в себе си, да се чувстват ценни, достойни и сигурни в един заплашителен свят. По десетки начини те пускат намеци, които молят за помощ. Чувствителният родител забелязва намека, дешифрира кода и мъдро носи подкрепление.

В своята чудесна книга „Криеница или търсене“ д-р Джеймс Добсън изброява петте най-често срещани бариери, които карат децата ни да се съмняват в стойността си – дори когато са силно обичани. **Първата бариера** в списъка е „родителската нечувствителност“. Предизвикателството към нас е да противодействаме на светската ценностна система, която изисква от нашите деца или да имат висок интелект, или физическа привлекателност. Невъзможно е да изключим изцяло тази ценностна система, но трябва да поддържаме нещата в правилно виждане - особено ако нашите деца не са нито умни, нито красиви! Неспазването на това може лесно да доведе до борби с малоценност.

Ключът, повтарям, е чувствителността – настройване към мислите и чувствата на нашите деца, вслушване в уликите, които ни дават и реагиране по подходящ начин. Чувствителното сърце търка пръстите си по ръбовете, опипвайки дълбоките пукнатини... преградите. Отделете време да чуете... да се грижите ... да давате ... да споделяте.

Обещавам, че си струва да изчистите графика си, за да имате време за тези неща.

Започнете оттам, където сте, част 1

Йона 1-4

За да започнете отначало, трябва да знаете къде се намирате. За да стигнете някъде другаде, е необходимо да знаете къде се намирате в момента. По този въпрос това е вярно в универсален магазин или голяма църква, на магистрала или колеж... или в живота. Много, много рядко **някой "просто случайно" се озовава на правилния път**. Процесът, свързан с пренасочването на живота ни, често е болезнен, бавен и дори объркващ. Понякога изглежда непоносимо.

Вземете Йона. (Никой друг не го искал.) Той беше предубеден, фанатичен, упорит, открито бунтарски и духовно безчувствен. Другите пророци тичали при Бога. Той избягал от Него. Други обявявали Божиите обещания с пламенна ревност. Не и Йона. Беше горе-долу мотивиран като 300 килограмова мечка гризли в средата на януари.

Някъде надолу по линията, пророкът получил вътрешните си насоки кръстосани. От всички места той се озовал на кораб в Средиземно море, пътуващ за място на име Тарсис. Това било точно на запад. Бог му беше казал да отиде в Ниневия. Това беше точно на изток. (Това е като да летиш от Лос Анджелис до Берлин през Хонолулу.) Но както може би си спомняте, Йона така и не стигна до Тарсис. Чрез болезнена поредица от събития, в храносмилателния тракт на гигантска риба Йона започнал да си изяснява какво трябва да направи.

Какво място да започнете отначало! Плискайки се във водораслите и соковете вътре в това чудовище, търсейки кибритена клечка, за да намери изхода си, Йона хвърлил дълъг и честен поглед върху своя кратък и несправеден живот. За първи път от много време, пророкът преосмислил своя молитвен живот. Той извикал за милост. Той рецитира псалми. Той обещал на Бога, че ще спази обета си и ще се върне при целта. Само едно същество на земята се чувствало по-болно от Йона - рибата, в чийто корем Йона крещял: „*Качи се пророкът, който тръгна по пътя, тичайки към Ниневия*“.

Промяната на посоките изисква да знаете къде се намирате. Необходимо е да отделите време, за да признаете честно настоящото си състояние. Това означава да приемете наказанието си, да стоите сам в рибата и да се примирите с онези неща, които се нуждаят от внимание, да ловите във водораслите за съвпадение. Преди да намерите изхода, трябва да определите къде се намирате. Точно така. След като това бъде постигнато, вие сте готови да започнете отначало.

Ще говорим повече за това утре.

Започнете оттам, където сте, част 2

Евреи 10:15-25

Едно от най-окуражаващите неща за новите години, седмици и дни, е думата ново. Тълковният речник разкрива значението му: „*освежен, различен от същия, който е съществувал преди... непознат*“.

Най-хубавото от всичко е, че това е мястото, откъдето да започнете отначало. Освежете се. **Променете посоките. Започнете наново.**

Вчера обсъдихме първата стъпка в такова начинание: определяне къде се намирате. Пророк Йона трябвало да прекара известно време в корема на риба, за да види собствения си грях и бунт. Но този опит го насочил към правилната посока: **послушание**. Можете да намерите цялата история в Йона 1-4.

Както има малко атеисти в лисичите дупки, така има малко бунтовници в стомасите на рибите. Може би можете да видите себе си доста лесно в Йона. Това не е била годината на вашето високо духовно ниво за всички времена, нали? Вие сте избягвал и сте се навеждал, гърчил сте се и сте си проправяли път през едно пътуване до Тарсис до следващото. **Но не повече**. Уморен сте или по-точно сте изтощен. Погълнат жив от обстоятелствата, описва състоянието ви най-добре. Чувствате се потиснат, виновен, прекомерно използван и недоразвит. Не сте много стар, но бягахте дълго. Малко време, но много километри. Изкусен шепот в ухото ви казва: „*Ти си приключил. Свършен си. Изгоря. Използваха те. Беше заменен и забравен*“.

Това е лъжа! Това е грижливо пременена измама, идваща от врага на душата ви. Вижте какво пише пророк Йоил на всички като Йона, които може би са чели тази книга. Бог каза:

„*Ще ви върна годините, които роякът скакалци изяде*.“ (Йоил 2:25)

Ако Бог можал да вземе непокорен пророк, да го обърне и да го запали духовно, Той може да направи същото и с вас. Той е специалист в това **да направи нещо полезно и красиво** от нещо счупено и объркано.

Започнете оттам, където сте. Открито и свободно кажете нуждата си пред Онзи, който много е загрижен. Не крийте нищо. Покажете на Бога всички тези ухапвания от скакалци. Той е готов да излекува всеки, ако сте готови да бягате към тази Ниневия, наречена утре.

Да бъдеш желан, част 1

Псалм 25:16

Гласът ѝ беше слаб и уплашен, докато говореше с мен по телефона. Беше почти полунощ и тя продължи да се извинява, но беше толкова самотна и искаше някой да я изслуша. Така и не разбрах името ѝ, нито адреса ѝ, нито получих достатъчно намеци за местоположението ѝ, за да продължа разговора ни. Нейната отчаяна история разби сърцето ми. Наистина се разплаках, след като тя каза: "Довиждане, благодаря, че ме изслушахте."

Когато се родила, моята анонимна приятелка не била желана от майка си и баща си. Те я настанили в приемен дом и напуснали живота ѝ, без да оставят данни за местонахождението си и без обещание за завръщането им. Тя била премествана от дом на дом, жадувайки за деня, когато родителите ѝ ще се върнат и ще я поискат, ще я обичат и ще я приемат. Те никога не го правили. Минали години. Тя се превърнала в тинейджърка-бунтарка – нахвърлила се върху света, а след това и върху себе си, като се опитала да се самоубие. Мизерията дебнела стъпките ѝ, докато напразно чакала завръщането на родителите си. Липсата им стана непоносима.

Изведнъж тя решила, че ще отиде и ще ги намери. И ги намери! Чрез невероятна верига от събития и така наречените съвпадения, една вечер тя се върнала в живота им... но скоро открила, че все още не е желана.

Родителите ѝ позволили да остане за известно време, но връзката им била принудена и неловка. Една сутрин те ѝ казали, че имат планове да започнат нов живот. Щели да осиновят момченце – и „да започнат всичко отначало“. Дълбоко в сърцето си тя копнеела да бъде включена в това ново начало... но се колебаела дали да се натрапи върху тях.

Не желаейки да се натрапи, тя им казала: „Не искам да ви преча – може би ще е най-добре да ме няма. Може би е по-добре да си тръгна.“

На което баща ѝ отговорил: „Добре, ще ти помогна да си опаковаш багажа“. Той набързо напъхал няколко дрехи в една раница, навил един спален чувал, прикрепил го към раницата, след това сгънал банкнота от 10 долара и я пхнал в джоба ѝ. След това той стисна ръката ѝ, усмихна се и ѝ махнал за сбогом.

От онзи мрачен момент в живота си, тя живеела по хълмовете, разхождала се по улиците, спала по алеите, хранела се от кофите за боклук и безуспешно си търсела работа. Тъй като не искаше нито съжаление, нито помощ, тя затвори телефона, защото ѝ беше студено в тази телефонна кабина и трябваше да намери подслон, преди полицията да я хване. Никога няма да забравя гласът ѝ.

Точно в този момент някъде в огромния, безличен, опасен мегаполис, наречен Лос Анджелис, имаше момиче, което беше объркано, напълно разочаровано от живота... и ужасно искаше да е желана.

Ако нейната история беше единствена, тя щеше да е достатъчно трагична, но само в Калифорния подобни ситуации могат да се умножат по стотици. Всъщност е много вероятно във вашето църковно общество да има хора, които се чувстват нежелани, забравени, необичани (и неприятни!) – и са по-самотни, отколкото могат да изразят думите. Искам да говоря от тяхно име и в тяхна защита. Ще го направя утре. Засега се огледайте. Пригответе се да отворите очите и сърцето си за този човек, от другия край на линията.

Да бъдеш желан, част 2

Матей 25:34-40

Големи са шансовете във вашата църква, работно място или семейство да има хора, които се чувстват нежелани, забравени, необичани (и неприятни!) – и са по-самотни, отколкото това може да се опише с думи. Днес искам да говоря от тяхно име и в тяхна защита.

Колкото и странно да изглежда, това често са най-трудните за обичане хора. Защо? Тъй като се чувстват нежелани, те са убедени, че животът им е пропилян, безполезен и досаден. Те се борят с малocenността, с мисли за самоубийство, с изкривена представа за себе си и със загуба на самоуважение. Това води до всякакви непривлекателни и неприятни отговори. Тъй като имат такава отблъскваща представа за себе си, съвсем естествено е, те да се държат отблъскващо. Разбираемо е, че този неприятен начин на живот ги изолира още повече, „потвърждавайки“ лошото им мнение за себе си. Какъв тъжен, тъжен цикъл!

Вместо да обичаме тези хора, ние обикновено им поставяме етикети.

Вместо да сме загрижени за тях, ние ги критикуваме.

Вместо да се доближим до тях, ние реагираме, негодуваме и ги избягаме.

Вместо да „целуваме жабата“, ние си изработваме начини да я отровим – или в най-добрия случай - изобщо да не ѝ обръщаме внимание.

Помислете за няколко предложения, които ще помогнат за изграждането на необходимите мостове:

- Бъдете позитивни, а не негативни. Когато се изкушите да се намръщите, спрете и си помислете: „*Този човек трябва наистина да изпитва болка. Отказвам да се обърна срещу него или нея! Господи, как мога да изразя любовта Ти?*“

- Бъдете по-скоро милостив, отколкото раздразнен. Не забравяйте, че тези повърхностни характеристики вероятно са евтино прикритие. Отговорът с благодат и доброта често ще демаскира "истинския човек" вътре.

- Бъдете съзидателен, а не традиционен. Потърсете нови начини да достигнете до този човек и да го насърчите. Борете се със старото желание да отхвърляте и критикувате. Направете всичко възможно, за да покажете, че наистина сте загрижени.

- Бъдете на разположение, а не отдалечен. Отворете сърцето си и дома си! Мостовете не се изграждат само с ръкостискане в църквата или усмивка, докато влизате в колата си след работа. Да обичаш неприятното отнема време и усилия. Да бъдете на разположение не е задължително; то е от съществено значение.

Има ли Библейско потвърждение за това? Да, наистина има. Всъщност целият Нов Завет е пълен с такива указания. Разбира се, лесно е да ги пропуснем, когато сме заслепени от най-често срещаната болест, позната на човечеството: егоизма.

Погрешност, част 1

Псалм 119:89-96

Още когато бях висок колкото комара, аз бях научен и повярвах в непогрешимостта на Библията. Сред висшите ешелони на доктриналните истини, тази истина се нарежда до истината за Бога, до истината за божествеността на Христос и до истината за спасението по благодат. Можем да се занимаваме с някои от събитията в Божия есхатологичен календар или да оставим място за различни мнения по отношение на ангелите и на местното църковно управление. Но когато темата се насочи към непогрешимостта и непогрешимостта на Светото Писание, аз съм убеден, че няма място за колебание. Не може да има. Премахнете този абсолютен и ще отворите дупка във вашата теологична дига, която не може да бъде запушена. Ако има достатъчно време и достатъчен натиск, няма да мине много време и всичко около вас ще стане мокро и хлъзгаво. Не правете грешка за това; непогрешимостта на Библията е повратна точка.

Но чакайте ... нека спрем до тук, когато става дума за непогрешимост. Преди да кажа мнението си, позволете ми да цитирам дефиницията на Webster (*Тълковния речник*):

Невъзможност за грешка... не може да подведе, да заблуди или да разочарова.

Но това, което със сигурност е вярно за Библията, не е вярно за хората. Когато става дума за човечеството, грешката е ежедневие. Какво означава това? Само това: няма нито един човек на тази земя, който да е неспособен да греши, който да е освободен от правенето на грешки, които да е абсолютно и двусмислено надежден. Не може да бъде. Покварата, примесена с ограничени познания и склонност към неправилно разбиране, неправилно тълкуване, неправилно цитиране и неправилна преценка, трябва да предпази всички ни от две много често срещани грешки: първо, обожествяване на определени индивиди (включително нас самите); и второ, разочарованието, когато открием вина и грешки в другите.

Точно както Библейската непогрешимост ни уверява, че всяка нейна страница е неспособна на грешка или измама, погрешността ни напомня, че всеки човек е способен и на двете. Последствията са еднакво ясни. Когато става въпрос за Библията, продължавайте да се доверявате. Що се отнася до хората, бъдете проникателни.

Това включва всички хора. Нямам достатъчно място, за да попълня списък, така че ще бъде болезнено общ и ще спомена една група. Избирам тази група, само защото това е тази, която сме склонни да не поставяме под съмнение: тези професионалисти, на които се доверяваме с нашите тела, умове и души – а именно, групата на лекари, психолози и пастори. Какво влияние притежават тези мъже и жени! Какво добро правят! Колко са необходими! Повечето от нас, ако бъдат помолени да назоват 10 души, на които се възхищаваме и които ценим най-много, биха включили двама или трима от тази категория. Колко милостив е Бог да ни даде такива прекрасни личности, които да ни помогнат през тази долина на сълзи! И все пак всеки има нещо общо с всички останали - погрешност. Тези, на които най-много се възхищаваме, ни напомнят за това от време на време; въпреки това, всичко в нас вика да устои на подобни напомнания. Смятам, че от тези три вида, хората най-много са склонни да поставят на пиедестал пастора.

Това със сигурност е не-библейска практика. Вярващите християни в Берия са похвалени за това, че са слушали Павел и след това „проучвали всеки ден Писанията, за да видят дали това е вярно” (Деяния

17:11). Аполос и Павел са посочени просто като „*слуги, чрез които повярвахте*“ (1 Коринтяни 3:5) и по-късно им е дадено доста незначително място:

„*Така че нито този, който сади, нито този, който полива е нещо, а Господ, Който прави да расте.*“ (1 Коринтяни 3:7)

Лесно е да забравим всичко това, особено в ден, когато гладуваме за духовни водачи, които можем да уважаваме и следваме. Поставете грешните човешки същества на пиедестал **и те трябва да паднат, да се провалят и да разочароват**, но Божието Слово е свято, непогрешимо и напълно надеждно. На Него да бъде славата.

Погрешност, част 2

1 Пет. 1:24-25

Божие Слово е непогрешимо; а хората не са. Вчера отбелязахме, че тази точка е особено подчертана в областта на лидерството. Ние естествено търсим пастори, които можем да уважаваме и да следваме. И тогава – слава! – срещаме някой пастор, чийто живот е възхитителен, чието лидерство изглежда благословено от Бога и чиито инструкции са библейски, мъдри и динамични. Всичко е страхотно, докато един такъв пастор не проповяда нещо, което е различно от проповяданото от друг пастор, който е също толкова възхитен. Това несъответствие никога не пропуска да остави групичките в объркване.

Това е добър момент да разгледаме мъдрия съвет на Бърнард Рам (1916-1992 - баптистки теолог, професор по систематическо богословие. Д.Пр.):

Как да установим истината, когато двама души с еднакво благочестие и преданост имат различни мнения? Дали Светият Дух казва на един човек, че Грабването е преди скръбта, а на друг, че е след скръбта? Самият факт, че духовно настроените тълкуватели стигат до различни заключения по тези въпроси, тревожи умовете на много хора. Те са предположили, че ако човек се предаде на Светия Дух, неговите тълкувания трябва да са правилни.

Но трябва да се имат предвид някои неща:

Първо, Светият Дух не дава на никого безпогрешни тълкувания.

Второ, благочестието е помощ за тълкуването, но не е заместител на знанието, изучаването или интелигентността.

Трето, всички ние все още сме в човешкото тяло и сме обект на неговите ограничения и слабости... ние допускаме грешки в тълкуването на Писанието, както и грешки в преценката на делата на живота.

Настоящото изкушение поне на американския евангелизъм е да замени католическия Папа с група предани библейски учители. За такива хора значението на Писанието е това, което учи техният любим библейски учител. Но протестантският принцип винаги трябва да бъде следният: Най-верните тълкувания, са тълкуванията с най-добра обосновка.

Аз също толкова лесно бих могъл да използвам като илюстрация диагнозата на лекар или съвета на психиатър. Положението е идентично и ни връща там, откъдето започнахме вчера. Ако мога да променя един термин и да го изразя на езика на известен исторически документ: **всички хора са създадени да не са безгрешни, а да грешат.** (Единствено Съзателят Бог е безгрешен, защото е от друго естество. Д.Пр.) **Да, всички хора правят грешки.** Ако помните това, вие ще имате по-малко изненади и разочарования, по-голяма мъдрост и много по-добро виждане в живота. Вместо да изпадате в цинизъм, защото вашият герой е показал глинени крака, вие ще поддържате здрава и интелигентна обективност. **Ще можете да покажете уважение, без да го обожавате.** И когато наистина трябва да знаете истината, ще се обърнете към Библията с увереността, че ще получите вярна информация.

Ако търсите непогрешимост, не търсете на друго място по-голяма непогрешимост, отколкото има в Божието Слово.

Подозрение

Галатяни 5:15-17

Както е известно, в повечето от нас има таен „детективски дух“. С най-добрите детективи в книгите с меки корици и с детективите от филмите по телевизиите, ние проучваме мотивите, анализираме доказателствата и обмисляме следващия ход на убиеца. Нашето любопитство ни принуждава да изследваме неща, които са малко неестествени.

Известно е, че дори едно дете знае по-добре, поради вродената си склонност да пита. Често пъти това води до опасност, но всеки знае, че тази любознателна природа е доказателство за остър (често творчески) ум. С израстването се увеличава желанието за задаване на въпроси и предизвикване... често дразнещи мързеливия ум на възрастните и лесно заплашващи родители. Въпреки, че бих се съгласил, че може да прекаляват, все пак съм убеден, че Любопитството и Предизвикателството са здравите близници в

семейството на Проницателността. Те са облечени еднакво, докато пораснат и станат по-изтънчени и отчетливо различни.

Но има разлика между израза на проницателност и грубото подозрение. Разликата може да е завоалирана, но е реална. Тя се намира в областта **на мотива**. Подозрението е действие на съмнение за нещо нередно без доказателства, че е основателно. Това е недоверие... съмнение.. скептицизъм ... изключителна или отрицателна предпазливост.

Любопитството вижда гипсиран крак и пита: "Какво стана?" Подозрението се чуди дали нещо се е случило.

Любопитството слуша говорещият и си мисли: „Как му хрумна това – каква е техниката му?“ Подозрението поставя под съмнение валидността на твърдението или мотива на говорещия... или и двете.

Любопитството забелязва нередност и просто предизвиква: "Защо?" Подозрението подхранва незабавната идея: "Какво не е наред тук? Кой е виновен?"

Любопитството анализира с неутрална, непредубедена мъдрост, докато подозрението се мръщи и търси измама и уловка. Любопитството се вслушва в логиката, здравия разум и разума... подозрението търси нещо тайно, нещо скрито.

Както любопитството, така и подозрението може да са ужасно упорити, но първото остава с фактите, докато второто продължава отвъд фактите - и по този начин се развива без фактите.

С похвално любопитство Моисей изследвал горящия храст в Мадямската пустиня:

„Трябва да се отбия сега и да видя тази чудна гледка, защо храстът не е изгорял.“ (Изход 3:3)

Но Саул наблюдавал Давид в царския двор със съвсем различен дух:

„От този ден Саул погледна Давид с подозрение.“ (1 Царе 18:9)

Какъв забележителен контраст!

Моисей видя и след това **не можа да си представи**... Саул **си представи** и после **не можа да види**.

— ПОДОЗРЕНИЕТО НИ ИЗГАРЯ —

Изследването на Мойсей довело до чуването на Бого... **Въображението** на Саул доведе до осъждането на Давид.

— ПОДОЗРЕНИЕТО НИ ИЗГАРЯ —

Моисей се **отбил да види**, защото един храст продължаваше да гори... Саул **се променил отвътре**, защото той продължавал да гори.

— ПОДОЗРЕНИЕТО НИ ИЗГАРЯ —

Любопитството и подозрението може да изглеждат подобни, но едното води към живот, а другото към смърт.

Надежда за оцеляване

Деяния 2:44-45; 4:32

В американската история се случил прочут феномен на завладяване. Разбира се, тогава аз не съм бил роден, но от това, което прочетох, това наистина се е случило. Това се случило, когато *"Върви на запад, млади човече!"* било предизвикателството на Америка, когато правата на самоселниците изглеждали най-изгодният начин да се развърже свободата на семействата и те да се осмелят да се борят със стихииите на природата, чрез закрития фургон.

Те излязли, заменяйки пренаселените, задръстени от сажди индустриални градове на Изтока с откритите равнини, ясното небе и плодородната, макар и неравна земеделска земя на Запада.

Очаквано, тези ранни заселници построили своите хижи или колиби в средата на чифлика си, на акри (често мили) от най-близкото семейство. Силни, здрави огради маркирали границите на собствеността, тъй като гордостта от собствеността се превърнала в знак на смелост. Думи като независимост и частна собственост били често срещани приказки на масата, докато младите се учили как да се борят за оцеляване.

Но с течение на времето, всичко това започнало да се променя. Тъй като бил подложен на изпитание, изолационизмът се оказал далеч от идеала. Когато фотографите се върнали от тези самотни къщи, те показваха снимки на жени с диви очи, прегърбени, изтощени, преждевременно стари мъже и уплашени деца. Особено през лютите зими, животът бил труден те да се справят сами, борейки се с болести, глад и гневни диваци с лъкове и стрели.

Все повече и повече заселници научавали, че имат по-добър шанс да успеят, ако построят къщите си близо една до друга, в ъгъла на имота си, а не в центъра. Четири семейства биха могли да оцелеят много по-лесно, ако разхлабят хватката си за независимост, като направят порта в оградата си и се откажат от преувеличения си акцент върху неприкосновеността на личния живот. Да издържите на зимните силни ветрове или на продължителна болест не било толкова страшно, ако имате три други семейства на пешеходно разстояние. Оказало се, че е много по-забавно да се съберем, вместо да живеем самотен, отделен

живот на изолация, от стила „не ме докосвай.“

От всичко това произлязла една поговорка:

"Споделената радост е двойна радост, споделената скръб е половин скръб."

С течение на времето сезоните станали по-цветни и по-надеждни. Земеделието, прибирането на реколтата, консервирането и клането на животните се превърнали в групови проекти. Свагбите и поклонението, печалбите и загубите, ражданията и смъртта се превърнали в споделени преживявания, тъй като простото съществуване беше заменено с истински живот... навлизайки в радостите и скърбите на другия, съседите ставали приятели (след това и роднини!) ... споделящи в многоликото бичу, наречено "живот".

Тези стари заселници **научили това**, което **ние изглежда сме забравили** днес: **да се сближаваме е по-добре**, отколкото да съществуваме толкова далеч един от друг. Споделянето все още е предпочитано пред стоенето настрана. Независимо от рисковете и периодичните проблеми, четирима къщи, построени в ъгъла, са по-добри от 4 отделни къщи, построени в центъра на всеки от 4-те парцела. Убеден съм, че това е целият смисъл на Еклисиаст 4:9–10, 12 (MSG):

„По-добре е да имаш партньор, отколкото да си сам. Споделяйте работата, споделяйте богатството.“

„И ако някой надвие срещу един, който е сам, двама ще устоят насреща му!“ ...

Ако сте сам, вие сте незащитен. С приятел можете да се изправите пред най-лошото. А няма ли да е по-добре да сте трима? Трижилното въже не се къса лесно.

Много от нас, западниците, произлизат от първите заселници. Митът за "суровия индивидуализъм" умира с тежка и горчива смърт. Нашето кредо гласи:

- „Мога да се справя.“

- „Все някак ще издържа.“

- „Нямам нужда да уповавам на никого.“

„Просто ще се скрия и ще ближа раните си; така или иначе никой не го е грижа за мен.“

Това може да е добра западна митология, **но е гнила библейска теология**. Изследвайте израза „един друг“ във втората половина на вашия Нов завет и ще разберете какво имам предвид. Наистина имаме нужда един от друг. По-дълбоко, по-отчаяно, отколкото дори започваме да осъзнаваме. В интерес на истината, ние бяхме създадени един за друг от Господарят на Църквата – защото всеки един от нас има нещо уникално, за да допринесе – част от божествения пъзел, който никой друг на земята не може да предостави (вижте Ефесяни 4).

Къде е вашата къща? Дали е в средата на някакви самотни, брулени от вятъра декари земя? Колко време е минало, откакто сте имали някакво значимо, откровено, свободно от задръжки общуване с хора в местната църква? Твърде дълго? Може би е време да преместите къщите си в ъгъла на парцелите си. Може би е време да поставите порта в тази висока, забранителна ограда. Може да има голяма промяна в живота ви.

За някои от вас, **това може дори да означава дори оцеляване**.

Приятелства

Еклисиаст 4:9-12

Светът, в който живее човека, е твърде ограничен и стеснен. Когато се срещнем с друг човек, ние получаваме панорамна гледка, която ни позволява да видим цялата картина. „**Както във водата лицето отразява лицето, така и сърцето на човека отразява човека**“ (Притчи 27:19). Това е много живописно описание! Чрез поведението си, хората дават ясно отражение на това, което е в сърцето им. Огледалото показва само **видимото** от нас. А съветът на приятел отразява това, което е **вътре** в нас.

Говоря за хора, които ви обичат твърде много, за да ви позволят да си играете в опасна пътна обстановка. Освен това, те ви обичат твърде много и не могат да ви позволят да започнете **да вярвате в собствените си представи**. Когато забележат самонадеяност във вас, която надига глава, те ви я казват. Но също така, те ви обичат твърде много, **за да ви позволят да бъдете твърде строг към себе си**. Подобно на Йонатан с Давид, те са пратеници на голямо насърчение.

„**Който ходи с мъдрите, ще бъде мъдър, а другарят на глупавите ще пострада**“ (Притчи 13:20). Това твърдение не е стих, написан само за тинейджъри в гимназията, въпреки че със сигурност се отнася и за тях. Аз си спомням ясно гимназиалните си години, а вие? Много от нас общуваха с други, които бяха по-агресивни и груби от нас, за да можем да прикрием собствените си чувства на слабост. Майка ми непрекъснато ми казваше: „**Чарлз, всеки път, когато общуваш с грешната тълпа, постъпваш погрешно. Когато си с правилната тълпа, постъпваш правилно.**“ Съветът ѝ все още е верен. Ако бях общувал с грешни приятели, щях да се изкуша да постъпявам погрешно. („С каквито хора общуваш, такъв ставаши“ – нар. пог.

Д.Пр.)

И това правило не престава да е валидно, когато станем на 20 години. То продължава и в зряла възраст. Ако изберете грешен набор от колеги, ще практикувате грешни неща в бизнеса си. Ако изберете грешен набор от приятели, ще практикувате грешни неща в социалния си живот. Общувайте с наркомани и ще се окаже, че и вие ще станете наркоман.

От друга страна тези, които ходят с мъдрите хора, се учат от тях. Вие имате нужда от някой, който ще ви каже: „*Не съм сигурен колко здравословно е това. Радвам се, че ме попита. Нека поговорим за това.*“ И този човек ще ви посочите капаните, в които можете да попаднете, ако продължите да вървите в тази посока.

Други очи, по-проницателни и по-обективни от нашите, могат да видят капани, които ние може да не успеем да видим.

Измама

Ефесяни 4:20-25

ГОСПОДА:

Приложено ще намерите чек за \$150. Миналата година измамах в данъчната си декларация и оттогава не мога да спя. Ако все още имам проблеми със съня си, ще ви изпратя и останалите пари.

С уважение,...

Тази бележка всъщност била получена в данъчната служба преди време. Ние се смеем, защото подателят бил готов да бъде честен до известна степен ... достатъчно далече, за да облекчи гузната си съвест... достатъчно далече, за да помогне на съня му да се върне... но не достатъчно далече, за да направи промяна.

Поетът от 19-я век Филип Бейли, веднъж направил следното пронизително изявление:

„*Първата и най-лоша от всички измами е да излъжеш себе си. След това всеки грях е лесен.*“

Да излъжеш себе си. Наистина, това е в основата на всеки човешки акт на измама. Пътуваният търговец, който лъже в отчетната си декларация си или представя неверен обем на продажбите си, измамва ми себе си, а не компанията, за която работи. Ученикът, който взема изпита си по нечестен начин, мами себе си, а не училището си. Съпругата, която поддържа незаконна връзка с таен любовник, не изневерява на съпруга си, а на себе си. Продавачът, който нарушава правата и доверието на другите, като задържа информация или преувеличава отвъд истината, мами себе си, а не купувача. Писателят, който взема писанията на друг и ги вмъква в собствения си ръкопис, без да дава казва, че това са цитати, мами себе си, а не своя читател.

Бейли предполага, че подобни измами разкъсват толкова голяма дупка в нашите морални влакна, че „*след това всеки грях е лесен*“. Бейли казва истината. След като отворим вратата към тайната стая на Злодея и започнем да се чувстваме комфортно сред мъченията на убитата съвест, ние можем лесно да се справим с всичко, което старата ни природа измисли.

Питайте Адолф Айхман. След като се научил да разрешава сцените на глад в централна Полша, газовите камери в Дахау и Аушвиц били лесни за понасяне. Когато можеш да унищожиш от глад няколко евреи, без да се чувстваш виновен, не е голямо нещо да избиеш и милиони от тях.

Попитайте Спиро Агню. (Вице-президент на САЩ по времето на президента Никсън, подал оставка през 1973, след като бил обвинен в корупция и вземане на подкупи. Д.Пр.) След като се научил да живее със себе си като кмет, който взема подкупи от близки хора и от богати приятели от големия бизнес, кабинетът на вицепрезидент не го спрял. Когато го повишили, дребните измами не спрели, те се ускорили.

Човекът, който мами днес с дребни пари, ще бъде утре мошеникът в счетоводството си. Това е вярно, разбира се, освен ако той не се съпротиви на нечестната си склонност.

В Ефесяни 4:20-25, Бог ни дава ключът, който отключва тайната за преодоляване на нашата склонност към измама. След като ни казва колко е важно да оставим настрана „старото аз“ (което е покварено от „страстите на измамата“), Той казва, че трябва да облечем „новото аз“ – да оставим обновения дух на умовете ни да поеме контрола! И каква е първа стъпка в този процес? Стих 25 го пояснява. The New Living Translation казва: „*Спрете да лъжете. Нека кажем истината на нашите ближни.*“

Първо, спрете да лъжете себе си и второ, спрете да лъжете другите хора. Честно признайте, че измамата е самоизмама, че най-голямата загуба понасяте вие, а не другите. От сега нататък се откажете се да се оправдавате, да се извинявате или да защитавате измамата. И никога не забравяйте, че човек, който се навърта сред християни и изглежда като посветен светец, може да бъде измамник до мозъка на костите си.

Юда е класическият пример. Той крадял от приятелите си, въпреки че те му доверили да съхранява парите (Йоан 12:6). Той бил този, който се спазарил с враговете на Исус и Го предал с измамна целувка. Но най-тъжният факт от всички е следният: Юда измамил себе си, а не Спасителя или учениците.

Имате ли проблем със съня, защото се притеснявате от нечестността си? **Това е прекрасно!** Трябва да се радвате, че не можете да спите. Измамникът, който спи спокойно, наистина има проблем, заради който си струва да загубите съня си!

Опасение

Йоан 14:27

Сцената е позната: фоайе на болница с всички гарнитури... меки дивани и сгънати вестници ... съвпадащи килими и завеси, осветени от зловещо осветление... униформена дама на бюрото, уморена да отговаря на едни и същи въпроси... странни миризми... и много хора.

Навсякъде има хора. Равномерен поток се влива и излива, лицата са белязани от бързана и тревога. Около мен има малки групи от хора, които пият кафе, говорят си тихо или гледат в пространството и мигат често, изгубени в света на собствената си мъка. Някои седят сами, изучавайки неспокойно една и съща страница от книга с меки корици в продължение на 10 минути. Внезапно се появява хирург в избеляло зелено облекло, носейки новини на чакащите. Бръчките по лица на хората се връзват. Устните се свиват. Главите се клатят. Сълзи текат. Всички се взират — за момент се идентифицират с непознатите. Скоро отново е тихо, опасенията нарастват... и животът продължава.

Ако бях буболечка на стената на това стерилно заведение, щях да си спомня други места, към които се бях вкопчил в моите екскурзии за търсене на насекоми - други сцени на опасение:

- В класната стая, наблюдавайки новата учителка при първия ѝ опит с ученици от прогимназията.
- В тясната студентска читалня, в която студент последна година по медицина, припряно учи вечерта преди устните си изпити.
- На летището, докато татко маха за сбогом на сина си, заминаващ да изпълни войнишкия си дълг в чужбина.
- В детската стая, когато изтощена майка седи през нощта до бебе със силна треска.
- В колата, пътувайки през страната, премествайки семейство си в непознат квартал с непознати улици и неизпробвани предизвикателства.
- В магазина на бизнесмен, притиснат в менгемето на инфлацията, чудейки се как ще осигури заплатите на персонала на първия ден от месеца

Опасение. Това е толкова американско, колкото Шевролет или телевизионни вечери. И е странно. Опасението е една-две степени над притеснението, но се чувства като негов близък. Не е достатъчно силно, за да предизвика страх, но не е и достатъчно меко, за да бъде смешно. То е в категорията "смесени емоции".

В някои отношения, опасението ви оставя осакатен и неподвижен. Това е неопределено безпокойство - чувство на несигурност, лошо предчувствие и безпокойство. Това, което е разочарованието за вчера, опасението е за утре.

Павел го имал, когато обърна лицето си към тежкия хоризонт над Йерусалим. Неговото признание се намира в Деяния 20:22:

„И виждете, сега аз отивам вързан в духа към Йерусалим, без да знам какво ще ми се случи там.“ (NKJV)

Много емоция била събрана в тези 19 думи. Как се е почувствал? Вързан в духа. Защо бил неспокоен? Без да знам какво ще ми се случи. Това е опасение. Нито е грях, нито е причина за неудобство. По-скоро е потвърждение, че сте човек. За съжаление, то има склонността да задуши вашите приятни сънища, като постави възглавница върху вратата ви. Опасението ще върже с къса каишка виждането ви и ще ви научи да се преобръщате и да се правите на мъртъв, когато страшни статистики и песимистични доклади щракнат с пръсти.

Павел категорично отказал да избяга, когато опасението подсвиркало към него. Открито признавайки присъствието му, той все пак отстоял позицията си със звънките думи от Деяния 20:24:

„Но аз не скъпя живота си си, за да завърша пътя си и служението, което получих от Господ Исус.“

Опасението е впечатляващо, докато решителността не се издигне над него и го принуди му козирува. Това е особено вярно, когато решителността е поръчана от Царя на царете.

Облечете мечтите си с дочени дрехи

Колосяни 3:23-24

Някои студенти смятат, че физическият труд е президентът на Мексико - докато завършат. Изведнъж светлината изгрява. Реалността се мръщи. И този защитен, умен, светлокож и кривоглед студент, който е завършил средновековна литература и има слаби познания за латинския език, навършва пълнолетие. Две седмици след като поставил дипломата си в рамка, той усетил странно усещане дълбоко в корема си. Глад.

Забележителна мотивация придружава това усещане.

Опитите му да си намери работа се оказват напразни. Там, където имат свободни места, всъщност не се нуждаят от човек с магистърска степен по средновековна литература. Те дори не могат да напишат правилно квалификацията му. Кой се интересува дали шофьор на камион разбира европейската поезия от XII век? Или какво значение има, дали човекът, който зарежда рафтовете в супермаркета, може да ви каже коя е 9-тата буква от латинската азбука? Когато става въпрос за намиране на работа, повечето работодатели са известни като прагматични и неизискани. Те търсят хора, които имат нещо повече от академични, сиви гънки в главата си. Те наистина не се интересуват от това колко знае едно момче или момиче. Това, което търсят е някой, който може да използва натрупаните знания, независимо дали областта е геология или счетоводство, инженерство или водопроводи, физика или бръснарство, журналистика или заваряване.

Това не се случва просто така. Хората, които много се търсят днес, са тези, които могат идеи във въображението си и след това могат да го приложат в работата. Тези, които могат да мислят и след това да осъществяват идеите си. Тези, които обличат смелите си мечти в практични дочени дрехи. Това изисква известна дарба, щипка умения и много дисциплина! Да бъдем практични, изисква да се движим в реалността, като сме гъвкави на кръстовищата, където мигат светлините за спиране и тръгване. Освен това се изисква разбиране от другите, които шофират, за да се избегнат сблъсъците.

Друг белег на практичността е постоянното съзнание за времето. Животът на практичния човек е доста не усложнен и обикновено е методичен. Практичният ум предпочита да спазва крайния срок и да се задоволи с ограничени цели, отколкото да се стреми към максимума и да закъснее.

Любимите изрази на практичния човек често започват с "какво?"...

Какви са изискванията на тази работа към към ?

Какво очаквате от мен?

Какъв е крайният срок?

Какви са методите?

Или с "как"...

Как действа?

Колко време ще отнеме?

Колко струва?

Колко бързо може да работи?

Мечтателите не се смесват много добре с прагматиците. Те се дразнят един друг, когато работят заедно, но и двата вида са необходими. Махнете първия вид и ще получите предсказуем и понякога скучен резултат. Премахнете втория вид и ще имате творчески идеи без колела, гладки предложения без дръжки и вие ще се разорявате, опитвайки се да го измъкнете от пистата.

Библията е пълна с мъже и жени, които са сънували сънища и са виждали видения. Но те не спирани дотук. Те имали вяра и били хора, които виждали невъзможното, но въпреки това краката им стъпвали на планетата Земя.

Вземете Неемия. Какъв човек! Той трябвало да възстанови каменната стена около Йерусалим. Той прекарал дни в мислене, молитви, наблюдения, мечтания и планове. Но той винаги бил практичен! Организиран тълпа в работни групи. Понесъл реалистично критиката, но продължил да изпълнява задачата, без да създава излишни пожари. Той спазвал сроковете и се помествал в разполагаемия бюджет.

Или вземете Авигея. Каква жена! Тя била омъжена за първокласният измамник Навал, чийто псевдоним бил „Глупак“. Поради липсата на мъдрост, с алчността, предразсъдъците и егоизма си, той предизвиквал гнева на слугите си. Давид и хората му решили го убият. Като жена с вяра, Авигея обмислила ситуацията и направила забележително нещо - приготвила храна за тези гладни и ядосани мъже. Умна жена! Поради нейната практичност, животът на Навал беше спасен и разгневена група мъже била успокоена и върната назад.

Ралф Уолдо Емерсън пише, че практичния човек се превръща във „кръвоносна вена във времена на терор, която предизвиква възхищението на най-мъдрите“. Колко вярно е това. Удивително описание на практичния човек — той може да не се забавлява най-добре или да мисли най-дълбоко, но рядко остава гладен! Току-що ли сте завършили университета? Търсите ли си работа? Това ли е причината да се обезсърчите? Запомнете това – мечтите са страхотни, а виденията са забавни. Но в крайна сметка, когато дойде времето сметките да се плащат, те ще бъдат платени чрез физически труд. Труд... упорит труд, изкован в пещта на практичността. Насърчавам ви, направете го. Бъдете практични.

Работохолици

Псалм 90:12

Странни същества бродят по земята в наши дни. Тъй като са ефективни, усърдни и продуктивни, те са

забележително впечатляващи... но под повърхността те страдат от жалко заболяване. Натрапчиво водени от обсебващото желание за постигане, тези същества се отдават на труд, както алкохолиците се отдават на алкохол.

Работохолици. Ще ги намерите във всяка възможна професия и за съжаление те обикновено са успешни. Казвам „за съжаление“, защото успехът само увеличава техния стремеж. В продажбите те винаги са на върха. В училище те винаги са в книгите. В спорта те винаги са начело. По темите те винаги са в течение. За тези същества има една и само една причина за съществуване – РАБОТА.

Това важи дори за почивките! Дайте възможност на един работохолик да се измъкне за няколко дни и той ще намери дузина логични причини, защо това не е възможно. Принудете го да го направи и той ще се измори да планира всеки ден, всяка миля, всяка стъпка от пътуването. Веднъж там, той ще започне да се чувства тревожен след 10 минути тиха отпускане. За работохолика непланираните моменти са смъртоносни... почивката е безсмислена... приятните забавления са "безотговорни дейности за деца!" С дълъг, жилещ камшик чувството за вина - вътрешният ръководител на работохолика - го принуждава към ежедневно подчинение, независимо дали е на работа, у дома, в църквата или в училище.

Това създание най-накрая започва да показва пукнатините на своята обзета от стрес съвест. Той става все по-взискателен към себе си и към другите – особено към най-близките си. Тази невротична непоносимост бавно започва да го изолира. Появяват се мускулни тикове. Усмивката му преминава в намръщена вежда. Изпълнението и по-големите постижения стават негова сигурност... и всяка неуспех или провал разрушава неговото равновесие.

Докаато пиша това, мисля **за необходимостта от баланс**. Една мярка за ефективност и дисциплина в живота е абсолютно здравословна и необходима. Да бъдем верни и отдадени на нашата работа е похвално. „*Изкупването на времето*“ е библейско. Но има момент, в който вече не се забавляваме. Можем да стигнем до странни крайности – крайности, които създават вътрешни функционални разстройства, които ни превръщат в роби. Оказваме се заслепени за други области от живота, които са също толкова значими, колкото работата ни – понякога повече! Харолд Р. Нелсън, директор на отдела за пастирска грижа в Шведската болницата в Чикаго, описва тази тенденция, която ражда работохолици:

Всеки от нас има свои собствени начини да се мрази или унижава. Вие можете да го направите като сте трудолюбив перфекционист, а аз мога да го направя като съм неорганизиран, мързелив свободно мислещ човек. Ако всичко, което знаете, е „работете и постигайте“, може би съзнателно или несъзнателно се опитвате да докажете стойността си на себе си и на другите.

Е, нека разберем дали вие сте едно от тези странни същества, става ли? Следната таблица трябва да ви помогне да определите отговора. Числата 1 и 2 доста добре описват работохолика. Номер 3 е доста добре балансиран. Числа 4 и 5 – имате други проблеми, но определено не сте работохолик.

Качество на работа

- 1) Прескача високи сгради с един отскок.
- 2) Трябва да започнете да бягате, за да прескачате сгради.
- 3) Може да прескача само ниски сгради.
- 4) Блъска се в сграда при опит за скок.
- 5) Изобщо не може да разпознае сгради.

Навременност

- 1) По-бърз е от бърз куршум.
- 2) Бърз е като бърз куршум.
- 3) Не толкова бърз, колкото бърз куршум.
- 4) Бихте ли повярвали на бавен куршум?
- 5) Саморанява се с куршум при опит за стрелба.

Инициативност

- 1) По-силен е от локомотив.
- 2) По-силен е от мъжки слон.
- 3) Силен е като бик.
- 4) Стреля по бика.
- 5) Мирише на бик.

Комуникация

- 1) Разговаря директно с Бог.
- 2) Разговаря с ангели.
- 3) Говори сам със себе си.
- 4) Спори сам със себе си.
- 5) Липсват му тези способности.

Запазване на поверителност

Псалм 141:3-4

Можете ли да пазите тайна?

Бъдете честен сега. Когато привилегирована информация преминава през една от вратите на сетивата ви, остава ли тя вътре в стените на ума ви? Или е само въпрос на време да се появи теч? Когато от време на време лозата поиска вашето внимание, отказвате ли да ѝ помогнете да се изкачи по-високо или насърчавате бързия ѝ растеж, оплождайки я с вашия непредпазлив език? Когато някой каже: „Това вече е поверително“, уважавате ли доверието му или го пренебрегвате... незабавно или после?

Колкото по-дълго живея, толкова повече осъзнавам недостига на хора, на които може да се довери напълно поверителна информация. Колкото по-дълго живея, толкова повече ценя онези редки хора, които попадат в тази категория! В интерес на истината, ако ме помолят да направя списък на основните характеристики, които трябва да се открият във всеки член на църковен персонал или участник в църковно настоятелство... способността да се поддържа поверителност би се класирала много близо до върха на този списък. Никой лидер не заслужава уважението на хората, ако той или тя не може да ограничи информацията, която се споделя насаме.

Умът ни може да бъде сравнен с гробище, пълно с гробове, които отказват да бъдат отворени. Информацията, без значение колко е сочна или суха, трябва да почива в мир в своя ковчег, запечатана в мълчание под епитафията „Споделено на доверие – Пазено на доверие“.

Вие и аз не бихме дали пет пари за лекар, който говори твърде много. Същото важи и за свещеник, или адвокат, или съветник, или съдия, или учител, или секретар... или близък, доверен приятел по този въпрос. Никой бизнес не расте и не остава силен, освен ако лидерите не са хора, на които можете да се доверите. Никое училище не поддържа обществено уважение без администрация и преподаватели, ангажирани с взаимното пазене на световите на другите хора. Когато възникнат изтичания на информация, това често е признак на слабост на характера и обикновено се предприемат действия за откриване на лицето, което е позволило, умственият му ковчег да бъде ексхумиран и изследван.

Информацията е мощна. Човекът, който я получава и я раздава малко по малко, често го прави, за да могат другите да бъдат впечатлени, защото той или тя е „наясно“. Малко неща са по-задоволителни за старото ни его от това, другите да гледат с широко отворени очи, да отворят устата си и да кажат: „Боже, не знаех това!“ или "Защо, това е трудно за вярване!" или "Как, за Бога, разбра това?"

Соломон пише силни и мъдри думи относно тази тема в Притчи. Чуйте съвета му:

Мъдрите трупат знание, но с устата на безумните гибелта е близо. (10:14)

Когато има много думи, прегрешението е неизбежно, но който съдържа устните си, е мъдър. (10:19)

Който ходи като клюкар, разкрива тайни, но който е надежден, крие нещо. (11:13)

Който пази устата си, пази живота си; а този, който отваря широко устните си, загива. (13:3)

Който ходи като клеветник, разкрива тайни, затова не се свързвайте с клюкари. (20:19)

Като болен зъб и нестабилен крак е увереността в неверния човек във време на беда.

Като град, който е разбит и без стени, е човек, който няма контрол над духа си. (25:28)

Отсега нататък нека установим четири практически основни правила:

1. Каквото и да ви е казано поверително, не го повтаряйте.
2. Винаги, когато се изкушите да говорите, не се поддавайте.
3. Винаги, когато обсъждате хора, не клюкарствайте.
4. Колкото и да сте склонни да не се съгласявате, не клеветете.

Скръб и Надежда

1 Йоан 3:1-5

Ако сълзите вместо бистра течност, бяха незаличимо мастило, всички ние щяхме да бъдем опетнени за цял живот. Сърцераздиращите обстоятелства, болезнените срещи с бедствия, бруталните словесни удари, които получаваме от хирурга или от ядосан съпруг/а, внезапната загуба на някой, когото просто обожавашме, изтърпяване на последствията от глупаво решение – ах! Такъв е стонът и стърженето на живота.

Докато пиша тези редове, на по-малко от един час от мен, има семейства без дом, в които да се върнат тази вечер. Страхотно свлачище ги помете като пясъчен замък по време на прилив. Не пожар. Не земетресение. Дори без предупредителен трус. Просто нечувано внезапно свличане на почвата и щети на стойност 15 милиона долара... и неизтриваеми спомени. Предизвиквам ви да размишлявате върху тежкото им положение за 2 минути, без да бъдете разкъсани отвътре.

Днес пристигна писмо от Портланд. Добре написано. Внимателно формулирано. Но зад отпечатания

текст има дълбока скръб:

„Животът ми се обърна с главата надолу през последните 2 години и Бог не ми остави много време да си поема дъх! Съпругът ми беше убит при катастрофа на военен самолет в Гренландия преди една година и имам двама малки сина, на 7 и 9 години, които сега са само моя отговорност.“

Преди няколко седмици телефонът ми звънна посред нощ. С треперещ глас младежът, който предпочете да не се представи, започна:

„Имам pistolет. Зареден е. Тази вечер смятам да го използвам върху себе си. Някой ми каза, че вие можете да ми помогнете. Не виждам причина да продължавам да живея и да се провалям. Кажете ми защо не трябва да се самоубия. [Той започна да плаче.] Говорете с мен, бързо ...“

Скъпият стар Джоузеф Паркър, пламенен оратор от амвона, прекрасен пастор и автор от няколко десетилетия, го каза добре 3 години преди да умре:

„На всяка пейка в църквата има разбито сърце. Проповядвайте на скърбящите и никога няма да ви липсва идващи хора на богослуженията.“

Пърси Биш Шели бил прав. Той олицетворил Скръбта като майка "с нейното семейство от въздишки". И тя е такава. Прегърбена и уморена от монотонността, но все пак раждаща повече деца само за да въздишат, плачат и умират.“

Без Бог — край на посланието. Край. Прекратяване на мизерията. Завесата е спусната. Тук хуманизмът стига до последния си период. Именно тук философията прави последния си поклон. Ще заимствам думите на ужаса на Робърт Ингерсол (1833- 1899, наричан е „Великият безбожник“, американски юрист, писател и оратор който, е бил върл противник на вярата в Бога. Д.Пр.), единственият бис към смъртта, е „ехото на хлипация вик“.)

Но това не трябва да е краят. Животът, с целия му натиск и несправедливост, сълзи и трагедии, може да бъде живян на ниво над неговите нещастия. Ако не може, християнството няма какво да предложи. Ако не можеше, Исус щеше да е принизен до извиняващ се просяк, който чука на задната врата на дома ви с шапка в ръцете Си и с история с лош късмет, която можете да приемете или да откажете.

Не, не вярвайте в това! Именно условията на натиск, нашият Господ върши най-добрата Си работа... в онези времена, когато трагедията върви ръка за ръка с бедствието... когато Сатана и множество демони ни карат да се съмняваме в Божията доброта и да отричаме Неговата справедливост. В такива моменти Христос изважда Своя меч на истината, заглушава съмненията и ни предлага да приемем благодат, и да продължим напред с надеждата.

Чуйте Го добре:

„Защото всичко, което е родено от Бога, побеждава света; и победата, която победи света, е спечелена от нашата вяра.“ (1 Йоан 5:4)

Това не е неохотно предчувствие. Не е някаква приказна мечта, а е постигнат факт, който е твърд като гранит и два пъти по-сигурен – преодоляваща победата, заявена чрез вяра!

За всички ли е тази победа? За мнозинството ли е? **Не**. Прочетете го отново. Тя е само за тези, които са "родени от Бога"... победители са само родените от Бога.

Означава ли тогава, че няма да имаме скръб? **Не**. Това означава, че ще можем да я преодолеем... живеете в победата та на вярата въпреки скръбта. Как? Чрез вяра, точно както Той е обещал. Като залагам надеждата си на абсолютната увереност, че Той е наясно с моята ситуация. Той е отговорен за това... и Той ще ми даде цялата благодат, от която се нуждая, за да плавам през бурни морета и всичко останало, ден след ден.

Скръбта и нейното мрачно семейство от въздишки може да се отбият за посещение, но няма да останат дълго, когато разберат, че вярата е дошла там първа... и не смята да си тръгва.

Защо страдаме?

2 Коринтяни 1:3-11

От всички писма, които Павел е написал, 2 Коринтяни е най-автобиографичното. В него великият апостол повдига завесата на личния си живот и ни позволява да зърнем човешките му слабости и нужди. Трябва да прочетете това писмо наведнъж, за да уловите вълнуващата емоция, която нахлу в душата му. (Стилът на писането му е толкова различен от стилът на писането на другите му писма, че някои теолози даже считат, че то не е написано от Павел. Д.Пр.)

Само в това писмо той записва спецификата на своята мъка, сълзи, страдание и сатанинско противопоставяне. Само в това писмо той описва подробностите за своето преследване, самота, затвори, побоища, чувство на отчаяние, глад, корабкрушения, безсънни нощи и този „трън в плътта“ – неговият болезнен спътник. Колко близки ни кара да се чувстваме с него, когато си го представяме като човек с истински проблеми - точно като вас и мен!

Следователно не е изненадващо, че той започва писмото с думи на утеха – особено стихове от 3 до 11 (моля, спрете и прочетете).

Сега, след като прочетете тези девет стиха, моля, обърнете внимание на честото му използване на думата „*утеха*“ в стихове 3-7. Преброявам, че един и същ корен на думата е използван от Павел 10 пъти в 5 стиха. Тази дума е *para-kaleo*, което означава буквално „съчувствам заедно“. Това включва повече от плиткото „*потупване по гърба*“ с умореното изражение „*Господ да те благослови...*“ Не, тази дума включва истинско, задълбочено разбиране, дълбоко състрадание и съчувствие. Това изглежда особено подходящо, тъй като се казва, че Бог, нашият Отец, е „*Богът на всяка утеха*“, който „*ни утешава във всяка наша скръб*“. Нашият любящ Отец никога не е зает или отстранен, когато понасяме тъга и страдание! Прочетете Евреи 4:14-16 и Матей 6:31-32, като допълнително доказателство.

В 2 Коринтяни, глава 1 има още едно наблюдение, което си струва да се отбележи. Дадени са не по-малко от 3 причини за страдание – всяка от тях е въведена с думата „*това*“. Можете ли да ги намерите? Вземете молив и оградете „*това*“ в стихове 4, 9 и 11. Тихо, без много фанфари, Светият Дух излага причините, поради които страдаме:

1. „*За да можем и ние да утешим онези, които са в някаква скръб...*“ (ст. 4). Бог допуска страданието, за да можем ние да имаме способността да влезем в мъката и страданието на другите. Не е ли върно това? Ако сте претърпели счупен крак и сте били приковани към патерици в продължение на седмици – вие изпитвате пълна симпатия към някой друг с патерици, дори години след вашето страдание. Същото важи и за загубата на дете, за емоционална депресия, за автомобилна катастрофа, за подложен на несправедлива критика, за финансови проблеми. Внасяйки подобни страдания в живота ни, Бог дава на децата Си **способността да разбират другите страдащи хора**. Синините се привличат една друга.

2. „*За да не уповаваме на себе си...*“ (ст. 9). Бог също допуска страданието, за да можем да се научим какво означава да зависим от Него, а не от собствените си сили и ресурси. Страданието не прави ли това? Това ни принуждава да се облягаме на Него изцяло и абсолютно. Отново и отново Той ни напомня за опасността от гордостта, но често пъти е необходимо страдание, за да се запомни трайно урокът. Гордостта се разбива най-ефективно, когато страданието идва внезапно и изненадващо. Експресните влакове на рая рядко са обявявани от предупредителен звънец; те се втурват внезапно и рязко в станцията на душата. Може би това се е случило наскоро и с вас. Не се възмущавайте от страданието като натрапник – **приветствайте го** като Божие послание да спрете да упоавате на плътта си и да започнете да се облягате на Него.

3. „*Така благодарността може да бъде дадена...*“ (ст. 11). Честно казано – казвали ли сте „*Благодаря, Господи, за това изпитание*“? Най-накрая спряхте ли да се борите и изразихте ли пред Него колко много цените Неговото любящо върховенство над живота ви? Твърдя, че една от причините нашето страдание да се удължава е, че ни отнема толкова време да казваме „*Благодаря ти, Господи*“ **с отношение на истинска признателност**.

Колко незавършени и непокорни, горди и безгрижни щяхме да бъдем без страдание! Алън Редпат, обичаният евангелист и бивш пастор на Moody Bible Church в Чикаго, веднъж отбеляза;

Когато Бог иска да бъде изпълнена невъзможна задача, Той взема невъзможен индивид и го смазва.

Ето още едно твърдение за страданието, което чух преди години. Никога няма да го забравя:

Болката забива знамето на реалността в крепостта на едно бунтовническо сърце.

Нека тези неща ви насърчат следващия път, когато Бог нажежи пещта!

Молитвата на свободата

2 Летописи 7:14

Това всъщност се случи преди години.

Беше през 1968 г. със самолет, летящ за Ню Йорк — рутинен и обикновено много скучен полет. Но този път се оказа друго.

Докато се спускаха да кацнат, пилотът разбра, че колесникът не се включва. Той трескаво натискаше бутоните на контролите, опитвайки се отново и отново да накара предавката да застане на мястото си, но без успех. След това поиска инструкции от наземния контрол. Докато самолетът обикаляше над зоната за кацане, аварийният екипаж покри пистата с пяна, а пожарните коли и други превозни средства за спешна помощ се придвижват на позиция.

Междувременно на пътниците беше съобщавано за всяка маневра с този спокоен и безчувствен глас, с който пилотите го правят толкова добре. Стюардесите се движеха около пилотската кабина с вид на хладна съдръжаност. На пътниците беше казано да поставят главите си между коленете си и да се хванат за глезените, точно преди удара. Имаше сълзи и няколко вика на отчаяние. Беше едно от онези преживявания от вида „*не мога да повярвам, че това се случва с мен*“.

След това, само на минути преди кацането, пилотът внезапно обяви по вътрешната радиоуредба:

„Започваме последното ни снижаване. В този момент, в съответствие с международните авиационни кодекси, установени в Женева, е мое задължение да ви информирам, че ако вярвате в Бога трябва да започнете молитва.“ Честна скаутска... точно това казал!

Щастлив съм да съобщя, че кацането на корем станало безпроблемно. Никои не пострадал и освен някои доста големи щети по самолета, авиокомпанията почти не си спомня инцидента. Всъщност още на следващия ден, роднина на един от пътниците се обади на авиокомпанията и попитал за това молитвено правило, което пилотът цитирал. Отговорът бил хладно и сдържано „*Без коментар*“.

Невероятно. Единственото нещо, което извадило наяве това дълбоко крило „тайно правило“, била кризата. Избутано до ръба, с гръб до стената, където повече няма място за отстъпване, където всички пътища за бягство за затворени, само тогава обществото ни **намеква да признае**, че Бог може да е там и - **„ако вярвате... трябва да започнете молитва.“**

В този ден на възпоменание на свободата (4 юли – националният празник на независимостта на САЩ. Д.Пр.) на нашата нация, искам да ви призова да започнете молитва от името на нашата страна. Тъй като политическата неприязн се засилва **и нашата нация задълбочава своето културно разделение**, това, от което се нуждаем, е Божият народ да се моли.

Библията ни казва, че Бог отговаря, когато хората Му се молят: „*Ако Моите хора, които се наричат с Моето име, се смирят и се помолят, и потърсят лицето Ми и се обърнат от нечестивите си пътища, аз ще чуя от небето и ще простя греховете им и ще възстановя земята им.*“ (2 Летописи 7:14)

На фона на празника на фойерверки и готвене, на семейни събирания и партита в задния двор, **моля ви, отделете малко време, за да се поклоните пред Господа. Да Му благодарите за свободата, която е наша и Го помолете да изцели земята ни.**

Нека Той продължи да бъде милостив към нас и към тази велика страна, Съединените американски щати.

Наблюдателност

2 Тимотей 3:16-17

Малка бутилка с урина стоеше на бюрото на сър Уилям Ослър. Тогава той беше виден професор по медицина в Оксфордския университет. Пред него имаше класна стая, пълна с млади студенти по медицина с широко отворени очи, които слушаха лекцията му за важността на наблюдението на детайлите. За да подчертае мнението си, той се наведе и взе бутилката. Държейки я високо, той обяви:

„*Тази бутилка съдържа проба за анализ. Често е възможно чрез вкусване да се определи заболяването, от което страда пациентът.*“

Потвърждавайки с действие думите си, той потопи пръст в течността, а след това го постави в устата си и продължи:

„*Сега ще ви дам бутилката. Моля всеки от вас да направите точно това, както направих аз. Може би можем да научим важността на тази техника и да диагностицираме случая.*“

Бутилката си проправяше път от ред на ред, докато всеки студент предпазливо пхаше пръста си и смело пробваше съдържанието с намръщено лице. След това д-р Ослър взе бутилката и стресна учениците си с думите:

„*Господа, сега ще разберете какво имам предвид, когато говоря за подробности. Ако бяхте наблюдателни, вие щяхте да видите, че аз пхнах показалеца си в бутилката, но средния си пръст в устата си!*“

Има много какво да се научи от тази истинска история, особено по отношение на вас и вашата Библия. Отново и отново съм чувал оплакването: „*Но аз просто не разбирам нищо от Библията. Чета я и моля Бог да ми покаже Неговата истина, но нищо не се случва!*“ Или хората от време на време казват: „*Когато прочетох този пасаж, за който проповядвахте днес, се чудех: „Как, за Бога, той ще извлече нещо от това?“ Наистина не мога да разбера, защо аз не мога да видя какво има там.*“

Имам добри новини – **вие можете!** Но ще трябва да отворите очите си и да помислите. Ще трябва да се принудите да наблюдавате, да забелязвате, да четете Писанията като детектив, изследващ доказателствата, да се дисциплинирате, за да се наситите с подробностите на пасажа. **Горещо ви съветвам да започнете още днес**, понеже такова внимание към детайлите ще ви осигури суровините, които трябва да имате, за да тълкувате точно Божието Слово,.

Мислете за очите си като за прожектори. Станете лакомник за детайли в ежедневието. Не виждайте птици - вижте **врабчета**. Не миришете цветя, виждайте зюмбюла, обичките, лалетата. Не виждайте дърво - вижте върба или бреза. Не виждайте коли, обърнете внимание на фордовете или понтиаците и тойотите. Не чувайте просто думите на другите – вслушвайте се в чувствата и си представяйте подробни идеи. Спрете да събирате боклук от общи неща и започнете да разтягате умствените си мускули в гимнастиката на

задълбоченото възприятие.

Повечето хора четат Библията и небрежно забелязват птици, растения, дървета и вятър. Но не вие! Целете се по-високо от това.

Отворете Песента на Соломон и чуйте ясни зов на гургулицата.

Опитайте лютивите мандрагори от Битие 30.

Помиришете сладкото кедрово дърво в 3 Царе.

Почувствайте солената струя на евраквилона – този силен североизточен вятър, помитащ страниците на Деяния 27.

И когато стоите на свято място като Гетсимания, имай предвид! Този Човек, който коленичил сред възлестите и изкривени стволоче на вековните маслинови дървета, правел нещо повече от молитва – Той изливал самата Си душа пред Отца. Не си тръгвайте, докато не видите кръвта Му да се смесва с пот и сълзи. Това са вашите грехове, пред които Той се е изправял – това е виждане за вашето наказание, което разкъсва душата Му. Не хвърляйте поглед само на тази сцена – вижте Него!

Вечната книга на всички книги заслужава втори поглед.

Завист, част 1

Галатяни 5:25-26

Какво точно е завистта? Как тя се различава от своя близък, ревността? Завистта (по-сложната от двете) е болезнено и обидено осъзнаване на предимство, на което се радва някой друг.. придружени от силно желание да притежават същото предимство. Завистта иска да има това, което някой друг притежава. Ревността иска да притежава това, което вече има. Ревността е груба и жестока. Завистта е подла и фина. Ревността стиска и задушават. Завистта е вечно достигане, копнеж, кривогледство, мислене (и изричане) зловещи намеци.

Когато спрете и се замислите, завистта е по-лошата от двете. Бог заявява няколко пъти в Своето Слово, че „Бог е ревнив“... но нито веднъж не каза, че Той изпитва завист. (Как Бог да изпитва завист, след като всичко на света е Негово? Д.Пр.)

Завистта намира приемливи начини да изрази негодуванието си. Един любим метод е подходът „но“. Когато говоря за някого, на когото завиждам, мога да кажа: „Той е отличен търговец, но наистина не е много искрен.“ Или „Да, тя има брилянтен ум, но какъв тън учител е!“ Или „Той е изключителен хирург, но взема много пари за операциите си.“

Друг любим начин на изразяване, който завистта обича да употребява, е подходът на „задан ход“. Някой върши добра работа и аз хвърлям сянка върху това, като поставям под въпрос мотива му. Човек дава наистина щедър подарък, а ние мърморим: „Той явно се опитва да направи впечатление“. Християнско семейство купува нова кола и няколко хубави мебели. Внимавайте! Ще има някой, който ще изтръгне завистлив коментар като: „Е, те вероятно не дават десетък в църквата. И ние щяхме да харчим много повече пари, ако не даваме десетък.“ Един шегаджия написа този шеговит стих:

Мразя момчетата
които омаловажават и критикуват
другите момчета,
чието начинание
ги направи да се издигнат
над момчетата, които критикуват.

Подходът на „неблагоприятното сравнение“ е също толкова циничен. Баритонът върши похвална работа в неделя, докато завистлива наблюдателка на пейката в църквата си мисли: „В сравнение с еди-кой си, той е глупак“. Или „Ако си мислите, че съседът ми има хубава моравка, трябва да отидете с кола до Палос Вердес. Тези места ще направят тревата на Франклин да изглежда като болна от краста!“

Любопитен факт е, че завистта е напрежение, което често се среща сред професионалистите, надарените и високо компетентните. Знаете, лекари, певци, художници, адвокати, бизнес мъже и жени, автори, артисти, проповедници, преподаватели, спортисти, политици и всички обществени фигури. Странно, нали, че такива способни хора намират за почти невъзможно да аплодират други в собствената си област, които ги превъзхождат с една-две нюанса повече от тях? Кучешките зъби на завистта може да са скрити, но внимавайте, когато змията се навива... колкото и културно и достойно да изглежда тя.

Библията силно ни предупреждава срещу завистта; за щастие, тя също ни казва как да опитомим чудовището в себе си. Ще говорим за това утре.

Завист, част 2

Филипяни 4:11-13

Шекспир я нарича "зелената болест". Бейкън признава, че тя „няма празници“. Хорас заявява, че „тираните никога не са измисляли по-голямо мъчение от нея“. Бари казва, че завистта „е най-разяждащият от пороците“. Шеридан се позовава на това в пиесата си „Критикът“, когато написал: „Няма страст, толкова силно вкоренена в човешкото сърце, като тази.“ Филип Бейли, красноречивият английски поет от миналото, ярко я описва като „въглен, [който] идва със съскане, горец от ада“.

И като стана дума за ада, никой не се е справил по-добре от Данте да изобрази завистта. Може би си спомняте, че в неговото Чистилище, **завистниците седят като слепи просяци до стена. Клепачите им са защити**. Символиката е подходяща и показва на читателя, че това е един от най-слепите грехове - отчасти защото е неразумен, отчасти защото завистливият човек е защит в себе си, подут от отровни мисли. В тъмен и тесен свят на почти непоносима самоналожена мъка.

Каква е завистта в Библията? Вижте фактите. **Тя продаде Йосиф в робство, прогони Давид в изгнание, хвърли Даниил в ямата с лъвовете и изправи Христос на съд**. (Ако се съмнявате в това, по-добре проверете Матей 27:18.) Павел ни казва, че това е една от преобладаващите черти на покварата (Римляни 1:29) и е член на отбора, който играе в същото задно поле с ругатни, подозрение и самонадеяност (1 Тимотей 6:4).

Каква е противоотровата за завистта? Доволството. Да се чувствате комфортно и сигурно, с това където сте и който сте. Без да се налага да „бъдете по-добър“, „да отидете по-далеч“, или „да притежавате повече“, или „да се докажете на света“, или „да достигнете върха“, или ... (Както прекрасно е казано това в стихотворението „Изворът на белоногата“ от Петко Славейков. Д.Пр.)

Имате ли големи борби със завистта? Изяждате ли сърцето си, защото някой е с крачка или две пред вас в състезанието и набира скорост? **Отпуснете се**. Вие сте вие, а не той! И вие сте отговорни да правите най-доброто, което можете, с това, което имате, докато можете.

Не забравяйте, че състезанието не е приключило. И дори когато е така, много неща, за които сте се разгорещили и за които сте се притеснявали през живота си, **дори няма да се появят във вечността**. Не ме интересува колко трофеи или награди или долари или степени могат да бъдат изработени или спечелени на земята - **вие не можете да ги вземете със себе си**. Така че, не си струва потта. Смъртта винаги лекува "зелената болест".

За папагалите и орлите, част 1

Евреи 6:11-12

Ние бягаме от орлите и повтаряме като папагалите.

Доволни сме да седим безопасно на нашите евангелски кленки, да повтаряме с бърз пламенен фалцет нашите религиозни думи и бързо се пренаселваме с ярко оцветени птици с меки коремчета, с големи човки и малки глави. Това, което би помогнало да се балансират нещата, е да бъдем по-проницателни, поширококрили създания, готови да се издигнат нагоре и нагоре, изследвайки безграничните обхвати на Божието царство... **готови да се върнат с кратък доклад за своите открития, преди да напуснат отново гнездото за ново завладяващо приключение**.

Хората-папагали са много по-различни от мислещите орли. Те обичат да стоят в една и съща клетка, да човъркат една и съща хранилка, пълна със семена и отново и отново да слушат едни и същи думи, докато не започнат да ги произнесат с лекота. Те също обичат компанията. Много внимание, драскане тук, гушкане там и те ще останат години наред точно на една и съща клетка. Вие и аз не можем да си спомним последния път, когато видяхме една муха. Папагалите харесват предсказуемостта, сигурното, погалванията, които получават от обществото на взаимното възхищение.

Но не и орлите. В техните крила няма предсказуемо перо! Те мислят. Те обичат да мислят. Те са водени от този вътрешен подтик да търсят, да откриват, да се учат. А това означава, че те са смели, твърдоглави, готови да задават трудните въпроси, докато заобикалят рутината **в енергично преследване на истината**. Цялата истина. „Дълбоките неща на Бога“ – свежи от хималайските висини, където разрежданият въздух прави мислите чисти и ясни – вместо уморените, изтощени дестилации на човечеството. И за разлика от интелектуално обеднелия папагал, орлите поемат рискове, за да получат храната си, защото мразят всичко, което идва от малко блюдо с набрани семена... това е скучно, досадно, повтарящо се и сухо.

Макар и рядкост, орлите не са напълно изчезнали в историческото небе на църквата. Тома Аквински бил такъв, както и Августин и Бъниан, Уиклиф и Хус. Такива бяха Г. К. Честъртън, К. С. Луис, Робърт Дик Уилсън, Дж. Грешам Мейхен, У. Р. Никол и А. У. Тозер.

Много от реформаторите отговарят на тези изисквания, както и Джон Нютон, Джордж Уайтфийлд и дългата поредица от неконформисти – оригинални мислители, чийто живот е вплетен в ценния гоблен от 17, 18 и 19 век.

А в наши дни? Можем да назовем някои... но те са все по-редки, тъй като философията на на публиката "Забавлявай ме" надвиква онези, които молят Бога: "**Накарай ме да мисля!**"

Ставали ли сте жертва на подобен начин на мислене? Смятате ли, че седите доволни на клетката си и кълвете сухи хапки, вместо да копнеете за небето? Помислете за това.

За папагалите и орлите, част 2

1 Петър 1:13

Орлите-мислителите задават трудните въпроси, поемат стратегически рискове, търсят усилено цялата истина и се издигат високо над посредствеността. Хората-папагали се радват на предвидимите, рутинни, повтаряни думи на другите.

Както обсъдихме вчера, църквата е пълна с папагали и е почти лишена от орли. Твърде грубо ли е това твърдение? Вие преценете. Кой днес са орлите, които предлагат свежи от планината прозрения за световните мисии, за библейските доктрини, за евангелизма, за християнското образование, за апологетиката и за дисциплините на вярата? Кой са тези, които изковават творчески начини за съобщаване на истините на Писанието, **така че то да е нещо повече от смесица от заимствани мисли и репетиции на очевидното**, които са склонни да парализират критичните способности на активните умове?

Орлите **са независими мислителите**.

Не че те изоставят православната вяра или поставят под въпрос авторитета на Божието непогрешимо Слово... просто им е омръзнало да им казват: „*Стои на кацалката и повтаряй след мен*“. Орлите имат вградена перспектива, чувствителност, която оставя място за свежо виждане, **което не е излъскано от прекомерна употреба**.

Църквата днес отчаяно се нуждае от орли – хора, които се справят със задачите си, с увлечението на онзи проникателен еврейин от Тарс. Ако имате нужда от илюстрация, прочетете Римляни. Подобно на внимателна акушерка, Павел подпомага раждането на учението, позволявайки му да диша и да креши, да се разтяга и да расте, **както Бог Създателят го е замислил**. И той не се страхува да го каже за първи път, използвайки изцяло нов речник и стил, който е колкото оригинален, толкова и точен. На всяка страница от това единствено по рода си писмо, има не повече от едно перце на папагал.

Тогава кое ще бъдете вие? Ако ви харесва да сте папагал, останете на място. Но ако сте орел по душа, какво правите на тази клетка? Имате ли представа колко силно сте необходим, **за да се издигате и да изследвате**? Осъзнавате ли **колко не сте на мястото си** в тази клетка? Въпреки че другите може да не ви кажат, орлите изглеждат доста глупаво, когато са заклещени на клетка и кълвят безвкусна купчина сушени семена.

Никога не съм чувал някой да пита: "Орелът иска ли твърда бисквитка?"

Не мога или няма? - част 1

Евреи 10:35-39

Без да се обиждате, но някои от вас нямат работа да четат това днес. Обикновено не ограничавам думите си до някаква специална група хора. Но сега трябва да го направя. Този път това е само за християни. Всичко, което пиша от сега до края на този текст, е строго за вярващите в Христос. Ако все още не сте в тази група, можете да пропуснете части 1 и 2, защото ви липсва основна съставка: **силата на Бога**. Нехристияните просто **не са в състояние да избират** последователно праведни пътища. Този божествен отговор, от който християнинът може (и трябва) да черпи, **не е на разположение на невярващият**. Тоест, докато не бъде изразена лична вяра в Исус Христос. Това е един от онези проблеми „**сега, не по-късно**“, които се отнасят само до вярващите.

Сега, ако познавате Господа, вие сте получателят на неограничени способности... невероятна сила. Просто прочетете няколко познати реда от Библията, за разнообразие - бавно:

„Всичко мога чрез Този, който ме укрепва.“ (Филипяни 4:13)

"Моята благодат е достатъчна за вас, защото силата се усъвършенства в слабост. Затова с най-голяма радост ще се похваля с моите слабости, за да може Христовата сила да се всели в мен.“ (2 Коринтяни 12:9)

„Поради тази причина прекланям колена пред Отца... за да ви даде Той, според богатството на славата Си, да бъдете укрепени със сила чрез Неговия Дух във вътрешния човек.“ (Ефесяни 3:14, 16)

„Той ни е дал Своите скъпоценни и великолепни обещания, така че чрез тях да можете да станете участници в божественото естество.“ (2 Петрово 1:4)

И още едно:

„Никакво изкушение не ви е постигнало освен това, което е обичайно за човека; и Бог е верен, Който няма да ви позволи да бъдете изкушавани повече от отколкото ви е способността ви, но с изкушението ще осигури и изходен път, така че да можете да го издържите.“ (1 Коринтяни 10:13)

Чакай малко сега. Прочетохте ли всяка дума - или пропуснахте ред или два? Ако е така, моля ви,

върнете се назад и бавно разгледайте тези пет твърдения, написани на теб, християнино. Наистина е важно.

Добре, коя мисъл изпъква най-много? Е, ако някой ми зададе този въпрос, бих казал: "**Специалната сила или необичайната способност от Бог.**" В тези стихове тя е наречена с няколко думи: сила, божествено естество, способност. Бог по някакъв начин **е поставил във вътрешностите на християнина нещо специално**, този допълнителен вътрешен резервоар от сила, който е повече от съвпадение на нещата, които животът влага в нас. Когато те действат, се постигат феноменални постижения, понякога дори чудотворни.

Дадена ни е удивителната сила на Светия Дух!

Тогава, защо все още се борим толкова много да правим мъдър избор и да живеем честно? Ще говорим за това утре.

Не мога или няма? - част 2

Ефесяни 3:14, 16

Ако не сте чели вчерашното четиво, бих искал да ви помоля да го направите. Изключително важно е да разберете, **че Бог е дал на християните допълнителен вътрешен резервоар от сила**, който е повече от съвпадение на нещата, които животът ни поднася. В стиховете, които изучавахме вчера (Филипяни 4:13; 2 Коринтяни 12:9; Ефесяни 3:14, 16; 2 Петър 1:4; 1 Коринтяни 10:13), се споменават няколко неща: сила, божествена природа, способност.

И така, ако имаме тази чудодейна способност, **защо се мъчим толкова?**

Нека уточним. Често се свежда **до избора** на две обичайни думи в нашия речник. Малки думи, „но“, „толкова различни“, „не мога или няма“. Християните трябва много да внимават коя дума избират. Изглежда, че предпочитаме да използваме „**не мога**“.

„Просто **не мога** да се разбирам с жена си.“

„Със съпруга ми **не можем** да общуваме.“

„**Не мога** да дисциплинирам децата, както трябва.“

„Просто **не мога** да се откажа от тайната любовна връзка, която имам.“

„**Не мога** да спра да преяждам.“

„**Не мога** да намеря време да се моля.“

„**Не мога** да спра да клюкарствам.“

Не, всеки християнин, който приема на сериозно тези пет откъса от Библията, които разгледахме (има още десетки други), ще трябва да признае, че думата „не мога“ наистина би трябвало да бъде „**няма**“. Защо? Защото ни е дадена силата, способността да побеждаваме. Буквално! И в това се крие надеждата за вдигането на котви, които иначе биха ни държали в калта и тинята от обвинения и самосъжаление.

Една от най-добрите книги, които съм срещал за преодоляване на депресията, е прекрасна творба на двама лекари, Минирт и Майер. Книгата е озаглавена по подходящ начин „**Щастието е избор**“. Тези мъже са съгласни, че:

„Като психиатри ние се подмазваме всеки път, когато [християнски] пациенти използват думата „не мога. Всеки добър психиатър знае, че „не мога“ и „опитам“ са просто слаби извинения. Ние настояваме нашите пациенти да бъдат честни със себе си **и да използват език, който изразява реалността на ситуацията**. Така че караме нашите пациенти да променят своите „не мога“ на „**няма**“.

Ако човек промени всичките си „не мога“ на „**няма**“, той приставя да избягва истината, престава да се самозалъгва и започва да живее в реалността... .

„Просто **няма** да се разбирам с жена си.“

„**Няма** да общуваме със съпруга ми.“

„**Няма** да дисциплинирам децата, както трябва.“

„Просто **няма** да се откажа от тайната любовна връзка, която имам.“

„**Няма** да спра да преяждам.“

„**Няма** да намеря време да се моля“

„**Няма** да спра да клюкарствам.“

Нехристияните имат всички права и причини да използват „не мога“, защото наистина не могат! Те са жертви, хванати в капан и вързани като роби в ожесточена и безкрайна борба. Без Христос и Неговата сила, на тях им липсва това, което е необходимо, за да се променят завинаги. Не го правят, защото не могат! Това е факт... основателно извинение.“

Но хората като нас? Хей, нека си признаем; не го правим, защото няма да го направим... ние не се подчиняваме, **защото искаме**, а не защото трябва... **защото сме избрали**, а не защото сме принудени. Колкото по-скоро сме готови да признаем реалистично отговорността си и да спрем да играем играта на самосъжаление към себе си, **толкова повече ще се научим и ще се променим** и толкова по-малко ще се изгаряме и обвиняваме.

Иска ми се да намеря по-малко обиден начин да съобщя всичко това, но просто не мога. Опа! Ако в живота ви има „няма“, което сте наричали „не мога“, обсъдете го сега с Бога.

Отдръпване, част 1

Еклисиаст 3:1-8

Децата са луди.

Едни наши приятели в Тексас имат две малки момиченца. По-малкото дете е постоянно в движение и рядко се успокоява преди лягане. Така че, лягането ѝ вечер в леглото се превърнала в нещо като позната рутина. История от любимата ѝ книга. Пиене на вода. Молитва. Песен. Нейната кукла. Още една чаша вода. Целувка. Прегръдка. Трета глътка вода. Едно пътуване до тоалетната. Предупреждение. Още една целувка. Вие знаете цялата програма.

Една вечер баща ѝ решил, че ще бъде г-н „Добрия татко“, олицетворение на търпение и толерантност. Той направил всичко. Нито веднъж не загубил хладнокръвие. Когато мис „Глезла“ най-накрая изчерпала молбите си, баща ѝ се измъкнал от стаята, въздъхна облекчено и се отпуснал в любимия си стол до камината. Обаче, преди да успее да се протегне и да се отпусне, от стаята на рокаджийката се чул пронизителен писък. Стреснат, той изтичал по коридора и се втурнал към леглото ѝ. Големи сълзи се търкаляли по лицето на момиченцето.

"Какво не е наред? Какво стана?"

— „Опарих си езика.“

Объркан, той опитал отново: "Какво направи?"

„Опарих си езика!“ — извикала тя.

„Как, за бога, го направи? — попита той.

— „Облизах крушката на нощната лампа.“

Това наистина се случило. Не успяла да овладее любопитството си. Тя просто трябвало да разбере какво би почувствала, ако оближе това малко нещо, което светело толкова топло и спокойно до леглото ѝ. Грубо било нейното събуждане за факта, че светлините са строго за осветление, а не оближдане. А езиците се направени за вкусване, а не за тестване. Вие и аз разбираме, че най-доброто нещо, което нашата малка приятелка можела да направи, беше да остане в леглото си, да пази езика си и да позволи на светлината да изпълни предназначенията си функция.

Но тя не направила това и го опарила.

В Еклисиаст 3:1-8, мъдрият Соломон ни дава списък с различни видове „определени времена“ на земята. Сред тях той споменава:

време за излекуване... време за избягване на прегръщането... време за отказване като губещ... време за мълчание.

В тези мъдри думи аз виждам едно подмолно насрещно течение, което казва: **ОТДРЪПНЕТЕ СЕ!** Често е мъдро да намалим интензивността си, да откажем да насилваме разрешаването на даден проблем, да позволим на природата да поеме по своя път, да не се намесваме в ситуацията, защото има вероятност да си създадем неприятности и проблеми. Соломон казва: Отдръпването предоставя възможност за изцеление, възможност за ново виждане, която да пробие буреносните облаци от емоции и да освети трудната ситуация с ново разбиране.

Когато времето е подходящо, нещата протичат много естествено, много свободно. Бързането или насилването създават белези от триене, които отнемат години, за да бъдат изтрети. Приемете този съвет от човек, който е научил този труден урок по трудния начин - дръжте здраво юздата на езика си, отпуснете се и се задоволявайте с добър нощен сън. В противен случай ще станете натрапчив, ще ви хванат, когато езика ви е на грешното място... и ще се опарите.

Отдръпване, част 2

Йоан 7:1-14

Както обсъждахме, има определени моменти, когато е необходимо да мълчим, да се отпуснем, да се отдръпнем. Интензивността често води до безполезна. Като малкото момче, което засажда семена и след това нервно го изравя всеки ден, за да провери дали растението пониква. Изчакването е толкова необходимо, колкото е засаждането и торенето.

Когато рибата не кълве, удрянето с гребло по водата няма да помогне. Не можете да изкарате сок от дръжката на мотиката. Нито пък едно взаимоотношение може да се коригира със закон и сила. Не забравяйте, че Бог казва, че има „време за избягване на прегръщането“ (Еклисиаст 3:5), точно както има „време за прегръщане“. „Отказване като губещ“ (3:6) може в някои случаи да бъде най-мъдрият отговор, макар и да е изключително болезнено. Понякога това означава, просто да мълчите и да позволите на Бог да

работи. С други думи, **отдръпнете се, за да може Бог да влезе**. Това никога не е по-важно, отколкото сред членовете на семейството у дома. Позволяването на известно отпускане на въжето в подходящия момент е белег на истинска мъдрост.

Какво трудно хапче за преглъщане от нервни и раздражителни родители! Тъй като са поддържани нервни от нетърпение, твърдост и непоколебима решителност, те глупаво се втурват там, където ангелите не желаят да стъпват. Резултатът? Раздразнени деца. Стаите се задъхват от заплахи и дразнеш натиск.

Младите момчета могат да правят това с момичетата, с които излизат. Тя иска място да диша, малко място да обмисли нещата сама, но той продължава да се задушава. Можем да направим това и с хора, които сме обидили. Те имат нужда от време, за да разсъдят, от свобода да прощават, без да бъдат прибързвани. Да настоявате за бързо затваряне на случая е като продавач, който трудно продава. Той ви притиска да купувате, докато вие се опитвате да решите кое е най-доброто. Колкото по-бързо продавачът говори и колкото по-силно натиска, толкова по-малко вие искате да купите – дори нещо, от което се нуждаете. Мъдрият търговец знае кога да ви позволи привилегията да решите сам – кога да се отдръпне и да ви остави на мира.

Никой не може да яде, докато плаче. Сервирането на повече храна не е решението. Апетитът ще се върне, когато агонията отшуми... но не преди това. А това отнема време.

Спрете и помислете. Помислете първо за семейството ви. После за другите ви приятели. Мъдър ли сте или глупав? Използвате ли сила или предоставяте свобода? Настоятелен ли сте или сте търпелив? Заплашителен ли сте с вашата интензивност... или се отдръпнете и отпуснете? Позволявате ли на приземната мъгла да се отдръпне назад или се впускате сяпало в опасен полет?

Искате ли да отидете по-дълбоко? Прочетете Йоан 7:1-14 и забележете как Исус понякога се „отдръпва“. Прочете внимателно Неговите думи в Йоан 7, за да намерите ключовете и за да разберете кога да се отдръпвате и кога не.

Сянката на великана, част 1

1 Царе 17:50

Голиат ми напомня за кривоогледия дискохвъргач. Той не поставял никакви рекорди, но със сигурност държал зрителите напрек! Ден след ден Голиат се разхождал по склоновете на долината на Ела, отправяйки заплахи и бълвайки богохулства през рекичката с глас като двадесет ненастроени туби. Той бил не само грозен, но и огромен, доста над 2,80 м висок. Доспехите му включвали бронзова броня, тежача 90 кг, копие от масивно желязо (само острието тежало 11 кг) и голям бронзов шлем. Добавете още бухалка, бронзови клинове и ботуши, плюс грозното му лице и имате човек, който има заложибите да бъде защитник в отбора на Chicago Bears или централния нападател в стартовата петица на отбора на университетна в Лос Анджелис. Жалко за горкия редник, който имал задължението да носи щита на Голиат! Било е почти толкова самоубийствено, колкото и начинаещ да се носи в Дяволския триъгълник с делтапланер. Голиат е бил гордостта на древната държава Филистия; (*Philistia – виж в Google. Д.Пр.*) и ако не вярвате, всичко, което трябваше да направите, е да попитате него или армията на Саул (ако можете да ги намерите).

Парализиран и хипнотизиран, лагерът на израилтяните седял уплашен в палатките си. Единственият шум, който се чувал от еврейските войски, било тропането на колене или тракането на зъбите им - в унисон. До този момент Голиат бил изключително успешен с основната си стратегия за сплашване. Неговите заплахи гърмели из долината със смразяваща редовност, произвеждайки желани резултат: **страх**. Вдъхновеният запис в Библията ни информира, че тези монотонни гърмежи от устата на гиганта са звучали всяка сутрин и всяка вечер в продължение на 40 дълги дни. Зората на този 41 ден обаче била началото на края за великана от Гет.

На около 15 км от това място един красив, мускулест тинейджър, слабакът в семейство от 8 момчета, бил изпратен по поръчка от баща му на бойното поле. Тази невинна задача **се оказала епохално събитие в еврейската история**. Току-що излязъл от пустинята, от пътеките на овцете и по-важното, от величавото присъствие на Бог, Давид спрял и се втренчил недоверчиво, когато стигна до бойното поле.

За млад мъж, чийто неопетнен характер е бил отгледан в самота и зароден в тайни прояви на смелост, сцената пред него била потресаваща. Младият овчар просто не можел да повярва на очите си. Отказвайки да приеме пренебрежението на братята си или да се вслуша в заплахите на великана, Давид прозрял стратегията на филистимците и ѝ се противопоставил с чиста, и здрава вяра. Той знаел, че неговият Бог може да се справи с всяка заплаха.

Днес изправяте ли се срещу гигант? Утре ще научим от Давид две вечни истини за битката с гиганта.

Сянката на великана, част 2

Ефесяни 6:14-18

Вчера посетихме Давид, когато се изправил срещу Голиат. Отказвайки да приеме пренебрежението на своите братя или да се вслуша в заплахите на великана, **Давид прозрял стратегията на филистимците и й устоял чрез чиста и здрава вяра.**

Вие знаете резултата. С износена кожена прашка и с гладък камък, и с непоклатимата увереност в своя могъщ Бог, Давид представил Голиат и всичките филистимски орди **на Господа на Силите, чието име те бяха хулили достатъчно дълго.** Разказът завършва с проникателно изявление:

„Така Давид надделя над филистимеца с пращка и камък, удари го и го уби. Но в ръката на Давид нямаше меч.“ (1 Царе 17:50)

Каква интересна контрастратегия! И до днес живеят две вечни истини за войната срещу гигант. И двете са толкова подходящи днес, колкото са били в дните на Голиат.

Надмоцието над гигантите не се постига с помощта на тяхната техника. Това е "урок едно" за всички нас. Голиат може да бъде погрешно оприличен с бойния кораб Месури с целия му шум и бронз. (Вижте в Google – the battleship Missouri .Д.Пр.) **Но не и Дейвид**... той дори не носел меч! Най-голямата му броня, смъртоносното оръжие, което го направило уникален и му дало победата, **бил неговият вътрешен щит на вярата.** Той го пазел свободен от страх, правел го трудно чуващ заплахите, давал му хладнокръвие сред хаоса и избистрял зрението му.

Покоряването на гиганти не се постига без голямо умение и дисциплина. Да бъдете Божий воин, да се биете по Неговия начин, изисква много повече опит и контрол, отколкото човек може да си представи. Използването на прашката и камъка на Духа, **е много по-деликатно нещо** от размахването на тоягата на плътта. Но о, колко сладка е победата, когато камъкът улучи своята цел...**и колко окончателно.**

Изправяте ли се срещу гигант?

Вероятно вече сте се сблъскали на един или повече от тях тази седмица. Заплахата добива ли непоносими размери? Болят ли ви ушите от постоянните им заплахи? Не бягайте, **но и не опитвайте** да използвате по-голяма тояга. Бъдете като Давид. Предайте своя Голиат на Йехова, на убиецът на великани. Обяснете на вашия могъщ Бог колко нетърпелив сте, **Той да спечели тази победа за промяна** — не гигантът и не вие.

Тогава, войнико, заредете прашката си и не забравяй камъните. Очаква ви времето, **заради което живеете.**

Радикални корекции, част 1

Исус Навин 1:9

Екстремните дилеми обикновено се решават чрез радикални корекции. Някога се наричаше „**борба с огъня с огън**“. Незначителните промени няма да свършат работа. Ако **ситуацията излиза напълно извън контрол**, лека модификация няма да я разреши. Време е да се справите с нея.

- Ако туморът е с размер на грейпфрут, приемането на шепа витамини три пъти седмично не е решението.
- Ако основата се е пропукала толкова много, че стените се напукват и прозорците не се затварят, мястото се нуждае от нещо повече от боядисване.
- Ако корабът потъва и бурята се засилва, време е да направите нещо много по-решително от говоренето.
- Ако църквата се изпразва, защото нуждите на хората остават незадоволени, пеенето на химни и проповядването на по-дълги проповеди няма да свършат работа.
- Ако в семейството не се разговаря, тогава сервирането на повече ястия, едва ли е начинът да се промени ситуацията.

Понякога най-радикалната алтернатива може да се окаже най-практичната. Това няма да са най-популярните или приятни решения - или най-дипломатичните.

Радикалните корекции правят вълни, а не приятели. Понякога се „отсичат“ глави и сърцата често се разбиват. Неангажираната публика рядко разбира или се съгласява, особено в самото начало. Но странното е, че радикалните корекции, по-често, имат доста добър смисъл, **когато се разглеждат впоследствие, след време. След факта критиците, които хвърлят камъни, в крайна сметка кимат одобрително...** наричайки решението "смело" или дори "визионерско". Това, което критиците обикновено пренебрегват, **е колко болезнено е наистина драстичното решение.**

Изправени ли сте пред тежки обстоятелства днес? Парализиран ли сте от страх, докато обмисляте радикалната корекция, която Бог иска да направите? **Вие не си сам.** Утре ще споделя с вас една история за хора, изпаднали в екстремна ситуация, в която единственият им избор е бил да направят радикална корекция. Засега, поверете отново на Господ радикалната стъпка, която върват, че Той иска да предприемете. Докато го правите, слушайте думите Му към Неговия слуга в Исус Навин 1:9.

Радикални корекции, част 2

Исая 30:19-21

На 12 октомври 1972 г. самолет Fairchild F-227 на Уругвайските военновъздушни сили бил нает от аматьорски отбор по рѳгби. Какъв бил планираният маршрут? Да лети от Монтевидео до Сантяго, Чили - маршрут, който изисквал прелитане над суровите Анди. На борда имало 45 души, включително екипажа. Лошото време принудило самолета да кацне в Мендоса, малък аржентински град. Тѳй като времето се подобрило на следващата сутрин, Феърчайлд потеглил отново, летейки на юг към прохода Планшон. **Те никога не стигнали до местоназначението си.**

- В 15:21ч. пилотът докладвал на контрола на въздушното движение в Сантяго, че е над прохода Планшон.

- В 15:24ч. той съобщил, че техният самолет е бил над малък град в Чили на име Курико. Било му разрешено да завие на север и да започне да се спуска към летището на Пудухуел.

- В 15:30ч. той съобщил височината си – 4 500 м.

- Когато една минута по-късно, контролната кула на Сантяго говорила с F-227, нямало отговор... нито щели да има през следващите 10 седмици. Беше се появила изключителна дилема.

Няколко неща направили безполезни опитите за търсене. Андите са огромна, коварна и обѳркваша планинска верига. Горната част на самолета била бяла, което го праело невъзможен за забелязване от въздуха. Обилните снеговалежи направили самолета да се слее с околностите. Малък бил шанса самолета някога да бъде открит и още по-малък шансът, някой от 45-та пътници и екипаж да е преживял падането.

Десет седмици по-късно чилийски селянин, пасец добитѳка си в отдалечена долина дълбоко в Андите, забеляза две мършави, брадати фигури в далечината. Те правели диви жестове. Паднали на колене, сякаш се молели, но селянинът, страхувайки се, че са терористи, избягал от сцената. На следващия ден обаче той се върнал и забелязал, че двамата непознати все още са там, отвѳд реката. Той се приближил до брега на реката, увил хартия и химикал в носна кѳрпа и ги хвърлил на другия бряг.

Когато този пакет бил хвърлен назад от раздѳрпаните фигури, тези думи били написани с трепереща рѳка:

„Аз идвам от самолет, паднал в планината. Аз съм уругваец...“

Тези, които издѳржали на изпитанието, го направили поради радикална корекция. **Бяха станали канибали.** Вместо да умрат от глад, те решили да одерат тънки слоеве кожа от замръзналите тела на жертвите и да оцелеят, като ядат месото на тези, които някога са били техни приятели и съотборници. Това било буквално решение на живот или смѳрт, макар и болезнено. **Но благодарение на това 16 от тях оцелили и били спасени.** Тяхната история е разказана в книга, която носи подходящо заглавие от една дума - „Жив“.

Възможно е днес да се окажете притиснати в ѳгъла. Въпреки, че не сте изгубени в предвещаваните Анди, вие се чувствате *наистина обзет от страх*, защото ситуацията ви е екстремна. Време е да поемете контрола на финансите си. Или да прекѳснете тази компромисна връзка. Или да кажете „да“ на Божието ясно ръководство. Или да препоредите приоритетите си. Или да задвижете кариерата си. Не е време за лека и лека промяна. Дилемата е крайна и единственото решение е радикално.

Обмислили сте всичко и сте огледали всички алтернативи. Гѳрлото ви боли от молитва и очите ви горят от плач. Знаете, че е правилно, но ви е страх. Наистина сте уплашен. Първоначално някой няма да ви разбере и вие няма да можете да обясните. И все пак сте убеден, че е най-добре... че ще прославите Бога... че то може да бъде подкрепено от библейски принципи... и е правилно. Така че, спрете да отлагате и го направете. *(И аз съм бил в такава ситуация преди много години и съм благодарен на Бога, че направих такава радикална промяна. Д.Пр.)*

Ако Христос не беше предприел драстична стѳпка, грешници като нас никога нямаше да преживеят падението. **Никога нямаше да бъдем спасени. Щяхме да бъдем окончателно изгубени.** Кръстът беше невероятният отговор на Бог на нашата крайна дилема. **Христос направи нещо радикално.**

Сега е ваш ред. Приемете го.

Постоянство, част 1

Яков 1:12

Постоянството се заплаща.

Без съмнение, това е скѳпа инвестиция,. Но дивидентите са толкова по-големи от първоначалните разходи, че почти ще забравите за цената, която сте платили. И ако крайните ползи са наистина значителни, ще се чудите защо изобщо сте се поколебали да започнете.

Основната причина, поради която се изкушаваме да се откажем, са други хора – които вие знаете, че са по-малко от 20 процента, чиято основна роля в живота е **да насърчават другите да се откажат.** По каквато

и да е причина. На тези специалисти на развяването на бялото знаме, никога не им свършват извиненията, които вие и аз трябва да използваме, за да се откажем. Светът е пълен с експерти „защо да се изпотявате“.

Сигурен съм, че Ан Мансфийлд Съливан е имала множество хора, които са ѝ казвали, че слепото, 7-годишно момиченце не си струва да бъде учено да чете. Но Ан упорствала – въпреки изблиците на гняв, физическото насилие, лудостта по време на хранене и дори, неблагодарните родители. В сърцето си тя знаела, че си струва цялата болка. **Наистина си е заслужавало!** В рамките на 2 години нейната ученичка Хелън Келър успяла да се научи да чете и пише с брайловата азбука. В крайна сметка тя завършила с отличие от колежа Редклив (където г-ца Съливан е била „написвала“ всяка лекция на ръката ѝ), а Хелън Келър посветила остатъка от живота си **на подпомагане на глухите и слепите.**

Искате ли друг пример? Е, на този конкретен човек му било казано, че ако не е написал книга до 35 годишна възраст, има големи шансове никога да не го направи. Трябва да добавя, че тогава той бил почти на 40 години. Имало и други, които му напомняли, че за всяка издадена книга, се падат 95 покрити с прах неиздадени ръкописи. Но той упорствал. Въпреки че е бил предупреден, че истории, каквито той иска да напише, не са популярни. Нито пък са били смятани за достойни за най-високи награди в областта на литературата (работата му по-късно печелила наградата „Пулицър“). Холивудските звезди също му казали, че такава книга със сигурност няма драматични възможности. Но Джеймс Миченър бил непреклонен. И той представил на обществеността книгата си „**Приказки от Южния Пасифик.**“ О, между другото, критиците на Бродуей го предупреждавали: „Тя никога няма да стане мюзикъл“.

Колко военни битки никога не биха били спечелени без постоянство? Колко мъже и жени никога не биха завършили училище... или променели кариерите в средата на потока... или са останали заедно в брака... или са отгледали дете с умствени увреждания? Помислете за криминалните случаи, които никога не биха били разрешени, без безмилостната упоритост на детективите. Какво ще кажете за прекрасната музика, която никога нямаше да бъде завършена, за грандиозните произведения на изкуството, които никога не биха украсили музеи, за катедралите и паметниците по целия свят? Зад безупречната красота на всяко произведение стои мечта, която няма да умре, когато е смесена с упоритата решителност на гений, за когото този безразличен свят не е достоен.

Помислете също за речите, проповедите, книгите, които оформят мисленето и вливат нова надежда, подтикват нова вяра и събуждат волята за победа. В продължение на дълги и самотни часове, далеч от аплодисментите – дори от осведомеността – на публиката, този, който подготвял тази словесна ракета, упорствал съвсем сам с такива светски материали като речник, енциклопедия, исторически томове, биографични данни и бюро, пълно с други изследователски работи. Същото може да се каже и за тези, които работят, за да намерят лекове за болести. А какво ще кажете за тези, които експериментират с изобретения?

Веднъж чух за двама мъже, които работели заедно с изобретателя Томас Едисън. Уморен до степен на раздразнение, единия от тях въздъхнал: „*Каква загуба! Опитаме не по-малко от 700 експеримента и нищо не проработи. Не сме даже малко по-добре, отколкото когато започнахме.*“

С оптимистичен блясък в очите си, Едисън се пошегувал: „**О, да, ние сме!** Вече знаем 700 неща, които няма да работят. **Ние сме по-близо, отколкото когато и да било преди.**“ С тези думи той запретнал ръкави и се гмурнал отново в работата.

Ако необходимостта е майка на изобретението, постоянството със сигурност е бащата.

Бог почита постоянството. Може би защото **самият Той е толкова добър пример за постоянство.** Любовта Му към Неговия народ, евреите, продължава и до днес, въпреки че те не са Му се подчинявали често, отколкото Той ги е обичал в замяна. **И само помислете за Неговата търпелива настойчивост** в непрекъснатото протягане на ръка към изгубените, „**като не искаше някой да загине, но всички да дойдат на покаяние**“ (2 Пет. 3:9). А какво ще кажете за Неговата упоритост с нас? Вие и аз можем да си спомняме за случаите, когато Той можеше (и трябваше!) да ни изтрие от човешката раса, **но не го направи.** Защо? Отговорът е във Филипяни 1:6: „**Този, който е започнал добро дело във вас, ще го извърши докрай до деня на Христос Исус.**“ (NIV)

Този, който започна, ще продължи до края. Тъй като е първоначалният завършил, Той ще упорства. Утешавам се да знам, че Той няма да бъде разубеден от план, свързан с моето развитие. Аз имам нужда от помощ! А вие нямате ли нужда?

Постоянство, част 2

Лука 11:5-8

Вчера се съсредоточихме върху Филипяни 1:6, като отбелязахме, че Бог, „**Който започна добро дело... ще го завърши до деня на Христос Исус**“. И тъй като ние трябва да бъдем „**подражатели на Бога**“ (Ефесяни 5:1), струва ми се, че трябва да се занимаваме с постоянство. Със сигурност е лесно да се спасим

теологично. Вие знаете вековната идея за нашето отказване от суверенитет. "Ако Бог иска това и това да се случи, **Той ще трябва да направи всичко. Аз самият не мога.**" Сега може да има няколко случая, когато това е подходящ план за игра; но като цяло Неговият Дух е готов, но нашата плът е слаба – смея ли да кажа, че е мързелива и безразлична? За разлика от нашия Отец, ние сме склонни да **повяхваме** когато сме разпъвани.

Мога ли да стана болезнено личен? Правилна хранителна диета и реалистична програма за упражнения. Повечето хора, които познавам, са загубили стотици килограми през живота си, само за да ги **натрупат отново**. Всички започнаха добре... но точно когато упоритостта се отплащаше, **те се напуснаха**. Повярвайте ми, аз разбирам. Това беше историята на моя живот от около 20 години. Но един ден – един пълен със събития, променящ живота ден – **спрях с всички извинения** (жлези, стрес, пътуване, награда за упорита работа, скъп гардероб, не толкова тежък като носорог, доброто готвене на съпругата ми Синтия и т.н.) и започнах разумен процес **на сваляне и отказване** на 55 кг нежелани и нездравословни мазнини.

Хората не ми помогнаха много. Не мога да си спомня колко пъти са ме предупреждавали, че съм прекалено слаб, че не трябва да поемам подобни „рискове“. „Изглеждах болен“. Разнесе се слух, че имам рак. Някои мислеха, че съм умрял. Бихте ли повярвали, че съпругата ми получи няколко картички за съчувствие, изразяващи скръб за смъртта ми? **Но аз останах на това решение**. С благодаратта и силата на Всемогъщия Бог, аз упорствах.

И всичко това, **заради едно просто, лично решение**. Просто, да... но лесно? Сигурно се шегувах. Може би най-трудното решение в живота ми като възрастен. Лично, да... но автоматично? Това все още е ежедневна битка - не, **това е битка три пъти на ден**. И безмилостният ми ангажимент към подготовката става все по-труден всеки месец, открито си признавам. Но с всяка миля, която изминавам в марафонките си, аз давам нов глас за постоянство. (И аз водих такава битка. Отказах се от пушенето, когато бях на 32 год. и вече почти 50 години не пуша. Признавам – не беше лесно. Но си заслужава усилието! Д.Пр.)

Стига за мен – пред вас се простира следващият сезон. Мислете за тези седмици като времева рамка за вашата собствена инвестиция. Изберете внимателно цел, заявете я ясно в писмена форма, след което с упоритостта на спортист, който тренира за следващата олимпиада, вървете към целта!

Доверете ми се; когато този сезон отстъпи място на следващия, вие ще се радвате толкова много. А дотогава ще имате ново мото от две думи: **„Постоянството се отплаща.“**

Препоръчителни писма

Псалм 15:1-2

12 септември 61 г. сл. Хр

Уважаеми Павел,

Обмисляме човек, който да служи като мениджър в завода за мед на нашата разрастваща се компания „Коринтияниски колесници, ООД“. Ние сме агресивна, иновативна фирма с планове за експанзия в големи столични региони като Рим, Атина, Антиохия и Йерусалим. Търсим бъдещи служители, които биха се вписали във визионерски бизнес като нашия. Тъй като сте работили с него от няколко години, реших да ви пиша и да ви помоля дали ще бъдете така любезен да ни изпратите препоръчително писмо, относно този човек. Той ни е силно препоръчан от други хора, но никой не е работил толкова отблизо или не го е познавал толкова добре, колкото вие. Вашето мнение ще бъде високо оценено. Името му е Александър, медникарят.

С уважение,

Состен Агрип

Директор по персонала

Би било интересно да открием как апостолът би отговорил на подобен въпрос. Знаейки какво е знаел той за Александър (1 Тимотей 1:18-20; 2 Тимотей 4:14-15), аз се чудя дали би казал трудната истина.

Навярно би казал истината. Въпреки че е бил „*апостолът на благодаратта*“, Павелл не би направил услуга на въпросната компания, като не каже фактите фактите. Да бъдеш отдаден на благодаратта **по никакъв начин не означава да не чуваш реалността**.

Скъпи Авраам,

Вашият племенник Лот е кандидатствал за доста голям заем в нашата агенция. Неговите планове са да развие пълномащабна ферма за добитък върху собственост, която е наследил от вас в долината на река Йордан, близо до Содом. Наш обичай е, преди да вземем окончателното си решение, да проведем разследване на миналото на потенциалния кредитополучател, за да определим целесъобразността на отпускането на заем. Това, което искаме от вас, е справка за характера на Лот. Той ни даде вашето име. Незабавния ви отговор ще ни бъде много ценен.

Искрено ваш,

Шаниб Зузим

Агенция за спестявания и заеми „Дъбовете на Мамре. Спестяване и кредитиране“, Гомор

Още една интригуваща ситуация. Авраам щял да бъде изправен пред допълнителен натиск, тъй като става дума за член на семейството. Какво би направил патриархът? Щеше ли да се предпази, като каже само хубави неща, въпреки че през цялото време е бил напълно наясно с безотговорния и недалновиден начин на живот на Лот (Битие 13:11-13)? **Не, съмнявам се.** Въпреки че е бил много уважаван приятел на Бога, Авраам щял да каже направо чистите факти от неговите наблюдения от първа ръка.

А какво ще кажете за това писмо?

3 февруари 97 г. сл. Хр

Скъпи Йоан,

Нашата църква сериозно обмисля да попита успешен мирянин в нашата църква дали желае да бъде кандидат за нашия борд на старейшините. Той наскоро се премести от Ефес в нашата нова общност тук, в Перга, по крайбрежието на Памфилия. Разбираме, че вие сте работили заедно с г-н Диотреф в продължение на няколко години, което ви дава право да ни информирате за мнението си за него. Като млада църква, ние имаме голяма нужда от силно, зряло лидерство и той изглежда идеално подходящ за тази роля. Всички ние бяхме доста впечатлени от неговите познания за Писанията и предишните му години на лидерство в Ефеското евангелско библейско сдружение. Бихте ли отговорили и се надяваме да потвърдите решението ни да поканим г-н Диотреф? Вашият отговор ще бъде държан в най-строга тайна. Благодаря

Шалом ен Христос,

Стефан Фортунат

Председател, съвет на старейшините

Тук отново честността е поставена на изпитание. От предишния опит на Йоан с Диотреф, той бил твърде наясно с безжалостния стил на този човек. Вижте 3 Йоан 1:9-10, ако това звучи твърде силно. Но било минало много време от тогава. Дали „апостолът на любовта“ просто би оставил миналото да остане в миналото или щял честно да спомене скръбната следа, която Диотреф е оставил след себе си? **Предполагам, че Джон би съобщил неизбежните и неоспорими факти.**

Следващият път, когато бъдете помолен да напишете препоръчително писмо или справка за характера, или просто да отговорите на няколко трудни въпроса за някого, спомнете си тези въображаеми случаи. Няма нужда да изравяме и парадираме с всяка грешка от нечие минало, но също така **ние не помагаме** на компания или църква, като пренебрегваме слабостите на характера или грешното досие. Имайте предвид не празни клюки, а факти, които можете да проверите и документирате, ако е необходимо.

Това, че сме любящи християни, не ни извинява да докладваме за трудната истина. Реката на любовта трябва да остане в бреговете си. Истината от едната страна, проникателността от другата.